

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair and a light beard, wearing a blue button-down shirt, is looking back over his right shoulder at the camera. He is holding a watch on his left wrist. The background is dark and out of focus.

FALL 🌸 INTO YOU

J.T. GEISSINGER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçine Düşmek

AHLAKİ GRİ KİTAP 2

J.T. GEISSINGER

İçindekiler

1. [Shay](#)
2. [Cole](#)
3. [Shay](#)
4. [Cole](#)
5. [Shay](#)
6. [Cole](#)
7. [Shay](#)
8. [Cole](#)
9. [Shay](#)
10. [Cole](#)
11. [Shay](#)
12. [Cole](#)
13. [Shay](#)
14. [Cole](#)
15. [Shay](#)
16. [Cole](#)
17. [Shay](#)
18. [Cole](#)
19. [Shay](#)
20. [Cole](#)
21. [Shay](#)
22. [Cole](#)
23. [Shay](#)
24. [Cole](#)
25. [Shay](#)
26. [Cole](#)
27. [Shay](#)
28. [Cole](#)
29. [Shay](#)
30. [Cole](#)
31. [Shay](#)
32. [Cole](#)
33. [Shay](#)
34. [Cole](#)
35. [Shay](#)
36. [Cole](#)

37. [Shay](#)
38. [Cole](#)
39. [Shay](#)
40. [Shay](#)
41. [Shay](#)
42. [Cole](#)
43. [Shay](#)
44. [Cole](#)
45. [Shay](#)
46. [Cole](#)
47. [Shay](#)
48. [Cole](#)
49. [Shay](#)
50. [Cole](#)
51. [Shay](#)
52. [Shay](#)
53. [Shay](#)
54. [Cole](#)
55. [Shay](#)
56. [Shay](#)
57. [Cole](#)
58. [Shay](#)
59. [Cole](#)
60. [Shay](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar
Hakkında](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı © 2023 by J.T.

Geissinger, Inc. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya Yayıncının açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

J.T. Geissinger, Inc. tarafından

yayımlanmıştır. Düzenleme Linda

Ingmanson Kapak tasarımı Lori

Jackson

Mitchell Wick'in kapak fotoğrafı Michelle Lancaster @lanefotograf

www.jtgeissinger.com

*Bulunduğum tüm kızlara ve yalnız seyahat ettiğimiz
karanlık yollara.*

Bize şeylerin değerini öğreten çoğunlukla kayıplardır.
~ Arthur Schopenhauer

Shay

Kabindeki siyah saçlı adam muhteşem ama
Bir bakışta onun da bela olduğunu anlayabilirsin. Giyinmiş bir
kurt
koyun postuna bürünmüş. Muhafazakâr siyah takım elbisesi
ve beyaz gömleğiyle, iş çıkışı arkadaşlarıyla bir şeyler içen
herhangi bir iş adamı olabilir.

Yalnız olması dışında.

Ve eğlenmiyor. Benim
hissettiğim gibi görünüyor:
sefil.

"Şimdi dinle, Shay. Bana söz vermelisin. Artık üzölmek
yok, tamam mı? Bugün benim doğum günüm. En azından
iyi vakit geçiriyormuş gibi davranabilirsin."

Chelsea beni Beverly Hills'teki gösterişli otel barının
girişine doğru itiyor, eli dirseğimde, başı benimkine doğru
eğik. Jen ve Angel önümüzdeleler. Üçü de ince topuklu
ayakkabılar, rengarenk kıyafetler giymiş ve saçlarını oraya
doğru uzatmışlar. Harika görünüyorlar. Bekâr erkek avına
çıkılmış bir flamingo sürüsü.

Ben grubun kuzgunuyum, tamamen siyahlar içindeyim ve
ruh halim de buna uygun.

Chelsea'nin doğum gününü kutladığımız için buradayım. Bana kalsa, evde yatakta yorganımı başıma çekmiş olurum.

Arkadaşlarımız için yaptığımız şeyler.

"İyi vakit geçiriyorum," diye parlak bir yalan söylüyorum. "Az önce çıktığımız dans kulübü çok eğlenceliydi."

Dirseğimi sıkıyor. "Belki de bunu yüzüne söylemelisin. Bu gülümseme çok trajik. O dangalağı düşünmeyi bırak."

Eski sevgilime taktığı lakabı duyunca irkildim. "Lütfen ona öyle deme."

"O çok daha kötü bir lakabı hak ediyor. Onu savunmayı bırak. Ve onu her özlediğinde, denizde bir sürü balık olduğunu hatırla."

"Denizde başka ne var biliyor musun? Çöp." "Dinle, bir adamı unutmanın tek yolu yeni bir tane. Bu her şeyi düzeltir."

"Hamam böceği istilasına ihtiyacım olduğu gibi yeni bir adama ihtiyacım var."

Onaylamayarak gıdaklıyor. "Bir çürük elmanın seni tüm elma ağacından soğutmasına izin verme. Eninde sonunda Bay Doğru'yu bulacaksın. Bu arada, hadi sana Bay İyi Donatılmış'ı bulalım da biraz stres at."

Jen ve Angel'ı takip ederek salona doğru ilerliyoruz. Dışarıda Los Angeles'ta tipik bir yaz akşamı yaşanıyor; hava ılık, palmyeler sallanıyor ve yıldızlar parlıyor ama içerisi serin ve loş.

Şehirdeki tüm lüks otel barları aynı samimi, mum ışığıyla aydınlatılmış ambiyansa sahiptir. Stüdyo yöneticileri arasında bir anlaşma yapmak için olduğu kadar

başkalarıyla evli olan sevgililerin odalarına çıkmadan önce bir kokteyl içmek için gizlice girdikleri bir yer.

Buranın farkı -ve Chelsea'nin burayı seçmesinin nedeni- şehirdeki en zengin erkeklerin uğrak yeri olarak ün yapmış olması.

Bunu ondan bir kez duyduysam, bin kez duymuşumdur: "Zengin bir adama aşık olmak, fakir bir adama aşık olmak kadar kolaydır."

O aşk arıyor olabilir ama ben huzur arıyorum. Eski sevgilim akıl sağlığım için cehennem gibiydi.

Duvara dayalı kabindeki siyah saçlı adama tekrar bakıyorum. Hâlâ bana bakıyor. Bakışlarındaki açlık kalbimin küt küt atmasına neden oluyor.

Dolgun dudaklarını yaladığında, içimde küçük bir arzu ürpertisi dolaşıyor. Ama gözlerimi kaçırıyorum ve saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum.

Şu anda ihtiyacım olan son şey, birçok kadının terapi faturasının sebebi gibi görünen ateşli bir yabancının ilgisi.

Zaten uğraşmam gereken kendi şeytanlarım var. Başka bir taneye ihtiyacım yok.

Cole

Esmer olan ilginç.

Güzel olduğu için değil, öyle olmasına rağmen. Ama orada bir

Bu şehirde milyonlarca güzel kız var. Los Angeles güzel kadınlarıyla tanınır.

Onu ilginç kılan şey kendini taşıma şekli. Bir odaya giren şampiyon bir boksörü izlemek gibi. Kendinden emin, neredeyse ukala, ama aynı zamanda yumruk yemeye alışkın olduğunu gösteren bir temkinlilik de var.

Sert dış görünüşünün altında, ruhunun her yerinde çürükler var.

Bu çelişkiden etkilenip gözlerimi kaçıramıyorum.

Siyah bir etek, siyah bir bluz ve siyah topuklu ayakkabılar giymiş, diğer üç kadınla birlikte barın girişine doğru ilerliyor. Arkadaşları parlak renkli elbiseler giymiş, içeriye doğru ilerlerken birbirleriyle gülüşüp sohbet ediyorlar ama esmer kadın sessiz. Mekânı ve içindeki insanları ölçüp biçerek odayı tarıyor.

Gülümsemesi küçük ve soğuk, sanki çoktan sıkılmış gibi.

Beni ona bakarken yakalıyor ama hızla gözlerini kaçırıyor.

Tekrar arkasına baktığında, doğrudan ona bakıyorum ve

dudaklarımı yalıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. Sonra saçlarını omzuna atıyor, çenesini kaldırıyor ve beni görmezden gelerek başka tarafa bakıyor.

Akıllı kız. Bir canavarı gördüğünde tanır.

Shay

!!

Böyle bir şey gerçek hayatta olsaydı harika olmaz mıydı? İki büyük siki olan, iki metre boyunda mavi bir uzaylı. bana takıntılı mısın? Evet, lütfen!" Angel güler ve margaritasından bir yudum daha alır.

Chelsea martinisini yudumlarken kıkırdayarak, "Tabii aynı zamanda bir milyarderse," diyor.

Jen inanamayarak başını sallıyor. "Sizler ve canavar müstehcen kitaplarınız. Bunun cazibesini anlayamıyorum."

Angel homurdanıyor. "Affedersin, Yargıcı McJudgerson, ama başkalarının edebiyat seçimleri konusunda züppelik yapacak durumda değilsin. En sevdiğiniz televizyon programının bir çizgi film olduğunu hatırlatabilir miyim?"

Jen gözlerini deviriyor. "Öncelikle, canavar müstehcenliği edebiyat değildir. İkincisi, *BoJack Horseman* en parlak filmlerden biri-"

"Şimdiye kadar yazılmış en karanlık komediler, falan filan, evet bize binlerce kez söylediniz,"

Angel araya giriyor. "Bu hala bir çizgi film."

Tartışma devam ediyor, ama ben çoktan uyum sağladım.

Dördümüz odanın ortasında yuvarlak bir masada oturuyoruz. Her yanımız güzel insanlarla çevrili. Arkamdaki masada oturan çift bir sonraki tatil yerleri için Tahoe mu yoksa Tulum mu diye tartışıyor. Bir çift genç kadın model, yürürken selfie çekerek yanımızdan geçiyor. Müşteriler barda yer kapmak için itişip kakışıyor, televizyon dizisi *Succession*'ın figüranı olduğunu hatırladığım yakışıklı barmenin dikkatini çekmeye çalışıyor.

Ve barın yanındaki yalnız kabinde oturan siyah saçlı yabancı hâlâ bana bakıyor.

Bu kadar yakışıklı bir adamın bu kadar nahoş bir hava yayması garip. Orada etrafındaki tüm ışığı söndüren bir kara delik gibi duruyor. Biri kafasına dolu bir silah dayayıp gülümsemesini emretse bile gülümsemeyi reddedecek gibi görünüyor.

Muhtemelen o da benim için aynı şeyi düşünüyordur.

Chelsea iç çeker. "Shay, Ciddiyim!

Dur kaşlarını çatıyor. Bütün seksi erkekleri korkutup kaçırıyor."

"Hepsini değil," diyor Angel, Bay Karanlık ve Fırtınalı'ya doğru bakarak.

Chelsea sandalyesinde dönüyor ve gözlerini kısıyor.

"Kim, şu kabindeki adam mı?"

"Evet. Buraya geldiğimizden beri Shay'le göz göze geliyor." "Chelsea, Tanrı aşkına, ona bakma." diye azarladım.

"Neden bakmayayım? O iyi." Ona geniş bir gülümseme gönderiyor.

Karşılığında ona gönderdiği bakış o kadar dondurucu ki, taşı çatlatabilir.

Alçak bir ıslıkla bize geri dönüyor. "Vay canına. Yüz için on, kişilik için sıfır."

"Belki de köpeği ölmüştür," diyor Angel.

Chelsea bana bakıyor ve şakacı bir tavırla, "Belki de oraya gidip onu neşelendirmelisin," diyor.

"Çok komik."

"Bu bir şaka değildi."

"O adamla konuşmak istemem için bana iyi bir neden söyle."

"Çünkü bugün benim doğum günüm ve konuşmanı istiyorum." Gülümsüyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor.

Kalbim sıkışıyor. Topuklarını yere vurmak üzereyken hep böyle gülümser. Şu anda isteyeceğim son şey onun inatçı çizgisinin yanlışı yanında olmak.

"Benimle konuşmak istemiyor."

"Eminim siki istiyordur."

"Eğer aleti sahibiyle aynı kişiliğe sahipse, ilgilenmiyorum."

"Beni rahat bırak, kızım. Kimse sana onunla evlen demiyor. Sadece oraya git ve onunla sohbet et!"

"İçkisini suratıma fırlatıp bana siktirip gitmemi söylediğinde herkesin önünde küçük düşeyim diye mi? Hayır, teşekkürler."

"Yüz dolarına bahse girerim ki içkisini suratına fırlatmaz."

"Hayır."

"Lütfen?"

"Hayır."

"Lütfen mi?"

"Hayır."

"Hadi ama. Kendin için yapmayacaksan, benim için yap."

"Bu şantaj."

Gözlerini masumca açıyor. "Kimin doğum günü olduğunu tekrar hatırlatır mısın?"

Suratımı ekşitip cevap vermeyince, öldürmek için saldırıyor.

Öne doğru eğilip sırtıyor. "Eğer gidip o adamla konuşursan, söz veriyorum Chet'e dangalak demeyi bırakacağım. Hatta bir daha onun hakkında kötü bir şey söylemeyeceğim."

İfadesini incelemek için durakladım. Ciddi görünüyor ama Chelsea kaypak biri. İşine gelirse bu konuşmayı sabaha kadar rahatlıkla unutabilir.

"Tamam, kabul. Ama bunu söylerken kendini kaydetmeli ve grup mesajına göndermelisin."

"Neden?"

"Kalıcı kanıt. Eğer anlaşmadan cayarsan bana, Jen'e ve Angel'a yeni iPhone'lar almak zorunda kalırsın."

Jen ve Angel kahkahalarla çığlık atarken, Chelsea'nin gözleri dehşet içinde büyür. "**Ne?**"

Gülümsemem acımasız. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı, doğum günü kızı?"

"Bu üç bin dolar eder!"

Eninde sonunda kabul edeceğini ve umurumda değilmiş gibi davranırsam daha da çabuk kabul edeceğini bildiğimden omuz silkip viskimden bir yudum alıyorum.

Hoşnutsuz bir şekilde ofladı. "Peki, tamam. Sen de varsın. Ama orada kalıp onunla en az on dakika konuşmalısın."

Ona doğru bakıyorum. O da bana bakıyor, bakışları yoğun ve tereddütsüz. Başının üzerinde fırtına bulutları dolaşıyor.

Tüm bu negatif enerjiye yaklaşıp bir konuşma başlatmaya çalışma düşüncesi ürkütücü ama Chelsea'nin eski sevgilime karşı yürüttüğü karalama kampanyasını durdurmasını sağlayacak sa

Buna değer. Üç aydır buna katlanıyorum ve artık yoruludum.

"Deneyeceğim ama hiçbir şeyi garanti edemem. Isırıyor gibi görünüyor."

Angel kıs kıs gülüyor. "Eğer şanslıysan, ısırır." "Tamam, sen kazandın. İşte hiçbir şey."

Derin bir iç çekiyorum, sonra viskimin kalanını yudumluyorum. Sandalyeden kalkıp nemli avuçlarımla eteğimi düzeltiyorum, sonra çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirek, hissetmediğim bir özgüvenle odayı geçiyorum.

Dark and Stormy bir kiralık katilin tüm sıcaklığıyla yaklaşmamı izliyor.

Masasının başında durduğumda, şirin bir açılış cümlesi yerine gerçeği söylemeye karar verdim. Şu anki ruh halimle bir tane bulabileceğimden şüpheliydim zaten.

"Merhaba. Burada olmak istemiyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bakışları yavaşça vücudumda geziniyor. Bir süre sonra düşmanca bir ses tonuyla, "Yine de buradasın," diyor.

Garip bir şekilde gergin bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz, sanki ikimiz de diğerinin bir şey söylemesini bekliyor ve her ne olursa olsun bunun korkunç olacağını düşünüyormuşuz gibi.

Sonunda, "Bugün kız arkadaşımın doğum günü" diyorum.

Kara kaşlarının arasında bir kırııklık oluşuyor. "Senin orada durmanla bunun arasındaki bağlantıyı anlamıyorum."

"Yanına gelip seninle konuşursam eski sevgilimi kötülemeyi bırakacağına söz verdi."

Bir an için bunu düşünür. "Bu şantajdır."

"Chelsea'nin istediğini elde etmesi söz konusu olduğunda, tüm zorlama araçları masadadır."

Gözlerini benden kaçırıyor. "Chelsea hangisi?"

"Sarışın olan."

"Zararsız görünüyor."

"En tehlikeli yaratıkların hepsi öyledir."

Kabine yaslanıp başını eğiyor ve güzel çene hattını sergiliyor. Bakışları değerlendirci bir hal alıyor. "Bu şantajın başka şartları da var mıydı?"

"En az on dakika kalmak zorundayım."

"Eski sevgilin hakkında ileri geri konuşmayı kesmesi senin için önemli mi?"

"Evet."

Bunda onu memnun eden bir şey olduğunu söyleyebilirim ama nedenini anlayamıyorum. "Pekâlâ. Otur." dedi.

Kabinde yanındaki boş alanı işaret ediyor. Nedense bu bir davet gibi görünmüyor. Ağzı oturmam gerektiğini söylese de, yüz ifadesi uzak, yılanlarla dolu bir vahşi doğada yürüyüşe çıkmamı tercih ettiğini söylüyor.

Görünüşe göre, sadece kadınlara bakmayı seviyor, onlarla konuşmayı değil.

Onun için çok kötü, görgüsüz ve huysuz erkeklerden korkmuyorum.

Yanına oturdum ve kibarca gülümsedim. "Rahatsızlık için özür dilerdim ama sanırım önümüzdeki on dakika boyunca seni rahatsız etmekten keyif alacağım."

"Neden beni kızdırmak isteyesin ki?"

"Pek çok kadının en büyük pişmanlığına benziyorsun."

Yine gergin bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. Ama bu sefer parfümünün kokusunu alabiliyorum. Baharat, misk, bir şey

Odunsu. Seksi ve pahalı. Gözlerinin rengini de görebiliyorum, sertliği olmasaydı güzel olabilecek dipsiz bir lacivert.

Ses tonu alçak ve bakışları delici, sonunda şöyle diyor: "Ve sen de bir palyaçonun toprakla oynayabilmek için attığı bir elmasa benziyorsun. Bu palyaçoyla ne zamandır birliktesiniz?"

İrkildim, göz kırptım. "Bekle. Kendimi yerden kaldırmaya çalışıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Terk edildiğim gerçekten bu kadar belli mi? Ne kadar kötü." "Bu senin bütün havan. Şu sığınaklardan biri gibisin köpekler."

"Pardon?"

"Bilirsin işte. Çok yüksek sesle havlar ve sert davranır, ama sadece tekrar tekmelenmekten korktuğu için. Ve adamın seni terk etmedi. Seni serbest bıraktı. Sana bir iyilik yaptı. İlişkinin yasını tutarak harcadığın tüm enerjiyi geri al ve kendine odaklan. Bir kraliçenin köyün aptalının sevgisine ihtiyacı yoktur."

Nefes nefese bir inançsızlık kahkahası atıyorum. Bu adam bir akıl okuyucu mu, bir dahi mi, yoksa sadece bir pislik mi, karar veremiyorum.

Ayrıca bana iltifat edip etmediğine de karar veremiyorum. Bana kraliçe dediği aynı nefeste, beni istismar edilmiş bir hayvanla karşılaştırdı. Ayrıca, tüm tavırları benim oy kullanmasına izin verilmemesi gereken umutsuz bir vaka olduğumu düşündüğünü gösteriyor.

"Ben de Chelsea'nin boş konuşan biri olduğunu sanıyordum. Konuşmaya başlayalı iki dakika bile olmadı ve sen

Eski sevgilime zaten palyaço ve aptal demiştim."

"Bu cömertlik olur. Çünkü senin gibi bir kadının gitmesine izin veren her erkek küçük bir sürtükten başka bir şey değildir."

Bu tuhaf insan ve onun daha da tuhaf konuşma tarzı karşısında büyülenmiş bir halde bedenimi onunkine doğru çeviriyor ve dikkatimi daha fazla ona odaklıyorum. "Beni tanımıyorsun. O sürtük *ben* olabilirim. Belki de çok muhtaç olduğum için onu kendimden uzaklaştırmışımdır."

Başını sallıyor, keskin bir hareketle bir tutam siyah saçı yerinden oynuyor. Çocuksu bir çekicilikle alnına yerleşiyor.

"Çok muhtaç olmak diye bir şey yoktur. Yanlış kişi asla ihtiyaçlarınızı karşılayamaz. Sana sorun senmişsin gibi hissettiren insanlara lütuf göstermeyi bırak. Ve onun gibi davrandığı kişiye tutunmayı bırak. Yalan söyledi."

Bakışlarımız çarpışıyor ama duruyor. Aramızdan bir elektrik dalgası geçiyor, havayı süper şarj ediyor.

Huysuz kişiliğine rağmen, adam inkar edilemeyecek kadar çekici.

Bir an sonra bakışlarını kaçırıyor. İçkisinden bir yudum alıyor ve bardağı masanın üzerine koyuyor. Köşeli çenesinde bir kas esniyor. Tekrar konuştuğunda sesi hırçınlaşıyor.

"Ben de yakın zamanda bir ayrılık yaşadım."

Bu ifadeyi besleyen acı çok çarpıcı. Bütün bir kayıp aşk destanını anlatmış. Sesi benden bile daha yıkılmış geliyor.

Bunu ve onu büyüleyici buluyorum. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Gözlerini kapatıyor ve nefes veriyor. "Onun kahramanı olmadığım gerçeğine teslim oldum. Ben kötü adamdım. Bu yüzden hikâyemiz asla mutlu sonla bitemezdi."

Kalbim çok hızlı atıyor. Çok hızlı. Uzanıp ona dokunma isteğime direniyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, öfkeli gözleri olan ve damarlarında kalp kırıklığı dolaşan bu mutsuz yabancı, yaşadıklarımı anlayabilecek biri.

Tanrı biliyor ya, kız arkadaşlarım bana hiç sempati göstermedi. Bir kez daha "Hayatına devam et!" lafını duyarsam çığlık atacağım.

Sesimi alçaltıyorum. "Yani ayrıldınız mı?" "Evet."

"Ama sen istemedin."

"Hayır."

"İlişkinizi bitirdiğinizde ona hâlâ aşık mıydınız?"

Başını sallıyor. Sonra gözlerini açıyor ve bana öyle çıplak bir özlemle bakıyor ki bir an nutkum tutuluyor.

"Senin adın ne?"

Hatırlamam bir saniye sürüyor. "Shayna. Ama bana Shay de."

"Ben Coleton. Bana Cole de."

"Merhaba, Cole."

"Merhaba, Shay. Oturmayalı ne kadar zaman oldu sence?"

Tedirginliği beni gülümsetiyor. "Belki doksan saniye." "Daha uzunmuş gibi geliyor. Bunun sekiz dakikası daha en yakın uçurumdan atlamak istememe neden oluyor."

"Meraktan soruyorum, her zaman böyle misin?"

"Ne taraftan?"

I al a an için arama için ve doğru kelimeler. "Agresif bir şekilde kararsız."

Kaşlarını çatıyor. "Ne konuda kararsız olduğumu düşünüyorsun?"

Cevap vermiyorum, onun yerine bardağını almak için uzanıyorum. Bir yudum alıyorum, bakışlarını bardağın kenarında tutuyorum. *O da viski içiyor. İlginç.*

Bir şey söylemeden bardağı tekrar önüne koydum. ama ne demek istediğimi anladı. "Senden etkilendiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence gittiğimde rahatlayacaksın."

"Belki de sıkıcı olduğun içindir." "Öyle mi?"

Bakışları çeliği eritebilir. Kendisine meydan okunmasından hoşlanmıyor. O kadar nadiren meydan okuduğu izlenimine kapılıyorum ki, bu onun için istenmeyen bir yenilik.

Kesin bir dille "Hayır."

diyor. "Yalan söylemediğin için teşekkür ederim."

"Henüz teşekkür etme. Çünkü sinir bozucusun."

Bu beni güldürüyor. İkimizi de ürkütüyor. Bir başka rahatsız edici sessizlik çökene kadar sesin yankıları havada kaybolurken oturuyoruz.

Yine de ikimiz de göz temasını kesmiyoruz.

Cesaretlendirilmiş tarafından ve alkol ve onun

"Demek beni çekici buluyorsun." dedim.

Bakışları ölümcül. "Meraktan soruyorum, her zaman böyle misin?"

Sözlerimi bana geri atmasının keyfini çıkararak tekrar gülümsüyorum. "Hangi şekilde?"

"Agresif bir şekilde sinir bozucu." "Kime sorduğuna bağlı."

"Eski sevgilin bu konuda ne dedi?"

Bir kalp acısı göğsümü sıkıyor. Dudaklarımı ıslatıp başka tarafa bakıyorum. "Onu hiç kızdırmadım. Onun tüm ihtiyaçlarını karşılamakla meşguldüm."

Profilimi inceliyor. Daha fazlasını sormak istediğini biliyorum ama sormuyor. Ama sessizliği aktif. Bana, yüz ifademe ve beden dilime çok dikkat ediyor. Bencil bir narsistle bu kadar uzun süre birlikte olduktan sonra, bu tür bir ilgi çökmüş hissettiriyor.

Chet beni her zaman çöl güneşinde pişmeye bırakılmış susuz küçük bir ev bitkisi gibi hissettirirdi.

Şık odaya bakarak sessizce, "Bu çok komik. Zeki bir insan olduğumu biliyorum ama eski sevgilim söz konusu olduğunda beynimi pencereden dışarı attım. Bütün kırmızı bayrakları gördüm. O kadar çok vardı ki, bir sirkte de olabilirdi."

"Ama çok çekiciydi."

Başını sallayan Cole'a odaklanıyorum. "Evet.

Nereden biliyordun?"

"Narsistler her zaman çekicidir." "Vay be."

"Ne?"

"Kelimenin tam anlamıyla onun bir narsist olduğunu düşünüyordum." "Böyle bir kadını terk edecek tek erkek sende kişilik bozukluğu var."

Onun gözlerine baktığımda, bulduğum şey kendimin bir yansıması, tüm acı, istek ve yalnızlık.

Ondan hoşlandığımdan emin değilim. Ama ona güveniyorum. Eski sevgilim sayesinde, bir yalancının saklanabileceği tüm yolları biliyorum. Bu adam hiçbir şey saklamıyor.

Bunu yapabilecek gibi görünmüyor.

Belki de bu yüzden kalabalık bir odada tek başına oturuyor, insanlığın geri kalanına ters ters bakıyor ve bana sanki bana akşam yemeği yapmak istiyormuş ama yemek yerine aç kalmayı tercih ediyormuş gibi bakıyor.

"Fikrimi değiştirdim."

diyorum. "Ne hakkında?"

"Burada olmak istemem konusunda. Geldiğime memnunum. Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Hoş gelmedin."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme daha beliriyor. Muhtemelen onunla oturduğumdan beri son üç aydan daha fazla gülümsedim. "Sana hiç tuhaf olduğunu söyleyen oldu mu?"

Omuz silkiyor. "Sadece

herkes." "Bu seni rahatsız

etmiyor mu?"

"Seri katillerle ilgili şu belgesellerden birini izledin mi hiç? Ted Bundy, Jeffrey Dahmer, o tür adamlar?"

"Evet. Neden?"

"Komşular, insanları doğrayıp yiyen bir adamın yanında yaşadıklarını öğrendiklerinde ilk söyledikleri şey, 'Çok normal görünüyordu' oluyor."

"Yani hafta sonu barbekünüz için beni parçalamayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Biri ne kadar normal görünüyorsa, arka bahçesinde o kadar çok iskelet gömülüdür diyorum. Bunu zaten biliyorsun."

"Nasıl yani?"

"Evim üzerine bahse girerim ki eski palyaço sevgilin şimdiye kadar tanıştığın en uyumlu adam gibi görünüyordu... ilk başta . Sonra

"Sonunda maske düştü ve altındaki canavarı gördün."

Sanki Chet ile olan tüm ilişkimin senaryosunu okumuş gibiydi. Tüm varsayımlarının doğruluğu sinir bozucu. Ama sadece kendimi çok çıplak hissettirdiği için. Yani *görölmüş*.

Çok uzun zamandır tatmadığım bir duygu.

"Evet. Ama kendini asla öyle görmedi. Başkasının hikâyesindeki canavarın kendisi olduğunu anlamak için iyi kalpli bir adam olmak gerekir. Başkasının kalbini kurtarmak için kendi kalbini kırma cesareti, onun aslında bir canavar olmadığını kanıtlar. O bir kahraman. Sadece kendini kötü adam olarak düşünmek istiyor ki bir daha asla incinmesin."

Sessizlik gerginleşene ve gümbürdeyene kadar uzuyor. Artık göz teması cinsellikten başka bir şeymiş gibi davranmaya çalışmıyoruz bile.

Garson masamıza gelip bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sorduğunda, ikimiz de birbirimize bakmadan aynı anda "Evet" diyoruz.

Aylar sonra, ikimizin de kalbi yara bere içinde ve kanlar içinde kaldıktan, tüm gözyaşlarımız dököldükten ve bir kez daha birbirimize yabancı olduktan sonra, bu ana dönüp bakacağım ve çoktan kaybolmuş olduğumu fark edeceğim.

Cole

O çok güzel, yeşil gözlü, jilet gibi bir kadın.

ve terapiye ihtiyacı olan erkeklere karşı bir zaafı var. Çok güzel,

Zeki ve gözlemci, bu da onu şu anda uzaklaşmam gereken tehlikeli biri yapıyor.

Ayaklarımın başka fikirleri var. Bizi ondan olabildiğince uzağa götürmeleri için ısrar etmeme rağmen hareket etmeyi reddediyorlar.

Büyülediği tek vücut parçam onlar değil.

Sikim, kalbim ve derimin altındaki her sinir onun için ağrıyor.

Garip sessizliğin içinde garson boğazını temizliyor. "Bir viski daha, efendim?"

"İki olsun."

Bunu bir kovma olarak doğru anladığı bir tonda söylüyorum. Geri çekiliyor ve Shay ile beni gergin küçük balonumuzda yalnız bırakıyor.

"Beni romantikleştirme." diyorum.

"Romantikleştirmiyorum. Bu sadece bir gözlem. Kötü adamlar asla kötü adam olduklarını düşünmezler. İşaret etmekle çok meşguldürler.

ve yaptıklarını yaptırdıkları için herkesi suçluyorlar. Ayrıca, içimde hiç romantizm kalmadı. Chet beni bundan kurtardı."

Tiksintiyle dudagımı kıvırıyorum. "Chet mi? Adı bile kulağa palyaço gibi geliyor."

"Gerçekten mi? Bence güzel bir isim. Erkeksi."

"Erkeksi değil. Çocuksu. Mükemmel dişleri olan ve saçında çok fazla ürün bulunan sportif bir sarışın hayal ediyorum."

Gülümsüyor.

Keşke o gülümsemenin fotoğrafını çekebilseydim. Savaşları bitirebilirdi.

"Bu tanım o kadar doğru ki, rahatsız edici. Biraz daha anlat."

"Her gün spor yapıyor. Sprey bronzlaşıyor. Herkese 'kardeşim' der. Rolex'i hakkında asla susmaz. Sevişirken aynada kendini izler. Gördüğünüz anda yumruklamak isteyeceğiniz o kendini beğenmiş, hak sahibi suratlardan birine sahip."

Shay hızla göz kırpmıyor ve başını sallıyor. "Bu çok esrarengiz. Onu *tanıyor* musun?"

"Tipini biliyorum. Hazırlık okulu frat boy fuckwit."

Gülüştü o kadar çekici ve büyüleyici ki onu öpmemek için azı dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

En son ne zaman birine karşı bu tür bir fiziksel tepki verdiğimi hatırlamıyorum. Belki de hiç. Derimizin altında bizi birbirimize yaklaştıran mıknatıslar olmalı.

"Sen ve Chelsea gerçekten iyi anlaşırdınız."

"Nedenmiş o?"

"Ona dangalak diyor."

Düşünmek için duraklıyorum. "İlginç bir görsel. Ama nasıl olur da - ve bunu mümkün olan en saygılı şekilde söylüyorum - bir

Senin gibi bir kadın böyle bir amcığa aşık olur mu?"

Kahkahası kesildi. Orada öylece şaşkın şaşkın oturuyor, bu da kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor.

"Özür dilerim. Haddimi aştım."

"Hayır, hiç de değil. Sadece daha önce bir erkeğin başka bir erkeğe amcık dediğini hiç duymadığımı fark ettim. Garip bir şekilde tatmin edici."

"Çok yönlü bir kelime."

Yine birbirimize bakıyoruz. Bu bir alışkanlık haline geliyor. Hiç durmak istemiyorum.

Bana ne yapıyor böyle?

Çünkü Ben Yani kararsız, benim kelimeler
gel dışarı niyetlendiğimden daha

öfkeyle. "Yani seni aldattı."

"Aman Tanrım."

"Ne?"

"Bunu nereden *biliyorsun*?"

Gözle görülür şekilde üzgün. Boynunun yan tarafındaki nabız zonkluyor. Dudaklarımı ona bastırmak istiyorum. Yüzümü saçlarına gömmek istiyorum. Bunun yerine gözlerinin içine bakıyorum ve tüm bedenimi ısıtan arzuyla savaşıyorum.

"Sadece bir önsezi."

Gülüşi küçük ve gergin. Titreyen elini saçlarında gezdiriyor ve kucağına bakıyor. "İyi bir önseziydi."

Bir süre sessizce oturuyoruz ve ben onun soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışmasını izliyorum. Kötü anılarla savaşıyor, bunu çok iyi biliyorum.

Sonra, onu büyüleyici bulduğum ve tüm sırlarını bilmek istediğim için, "Nasıl öğrendin?" diye soruyorum.

"Telefonu. Bir gün kazara tezgahın üzerinde bırakmış, şu flört uygulamasını açmış. Farklı kadınlarla mesajlaşıyordu. Çıplak fotoğraflarını istiyordu. Takılmak için zaman ayarlıyordu. İş yüzünden sürekli cep telefonunda olduğunu söylediğinde aptalca ona inandım."

"Ne tür bir iş yapıyordu?" "O bir kişisel antrenör."

"Tabii ki öyle."

"Bu kadar iğrenmiş görünme."

"Bu iğrenme değil. Küçümseme. Bu boktan eziği bulup ne kadar bağırabileceğini görmek isterdim."

Düşünceli bir sessizlikten sonra, "Bunun bir tehlike işareti mi yoksa gerçekten hoş bir şey mi olduğuna karar veremiyorum" dedi.

"Kırmızı bayrak."

"Kısmen her ikisi de olduğunu düşünmek istiyorum."

"İkisi de değil. Az önce bir yabancıyı şiddetle tehdit ettim ve bunda ciddiymdim."

"Biliyorum, ama bunu koruyucu bir içgüdüyle yaptın. Neredeyse şövalyece."

Ona ters ters baktığının farkındayım ama elimde değil. Kasıtlı olarak saf davranıyor. Anti kahramanları iyi adamlarla karıştırıyor. Muhtemelen çok fazla aşk romanı okuyor. "Hangi erkeklerden uzak durman gerektiğini ayırt etme konusunda daha iyi olmalısın."

"Hey, burada oturuyorum çünkü bana şantaj yapıldı."

"İşte sana ciddi bir soru. Belki de daha iyisini hak ettiğin için istediğini alamadığını hiç düşündün mü?"

Şimdi bana ters ters bakıyor. Söylediğim şey onu rahatsız etti ve o keskin dilini kullanarak bana tam olarak ne olduğunu söylemek üzere.

"İstediğim şey aşktı. Bundan daha iyi ne olabilir ki?"

"Erkekler sevdikleri kadınları terk etmezler. Terk ederler kadınları kullanıyorlardı."

Bu onu çok etkiledi. Gözlerinde acı ve öfkenin bir karışımı parlıyor.

Daha nazıkçe, "Onda eksik olan bir şey var. Bunu biliyordun. Sadece görmezden gelmeyi seçtin. Tek söylediğim bir sonraki erkekle aynı seçimi yapma."

"Belki de bir sonraki adam olmayacak. Belki de hepinizle işim bitmiştir."

"Bir sonraki adam olacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü tamamen yabancı biri bile senin nasıl tapılmayı hak ettiğini görebilir."

Dudakları aralandı. Gözlerini kırpmadan, kaşları birbirine kenetlenmiş ve güzel yüzü solgun bir şekilde bana bakıyor. Sonra "Bunu kim *söyledi?*" *diye sordu.*

"Alındın mı?"

"Hayır, kafam karıştı!" "Neden?"

"Çünkü benim bulaşıcı olduğumu düşünüyormuş gibi davranıyorsun, ama bir aşk romanı kahramanı gibi konuşuyorsun!"

"Biliyordum."

"Neyi biliyordun?"

"Aşk romanları okuyorsun." "Ne olmuş yani?"

"Yani o bok beynini çürütecek."

"Yapma, bu eğlenceli, kaçış fantezisi. Aynı zamanda feministtir, çünkü bizi kendi cinsel zevkimizi keşfetmeye teşvik eder. Kadınların kurgusal erkekler tarafından seilmeyi okuduktan sonra çok yüksek standartlara sahip olmalarından mı korkuyorsunuz?"

"Hayır, standartlarının çok *düşmesinden* korkuyorum." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Christian Grey'in yoğun çocukluk travması nedeniyle çoklu kişilik bozukluğu vardır. Edward Cullen, Bella'nın kanını içerek onu öldürmek isteyen kontrolcü bir sapıktır. Bay Darcy, sakatlayıcı sosyal anksiyetesi ve alt sınıfa karşı önyargısı olan kibirli bir pisliktir. Yine de tüm bu kusurlu karakterler milyonlarca kadına kırık dökük erkeklerin bir şekilde ideal olduğunu ya da sadece doğru kadın onları severse ideal olabileceklerini düşünmeleri için ilham verdi."

Masada çatal bıçak olmadığına sevindim. İfadesine bakılırsa Shay çoktan dalağıma bir bıçak saplamış olurdu.

"Bence sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın." "Çünkü haklı olduğumu biliyorsun."

Sanki en yakınından bir satır isteyecekmiş gibi etrafına bakınıyor.

Garson içkilerimizle geri döndü. Gerginliği hissederek bardakları dikkatlice yere bırakıyor, bakışları aramızda geziniyor, sonra bize sert bir gülümseme gönderiyor ve tek kelime etmeden kaçıyor.

Shay bardağını alıp viskiyi yudumluyor ve bittiğinde yüzünü buruşturup titriyor. "İğrenç."

"Neden hepsini bu kadar hızlı içtin?" "Ya bu ya da cinayet."

Sonra kıkırdayarak ikimizi de şok ediyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana döndü ve sert bir şekilde, "Çoktan sarhoş olmuş olmalıyım. Şüpheli bir kahkaha gibi geldi."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Öyle değildi."

Uzun bir süre beni inceliyor, ifadesi okunamaz ve gözleri yoğun. Sonra boş bardağını yavaşça masaya bırakıyor ve bana öylesine açık bir cinsel arzuyla bakıyor ki afallıyorum.

Daha sonra ağzından çıkanlar beni daha da şaşırttı.

"Ben de melek değilim. Her türlü hatam var."

"Gerçekten mi? Ne gibi?"

"Pervasız olmam gibi."

"Nasıl yani?"

Halıyı altımdan çekerken tereddüt bile etmiyor.

"Daha yeni tanıştık ve bu geceye kadar sonsuza dek bekâr kalacağımdan emindim ama senden bize bu otelde bir oda tutmanı istemeyi ciddi ciddi düşünüyorum."

Bardaki herkes ve her şey ortadan kayboluyor. Uzaklardan gelen bir kükreme kulaklarımı dolduruyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Sonra o kadar çirkin bir yalan söylüyorum ki, dudaklarımdan zorlukla geçiriyorum.

"Bana sorma. Hayır diyeceğim."

Shay

Gülümsemem neredeyse aşağılanmışlığım kadar yakıcı.

"Ah. Bu durumda, beni mazur görmemiz gerekecek. Ben gidiyorum.

Şimdi."

"On dakikan dolmadı."

"Biliyorum ama tuvalette boğulmak için lavaboya gitmem gerekiyor."

Ayağa kalkmak için hamle yaptığımda bileğimi kavıyor ve beni daha yakına çekiyor. Sesi alçak ve ısrarcı, "Bunu bir ret olarak algılama" diyor.

"Komik ama ben her zaman 'hayır' kelimesinin oldukça iyi bir reddedilme göstergesi olduğunu düşünmüşümdür."

"Bu seni istemediğim anlamına gelmez."

Yanaklarım utançtan yanıyor. Kulaklarım fokur fokur kaynıyor. Sanki biri sıcaklığı otuz derece artırmış gibi hissediyorum. Bunu söylememe neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama artık ok yaydan çıktı. Geri alamam.

"Tamam. Anlıyorum." dediğimde de gözlerine bakamıyorum.

"Shay. Bana bak."

Cesaretimi toplamam biraz zaman alıyor. Bunu yaptığımda, yoğunluğu o kadar korkutucu ki nefes almaya devam etmeyi unutuyorum.

Diyor ki, "Anlamıyorsun. Eski sevgilin sadece aptal bir palyaço değil, aynı zamanda lanet bir çocuk. Yüzünün yeniden düzenlenmesi gerekiyor. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum."

Ben bunları düşünürken, arka planda Chelsea'nin kıkırdadığını duyuyorum. Gözlendiğimizi ve bu hikâyeyi daha sonra anlatmak zorunda kalacağımı acı bir şekilde fark ettiğimde yüzüm daha da ısınıyor.

"Bu ifadede açıklığa kavuşturulması gereken çok şey var. Ancak, utanç normal beyin fonksiyonlarımı tıkadı, bu yüzden bana yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi açıklamak zorunda kalacaksın."

Burun delikleri genişliyor, nefes alıyor. Otuz saniyedir gözlerini kırpmadı. Bir şey yapmamak için kendini zor tutuyor ama ne olduğundan emin değilim.

Görünüşe göre, viski bardağını duvara fırlatıyor.

"Önce bana neden hiç tanımadığın birinden seninle seks yapmasını istediğini açıkla."

Gurur başını kaldırıyor. Bir öğretmen gibi kibirli, burnumu çekip çenemi kaldırıyorum. "Teklif etmedim. Sormayı *düşündüğümü* söyledim. Ve seks hakkında da bir şey söylemedim. Belki de sadece sarılmak istedim."

"Beni rahat bırak. Sarılmak istemiyorsun."

Tanrım, bu adam imkansız. "Biliyorum. Bir centilmen olup bunu es geçebilirdin."

"Ben centilmen değilim. Açıklamanı bitir."

Bıkkınlıkla iç çektim. "Bitirene kadar gitmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Doğru. Oyalanmayı bırak."

Ses tonum sinirli ama elimde değil. Bütün düğmelerime basıyor ve doğru olanlara değil. "Ben bunu düşünene kadar orada oturman gerekecek, çünkü gerçekten bilmiyorum."

Hayal kırıklığı aşikar. Zorlanmaya alışık olmadığı gibi, bekletilmeye de alışık değil.

Ne tür bir iş yapıyor? Muhtemelen korkmuş astlarına emir yağdırmayı içeren bir şey.

"P e k â l â . İşte burada. Bu zamana kadar Chet'le ayrıldığımızdan beri beni cezbeden ve yaşadığım cehennem anlayan ilk kişi. Chelsea, bir erkeği unutmanın tek yolunun yeni bir erkeğin altına girmek olduğunu söylerken iyi bir noktaya parmak basmış olabilir ve ben seks yaparken odadaki tek kişi olmaktan bıktım. O kadar basit olmadığını biliyorum ama her şeyi denedim. Hiçbir şey işe yaramadı. Bu yüzden belki birbirimize acımızı bir süreliğine unutturabiliriz diye düşünüyordum."

Boğazımı temizliyorum. Okul öğretmeni geri döndü. "Ayrıca... çantamda prezervatif var."

Cole mavi gözlerinde parlayan öfkeyle bana bakıyor. Ama sonra bakışları ağzıma düşüyor ve yanıldığımı anlıyorum. Bu öfke değil.

Tutku. Birden başım döndü.

Sanırım evet demek üzere.

Cole

Yalnız olsaydık, elbiselerini çoktan yırtıp atmıştım.
ellerimle ve dişlerimle vücudunu ve yüzümü gömdüm
bacaklarının arasına.

Yüzlerce seyirci varken bile bunu yapmamak için kendimi
zor tutuyorum.

Yavaşça içime çekiyorum, kokusunun tadını çıkarıyorum
ve nabzının başparmağımın altında çılgınca atmasının keyfini
çıkarıyorum. Sesim çakıllı çıkıyor. "Yarın kendinden nefret
edeceksin."

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. Gözleri parlıyor. "Belki
de. Bunu öğrenmenin tek yolu var."

Kahretsin, o gözler. Yeşilin tam olarak altın benekli
tonunun hafızama kalıcı olarak kazınacağına dair kötü bir
his var içimde.

Yakın oturuyoruz. Çok yakın. Bileğini hâlâ elimle
kavriyorum. Kalçalarımız birbirine değiyor, kalçadan dize
kadar. Tek yapmam gereken başımı eğmek ve dilimi
göğüslerindeki yarığın arasından kaydırmak.

Bunu ne kadar çok istiyorum.

Ama onu aptalca bir şey yapmaktan vazgeçirmeye
çalışmakla çok meşgulüm.

"Kız arkadaşların bunu onaylamaz."

Gülüyor. Mutlu bir ses, hafif ve havadar, ama melankolik bir kemanda çalınan yalnız bir nota gibi içimde yankılanan bir karanlık var.

Benim kırık parçalarım onunkilerle müzik yapıyor.

"Chelsea sadece onaylamakla kalmaz, eğer ondan isteseydim muhtemelen odanın parasını da kendisi öderdi. Senin böyle itirazların olacak mı?"

"Neden?"

"Acaba şimdi gitsem mi yoksa bir içki daha sipariş edip sana vicdanınla boğuşman için zaman mı versem diye düşünüyorum."

Sonra ağzıma baktı. Bakıyor ve dudaklarını yalıyor, sanki beni tatmayı hayal ediyormuş gibi.

Sonra da "Yoksa ereksiyon olamayacağından mı endişeleniyorsun?" deme cüretini gösterdi.

Düşük kaşlarımın altından ona ters ters bakıyorum. "Beni test etme, Shay."

"Sen test edilemeyecek kadar korkutucusun. Buna cesaret edemem." Bunu tam bir meydan okuma gibi söylüyor.

Tamam. Oyun başlasın.

Elini tutup kucağıma koyuyorum, parmaklarını fermuarımın altında sertleşen ve zonklayan aletimin etrafında kıvırıyorum.

Gözleri açılıyor. Bu sefer gülüşü nefessizdi. "Oh. Bu her şeyi açıklıyor." Yanakları kızarmış, barın etrafına bakıyor. "Masa örtüsü için şükürler olsun."

"Bana bak."

Bana temkinli, yan bir bakış gönderdiğinde, daha yakına eğilip sesimi alçaltıyorum.

"Evet, seni becermek istiyorum. Ama birçok kadının en büyük pişmanlığına benzediğimi söylediğinde haklıydın. Onlardan zaten yeterince var sende."

Yanaklarının kıpkırmızı olduğu düşünülürse, cevap verirkenki soğukkanlılığı daha da etkileyici oluyor. "Yeterince doğru. Ama vibratörümün pilleri bu sabah bitti, bu yüzden zamanlama aslında oldukça iyi."

Daha çok mu sinirlendim yoksa tahrik mi oldum bilmiyorum.
Ne halt ediyor bu kadın?

Homurdanıyorum, "Haklısın. Pervasızsın. Etrafta dolaşıp yabancılara teklifte bulunmaya devam edersen başın belaya girecek."

"Sen teklif edeceğim ilk ve son yabancısın, o yüzden endişelenecek bir şey yok. Şimdi elimi geri alabilir miyim lütfen? Fermuarını açmak üzere değilsen, bu gerçekten garip."

"Masa örtüsünün altında bana mastürbasyon yapmanın daha az garip olacağına inanıyor olamazsın."

"En azından aşağılanmamdan başka bir şeye tutunmuş olurum."

Tahrik olmuş, hüsrana uğramış ve çaresizce büyülenmiş bir halde, hırçın bir "Siktir" demekten başka bir şey düşünemiyorum.

"Bu bir evet mi?"

O kocaman gözleriyle bana bakıyor, yanakları kıpkırmızı. Telaşlı ve mahcup ama başını dik tutuyor, yine de bana bir santim bile vermiyor. Hiç özür dilemedi.

Aylar sonra bu ana dönüp baktığımda hiç şansım olmadığını fark edeceğim.

Yanıma oturup gülümsediği anda gidiciydim.

Shay

Bu benim tarzım değil, farkında olmadan seks takıntılı uzaylılardan biri tarafından ele geçirildi. hakkında konuşmak.

Ayrıca, sapıkça olduğunu biliyorum ama bir yanım bu konuşmanın Cole'u ne kadar rahatsız ettiğinden gerçekten keyif alıyor.

Kontrolün onda olmasına alışkın olduğu çok açık. Beni istediğı de ortada.

Açık olmayan şey ise neden geri durduğı. Benim hata yapmamı engellemeye çalışmasından daha fazlası olmalı.

Hiçbir erkek bu kadar bencil değildir. Hele ki işin içinde karşılıksız seks varsa.

Diyor ki, "Hayır, bu bir evet değildi. Ve bana gizli bir amacım varmış gibi bakmayı kes. Bu çok basit: Bence pişman olursun."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Duygusal olarak savunmasızsın. Birkaç kadeh içmişsin. Bunlar asla iyi karışmaz."

Tamam, belki de bencil değildir. Emin olmak için test etsek iyi olur. "Duyduğum kadarıyla bana cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olduğunu söyleyecek cesaretin yok ve bu hastalık alevleniyor."

Gözlerini kapatıyor, dişlerini sıkıyor ve yavaş, sinirli bir nefes alıyor.

Onun sert sessizliği içinde, "Cole. Lütfen bana bak. Bir şey söylemek istiyorum ama söylediğimde bana bakmanı istiyorum."

Bakışlarını bana çevirdiğinde, hava sıcaklığından dalgalanıyor.

Nabzım titriyor. Ağzım kuruyor. Konuşabilmek için yutkunmam gerekiyor. "Lütfen bize bu otelde bir oda ayarlar mısınız? Fermuarının altındaki bu iğrenç canavarı bir gezintiye çıkarmayı çok isterim."

"*Tanrı* aşkına, kadın," diye mırıldanıyor, öfkeyle bana bakıyor.

"Elimi sikinin üzerine koyan sensin. Kibar sohbet aşamasını çoktan geçtik."

Elimi pantolonundaki şişkinlikten çekip sıkıca kucağıma yerleştiriyor.

"Cole, sen-"

"Sakın bir daha sorma," diye araya giriyor, sesi karanlık. "Lütfen bize bu otelde bir oda ayarlar mısınız?"

"Bu senin için bir oyun. Öyle mi? Kendimi kaybetmeden önce beni ne kadar zorlayabileceğini mi görüyorsun?"

Gerçekten kızgın görünmeye başladı. Neden bilmiyorum ama bu beni daha da heyecanlandırıyor. Chet hiç bu kadar heyecanlı olmamıştı. Aynanın karşısında süslenmekle çok meşguldü.

"Hayır. Oyun oynamıyorum. Çok ciddiym. İşte, sana bunu kanıtlayacağım."

Onu öpmek için eğildim ama eliyle çenemi kavrayıp yüzümü ondan birkaç santim uzakta tutarak beni engelledi.

Gözleri alev alev yanıyor. Burun delikleri alevlendi. Her santimi kıllanıyor. Beni o kadar çok öpmek istiyor ki elleri titriyor. Ama bunu yapmasına izin vermiyor. İstedığimi elde etmeme engel olmasaydı, son derece etkileyici olacak türden bir özdenetimle kendini tutuyor.

Hayatımda hiç bu kadar heyecan verici bir erkeklik örneği görmemiştim.

Muhtemelen onun kırmızı bayrakları beni bu kadar ateşlendiriyor.

Belki de aşk romanları konusunda haklıdır.

Diyorum ki, "Sorun içkiler değil. Ayrılık değil. Vibratörümün pillerinin bitmesi değil. Beni korumaya çalışıyorsun. Beni korumak istiyorsun ve bu yüzden kendini istediğin bir şeyden mahrum bırakmaya çalışıyorsun. Bunu son derece seksi buluyorum."

Bana sadece o sıcak, öfkeli, gözlerini kırpmadan bakan sessizliğiyle baktığında, "Tüm bu dikkatli kontrolünün çözülüşünü izlemeyi çok isterdim" diye ekliyorum.

"Soyadımı bile bilmiyorsun!" "Sen de benimkini bilmiyorsun."

"Tacizci olabilirim. Bir psikopat olabilirim!"

"İkimiz de olmadığını biliyoruz."

"Ama olabilirim."

"Öp beni artık. İnsanlar bakıyor." "Bırak baksınlar."

"Beni yalvartmayın. Bu utanç verici."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Kahkahası alçak ve sert. "Zerre kadar utanmıyorsun."

"Daha önce öyleydim. Şimdi sadece azmış durumdayım."

Sesi gibi gözleri de yumuşuyor. "Shay, ciddi. Ne halt ediyorsun sen?"

"Kendimi mutlu ediyorum. Kendi ihtiyaçlarıma öncelik veriyorum." "Bu senin ihtiyaçlarınla ilgili değil. Bu senin egonla ilgili. Bu

Bok herif Chet zedeledi ve sen de bunu düzeltmek için beni kullanmak istiyorsun."

"O benim egomu zedeledi. Kalbimi kırdı. Ve ben kalkıp gitmeden önce karar vermek için şu andan itibaren beş saniye var. Bir gece Cole. Hepsi bu kadar. Bir gece ve birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz. Hadi yapalım şu işi."

Bakışları gerçek bir kafa karışıklığına dönüşür. Her nasılsa, değişken ruh hali onu daha da çekici kılıyor.

"Sen tanıdığım en şaşırtıcı kadınsın."

"Bir de göğüslerimi görmelisin. O zaman gerçekten etkileneceksin."

Göğsünden bir ses yükseliyor. Alçak ve tehlikeli, bir kurdun hırlaması gibi.

Bakışları dudaklarıma düştüğünde, onu neredeyse yakaladığımı anlıyorum. Fısıldıyorum, "Çok hassas meme uçları var. Dilini üzerlerinde hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Bir an -uzun, nefessiz bir an- neredeyse kendini kontrol ettiğinin yıprandığını duyabiliyorum. Sonra son kısıtlaması da kırılıyor.

Eğiliyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

Cole

S he tatlar gibi ince VİSKİ ve kötü rüyalar. Bu Ağızlarımız birleştikten sonra inliyor. Alçak ve yumuşak, Boğazının derinliklerinden yükselen ses, beynimin itidalden ve doğru karar vermekten sorumlu bölümünü kızartıyor.

Çenesini elimle tutuyorum ve yıllardır susuz yaşayan bir adam gibi tatlı ağzından açgözlülükle içiyorum.

Bana doğru eğiliyor, elini göğsümün ortasında düzleştiriyor ve vücuduma daha da yaklaşıyor. Uzaklardan biri ıslık çalıyor ve alkışlamaya başlıyor. İkimiz de görmezden geliyoruz.

Dilimi onunkine sürüyorum ve keşke çoktan çıplak olsaydık diyorum.

"Bize bir oda bul," diye nefes alıyor, dudakları dudaklarıma değiyor.

Dudaklarını tekrar yakalıyorum çünkü onu öpmeyi bitirmedim.

O çok lezzetli. Sıcak, yumuşak, kadınsı ve tamamen lezzetli.

Vücudunun her santimini yutmak istiyorum. Teninde el izleri bırakmak istiyorum. Onu ısırarak, yalamak ve onu şefkatli ve acımasızca sert arasındaki her şekilde becermek istiyorum.

Bu güzel gözlü ve hüznü ruhlu kadının beni mahvetmesine izin vermek istiyorum.

En azından bu gece için.

Başını çevirerek kulağına homurdandım, "Ben resepsiyona gidiyorum. Seninle on dakika sonra asansörlerin orada buluşuruz. Orada olmamalısın, Shay."

"Olacağım."

"Gelmemelisin."

Kendimi ondan ayırıp kabinden kalkıyorum ve barın arkasındaki Matt'e içkileri hesabıma yazması için başımı sallıyorum. Sonra masaların arasından geçerek lobiye ve resepsiyona doğru yürüyorum.

Gidişimi izleyip izlemediğini görmek için arkamı dönmek için sahip olduğum iradenin her zerresini kullanmam gerekiyor.

Shay

Bunun yerine, Chelsea'nin bulunduğu masaya sırtımı döndüm, Melek, ve Jen bekliyor, ağzı açık bana ile eşleşiyor şok ifadeleri.

Sandalyeme kayıyorum ve masanın etrafına bakıyorum. "İyi haberlerim var! Bu gece biriyle yatacağım. Az önce bize bir oda tutmaya gitti."

Kulak tırmalayıcı çığlıklar atıyorlar, öyle yüksek ki muhtemelen uzaydan bile duyulabilir. Yüzümü buruşturarak durmaları için elimi salladım. "Çocuklar, lütfen. Olay çıkarıyorsunuz."

Chelsea hoots. "Bunu söyleyen barın ortasında bir yabancıyla bademcik hokeyi oynayan kız!"

"Bademcik hokeyi değildi, seni ergen. Barın ortasında da değildik. Tam şurada, duvara dayanmıştık."

Chelsea'nin su bardağını kaptım ve içindeki her damlayı emdim. Ağzım çöl gibi.

Sinirden olmalı. Muhtemelen dizlerimin vurmasına, kalbimin güm güm atmasına ve ellerimin titremesine neden olan da bu.

Bay Dark and Stormy'nin vücudum üzerinde oldukça ilginç bir etkisi var.

Jen, "Bu masadan kendi idamına gidiyormuş gibi kalkmanla on dakika sonra terden sıırıslıklam olmuş bir halde sikilmek üzere bir randevuyla geri dönmen arasında ne halt oldu?" diye soruyor.

Kendime bakıyorum. "Terliyor muyum? Tanrım, terliyorum. Siktir."

Chelsea kıkırdıyor. "Görünüşüne bakılırsa, birkaç dakika içinde çok daha ıslak olacaksın. Aferin sana, kızım! Çok gurur duyuyorum! Bana daha iyi bir doğum günü hediyesi veremezdin."

Cole'a ne yapmak üzere olduğumu düşününce paniğe kapıldım. Nabzım aşırı hızlandı. Chelsea'ye yalvarırcasına bakıyorum. "Üç aydır seks yapmadım."

Yüzünü bana çeviriyor. "Her gün vibratörünle seks yapıyorsun."

"Nefes alan bir şeyle demek istedim. Ya nasıl yapıldığını unuttuysam? Ya garip ve korkunç olursa? Ya erken boşalıyorsa? Kahretsin, tıraş olmayı unuttum mu?"

"Tıraş mı?" diye tekrarlıyor Chelsea, öfkeli bir şekilde. "Sana kaç kere kedine ağda yapmanı söyledim? Tıraş olmak kirli sakal bırakır! Kirli sakal seksi değildir!"

Jen, "Ben tüm kıllarımı lazerle aldırdım. Çok acıdı ama buna değdi."

Angel şöyle diyor: "Lazere param yetmiyor, bu yüzden tüm tüyleri kökünden eriten o losyonu kullanıyorum. Garip kokuyor ama işe yarıyor."

"Tanrım, kasık kılları hakkında gevezelik etmeyi bırakıp bana biraz duygusal destek verir misiniz? Gitmek üzereyim.

ateşli bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşamak! Bana kadınca bir tavsiye ver. Angel, önce sen git."

"Neden ben?"

"En tecrübelisi sensin."

Kaşlarını çattı. "Az önce bana sürtük mü dedin?"

"Unut gitsin." Chelsea'ye dönüyorum. "Sen git."

Homurdanıyor. "Demek ben ikinci sürtük komutanım, ha?" "Tanrı aşkına. Jen? Yardım edebilir misin?"

Bana ciddi bir ifadeyle bakıyor, sonra "Prezervatif. Birden fazla prezervatif."

"Tabii ki!"

Chelsea boş su bardağının yanında duran el çantamı okşuyor. "Tam da böyle bir fırsat için onu stokluyordum."

Jen başını salladı. "Tamam. Kayganlaştırıcı?"

"Güven bana, kayganlaştırıcıya ihtiyacımız olmayacak. Sana sırlıklam olduğumu söylediğimde, bir itfaiye aracı tarafından hortumla yıkanmış gibi oluyorum. Ve teknik tavsiye istemiyorum, duygusal tavsiyeye ihtiyacım var. Desteğe ihtiyacım var. Bunu nasıl atlatabilirim?"

Angel dedi ki, "Sadece bacaklarını aç, tatlım. Gerisini o halleder."

Dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum ve iç çekiyorum. "Üçünüzün arasında ortalama bir quokkadan daha az yetiştirme içgüdüsü var."

"Quokka nedir?" diye soruyor Jen.

"Kaçabilmesi için yavrusunu yırtıcılara fırlatan sevimli, küçük, tüylü bir keseli hayvan."

Chelsea gülüyor. "Evet, kulağa bizimki gibi geliyor."

Jen eğiliyor ve elini omzuma koyuyor. "Dinle, sadece rahatla. Bir bağlantı hissetmiş olmalısın, değil mi?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum.

"Bu yüzden bağlantıya güven. Konuşmak zorunda bile değilsin." Duraksıyor. "Tabii o popo seksi istiyorsa ve sen istemiyorsan başka. Muhtemelen bunun hakkında konuşmalısınız."

"Popo seksini tartışmak. Harika. Bu harika tavsiye için teşekkürler."

"Senin istemediğin bir deliğe sokmasını istemeyiz, değil mi?"

"Bunu dürüst bir yüz ifadesiyle söylediğine inanmıyorum." Ayağa kalkıyorum, çantamı alıyorum ve arkadaşlarıma bakıyorum, boğulmuş cesedimin sabah koridorda çıplak bulunması ihtimaline karşı anlamlı bir veda sözü düşünmeye çalışıyorum.

Cole'un tehlikeli olduğuna inanmıyorum ama yanılma ihtimalime karşı beni sevgiyle hatırlamalarını istiyorum.

"Eğer bu gece ölürsem-"

Chelsea dimdik oturuyor ve sözümü kesiyor. "Ooh! Eğer ölürsen, püsküllü siyah deri ceketini istiyorum."

Jen nefes nefese, öne doğru oturuyor. "Ve o şirin yeşil Fendi el çantasını istiyorum! Beyaz Prada'yı da."

Derin bir nefes veriyorum ve Angel'a dönüyorum. "Dur tahmin edeyim. İkinci el mağazasında bulduğum eski Valentino elbiseyi mi?"

Sırıttıyor. "Kırmızı benim en iyi rengim. Göğüslerimi büyük gösteriyor."

"Tanrıya şükür doğum kontrolü icat edildi. Eğer DNA'n gen havuzuna karışırsa, insanlığın sonu gelir."

"Bu kadar suratsız olma. Biriyle yatmak üzeresin."

"Yine de hiçbiriniz benim fiziksel ya da duygusal sağlığım için endişelenmiyorsunuz."

Chelsea alay ediyor. "Tanrı aşkına, kızım, dışarıdaki en kötü kaltak sensin. Chet sadece kafanı karıştırdı ve sana bunu unutturdu."

Bir süre sonra, "Ona dangalak demediğin için teşekkür ederim," diyorum.

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Senin söylediğini duymak daha eğlenceli. Şimdi git prenses, yalayıp yutman gereken bir sik var. Seni almamı istersen sonra beni ara. Ya da çatlamış ve şişmiş vajinan için buz getir." Gülüyor. "Kitty bu gece bir av köpeği tarafından dövülecek!"

Buna uygun bir yanıtım yok, bu yüzden başımı sallayarak dönüp uzaklaşıyorum.

Cole

Gözleri parlak ve rengi yüksek, Shay Asansörün köşesine. Aniden durur. sonunda aynalı duvarın önünde durduğumu görüyor. Birbirimize bakıyoruz ve ben zihinsel olarak ona arkasını dönüp diğer yöne koşmasını emrediyorum.

O reddediyor.

Omuzlarını dikleştirerek bir adım öne çıkıyor ve sanki bir emlak alışverişinde el sıkışacakmışız gibi elini uzatıyor.

Bunun yerine onu yakalıyorum, etrafında döndürüyorum ve duvara yaslıyorum. Şaşırmış küçük nefesi o kadar seksi ki, heyecandan aletimin zonklamasına neden oluyor.

Kocaman gözlerinin içine bakarak, "Fikrini değiştirmek için son şansın" diye mırıldanıyorum.

"Fikrimi değiştirmek istemiyorum."

"Emin misin? Gergin görünüyorsun."

"Son derece gerginim, çok teşekkür ederim.

Düğmeye bas."

"Neden kız arkadaşların seninle hiç konuşmadı?"

"Çünkü on iki yaşındaki bir çocuğun IQ'suna sahipler. Düğmeye bas."

"Sana göz kulak olmuyorlarsa neden arkadaşın olsunlar ki?"

"Bana göz kulak oluyorlar. Üçü de Chet'le ilk tanıştıklarında bana onun bir pislik olduğunu ve daha iyisini yapabileceğimi söylediler."

"Ve sen dinlemedin."

"Onun parlak dişleri ve ışıltılı narsisizmiyle kör olmakla çok meşguldüm. Lanet olası düğmeye basacak mısın, yoksa bütün gece burada dikilip beni sorgulamayı mı planlıyordun?"

Kimse benimle böyle konuşmaz. Bu sabırsızlıkla. Bu meydan okumayla. Bu düpedüz saygısızlık. Küfür bile ediyor. Sanki bilerek beni kışkırtmaya çalışıyor. Çıldırtıcı.

Aynı zamanda çok ateşli.

Dudaklarımı yaladığımda nefesi kesiliyor. Vücudunda küçük bir titreme oluyor. Bunun korkudan olmadığını biliyorum ve bu da çok ateşli.

Aslında, bu kadınla ilgili her şey beni o kadar azdırıyor ki, bu tehlikeli.

Birlikte sadece bir gece geçirecek olmamız iyi bir şey. Tam da bir erkeğin kendini kaybedebileceği türden bir bela.

Tabii onun aptal soytarı eski sevgilisi değilsen. Bana soyadını söylemesini sağlamalıyım ki polis şefini arayabileyim ve o salağı görevi ihmal suçundan tutuklatabileyim.

Uzaklaşıp parmağımı duvardaki konsolun Yukarı düğmesine basıyorum, sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum

ve onu görmezden gelerek kapalı asansör kapılarına baktı.

Birkaç saniye süren şaşkın bir sessizlikten sonra, "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Talimatlarınızı uyguluyorum."

Ona bakmıyorum ama göz ucuyla kaşlarını çattığını görüyorum.

"Bu hiç romantik değil."

Sırıtişım aynalı kapılara yansıyor. "İstediğiniz romantizm, öyle mi? Ben de başka bir şeyin peşinde olduğun izlenimine kapılmıştım."

Yanıma geliyor ve yansımama ters ters bakıyor. "Bunun ne olduğunu biliyorum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Beni seninle yatmaktan vazgeçirmeye çalışıyorsun."

"Caydırmak mı? Benim, biz bu gece büyük kelimelerimizi kullanıyoruz, değil miyiz?"

Bakışlarındaki zehir elli adımda bir fili öldürebilir. Beni gülümsetiyor. Sonra bunu yapmadığımı hatırlıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Retorik sorular sormayı bırak. Bunlar zayıf bir zekânın işaretidir."

Başımı çevirip burnumun ucuyla ona bakarken kapılar kayarak açıldı. "Zayıf bir zekânın bir başka işareti de bir yabancıyla otel odasına gitmektir."

İçeri giriyorum, odanın bulunduğu katın düğmesine basıyorum ve kollarımı bir kez daha göğsümün üzerinde kavuştururken onun bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Çenesini indirerek gözlerini bana dikeyyor ve asansöre doğru yürüyor.

Meydan okumayı seviyor, hakkını vermeliyim.

Kapılar kapanana kadar yan yana durup lobiye bakıyoruz. Sonra dönüp onu kollarıma alıyorum ve ağzımı onun kine yapıştırıyorum.

Anında bana karşı eridi. Göğsünü göğsüme bastırarak, küçük bir memnuniyet sesiyle beni öpüyor ve kendini bedenime yaslıyor.

Bu kadın bir tanrıça. Tam bir mükemmellik abidesi. Onun ayaklarına kapanmayan herkes aptaldır ve ona kraliçeden daha az bir şey hissettiren her erkek kafasına bir kurşun sıkmayı hak eder.

Onun eski sevgilisini öldüreceğim.

Bu düşünceyi bir kenara itip, onu kollarımda hissetmeye odaklanıyorum. Teninin ve saçlarının kokusuna. Vücudunun sıcak kıvrımlarına. Katımıza ulaştığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Kapılar açıldığında, fikrini değiştirmesi için ona son bir şans vermek üzere Beklet düğmesine basıyorum.

Zor nefes alarak açık kapılara bakıyor, sonra ne yaptığımı anlayınca gözlerini deviriyor.

"Yine mi bu?"

"Geri dönmek için çok geç değil."

"Aletin gırtlığıma kadar girdiğinde de bunu söyleyecek misin?"

Dizlerinin üzerinde, sertleşmiş sikim ağzındaykenki görüntüsü keskin bir nefes almama neden oluyor.

Yüz ifademi gören küçük ukala bana gülümsüyor ve tatlı bir ifadeyle "Sadece kontrol ediyordum" diyor.

Koridora çıkıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve bana parlak, muzaffer bir gülümseme gönderiyor.

"Kazandığını sanma. Başka bir pişmanlık dışında hiçbir şey kazanmadın."

"Bilgin olsun, tüm bu isteksizlik beni çok tahrik ediyor, bu yüzden fikrimi değiştirmemi sağlamaya çalışıyorsan, bunu yanlış yoldan yapıyorsun."

Bakışlarını tutarak asansörden iniyorum ve gözlerinin içine bakana kadar yaklaşıyorum. Gözünün korktuğunu anlayabiliyorum ama geri adım atmayı ya da göz temasını kesmeyi reddediyor. Bölgesini savunan bir dişi aslan gibi yerinde duruyor, vahşi bir güzellik ve vahşi bir gurur.

Saç çizgisinde parlayan minik ter taneleri o kadar güzel ki, sanat eseri gibi.

Tanrım. Kendini bir dinle. Kendine gel!

Oda 410 diye homurdandım. Koridorun sonunda solda. Yürü." Gözlerini kırıştırdı, sonra kaşlarını çattı. "Yürümek mi?"

"Bana kendimi tekrar ettirme."

Kaşlarını çatarak, "Özür dilerim, burada yetkili olduğunuz yanılgısına mı düştünüz?" dedi. Koroner arterlerimde sorun olmaması iyi bir şey. Olsaydı, bana çoktan bir kalp ameliyatı yapardı.

stres atağı.

Ses tonum sert ve karanlık, "Seni koridorda yürürken izlemek istiyorum" diyorum.

Bunu düşünüyor, sonra gülümsüyor. "Lütfen de."

Ona sessizce kızıyorum. Onun yanıtı daha geniş gülümsemek oluyor. "Pekala, Shay. Bana başka seçenek bırakmadın." Onu kucağıma aldım.

ve onu omzuma atıp koridordan odaya doğru ilerliyorum.

Ciyaklıyor ve bacaklarını tekmeliyor.

"Melemeyi kes. Koyun gibi ses çıkarıyorsun." "İndir beni!"

"Ne tür kitaplara ilgi duyduğunu düşününce bundan zevk almamana şaşırdım. Senin o erkek romantik kahramanların kadınlarını un çuvalı gibi fırlatıp atmıyor mu?"

"Aşk romanlarıyla ilgilendiğimi hiç söylemedim!" "Yine de bahsettiğim tüm suçluları tanıyorsun." "Onlar *suçlu* değil, karakter!"

"Yaptıkları kötülüklerle ünlüler, bu yüzden suçlular."

Çırpınmayı bırakır ve sessizleşir. "Bekle. Fikrimi değiştirmem için farklı bir taktik deniyorsun, değil mi?"

"İşe yarıyor mu?" "Hayır."

"Ne büyük bir sürpriz."

Takım elbise ceketimin arkasına tutunarak, "İğneleyici olmana gerek yok, seni koca pislik" diye mırıldanıyor.

İyi ki onu taşıyorum, yoksa kocaman gülümsememi bir an görebilirdi.

Shay

Odanın kilidini elektronik bir kart anahtarıyla açıyor, sonra içeri giriyor, kapının arkamızdan kapanmasına izin veriyor.

Baş aşağı durduğum için mekânı çok iyi göremiyorum ama bir süit olduğunu söyleyebilirim. Büyük bir ana oda daha küçük bir yemek alanına açılıyor. Işıklandırılmış bir köşede çağdaş sanat eserleri sergileniyor. Oturma alanında devasa bir televizyonun yanında ıslak bir bar ve bir kanepa ile bir çift sandalyenin karşısında yanmayan bir şömine var.

Cole tüm bunları atlıyor. Doğruca yatak odasına giriyor ve beni sırt üstü yatağa yatırıyor.

Yatağın kenarında durmuş bana bakıyor ve felç geçirmemeye çalışıyorum.

Takım elbisesinin ceketini çıkarırken mırıldandı, "O güzel gözlerin çok geniş, tatlım. Hâlâ çok geç değil."

Bana "tatlım" demesinin bedenimde yarattığı heyecanı görmezden gelerek, hissetmediğim bir sakinlik taklidi yapıyorum. "Bunu bir kez daha söylersen testislerini kaybedersin."

Onaylamadığını belli eden bir ses çıkarıyor. "Yazık. Sanırım yakında işe yarayabilirler."

Ceketini yere bırakıyor ve gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başlıyor.

Ne bekliyordum bilmiyorum. Aslında hiçbir şey beklemiyordum. Kıyafetlerinin altında neye benzeyebileceğini düşünemeyecek kadar kendi kaygılarına odaklanmışım. Ama Cole'un gömleği parmak uçlarının altında parçalandığı ve çıplak göğsünü ortaya çıkarmak için çektiği anda, sanırım Vatikan'daki Aziz Petrus Bazilikası'nın mimarlarının burayı inşa ederken ilham vermeye çalıştıkları duyguyu biliyorum.

Huşu.

Dik oturuyorum, çantamı bir kenara bırakıyorum ve kalbim boğazımda, ağızım açık bir şekilde ona bakıyorum.

"İşte bu yeni bir ifade. Bilmesem, ne diyeceğini bilemediğini düşüneceğim."

Yatağın kenarına doğru kayıyorum ve iki elimi hafifçe onun görkemli karın kaslarının üzerine koyuyorum. Dokunuşumun altında kasılıyorlar, hem erkeksi hem de sarhoş edici bir sert kas dalgalanması.

"Vay canına" diye fısıldıyorum.

Yetersiz ama elimden gelen tek şey bu.

Cole çenemin altına bir parmak eklemi koyuyor ve gözlerine bakabilmem için başımı yukarı kaldırıyor. Yüz ifademi inceledikten sonra mırıldanıyor: "Teşekkür ederim."

"Hayır, ben teşekkür *ederim*." Yontulmuş vücuduna, göğüs kaslarına, pazılarına ve pürüzsüz, altın tenine bakıyorum ve küçük, yarı histerik bir kahkaha atıyorum. "Tanrım. Bu kadar kibirli olmana şaşmamalı. Sanki yapay zekâ tarafından aksiyon filmlerinde oynaman için yaratılmış gibisin."

"Kibirli mi?"

"Oh, lütfen. Sen kibir poster çocuğusun ve bunu biliyorsun. Spor salonunda ne kadar zaman geçiriyorsun?"

"Hiç."

Alay ediyorum. "Bana tüm bu yontulmuş kasların doğuştan geldiğini mi söylüyorsun? İmkânı yok."

"Doğuştan geldiğini söylemedim. Spor salonundan gelmediğini söyledim. Külotunu çıkar."

Benim nefes yakaladım. I bakışyukarı at onu için bulmak Kapüşonlu gözleri ve tehlikeli bir yoğunlukla bana bakıyordu.

"Işıkları kapatabilir miyiz?"

"Hayır. Külotunu çıkar. Ama diğer her şey üzerinde kalsın."

"Neden?"

"Çünkü seni ağızımla boşalttıktan sonra, kıyafetlerini vücudundan yırtmaktan zevk alacağım."

Yutkunmam kesinlikle duyulabilir.

Nefes alarak eteğime bakıyorum. *Kahretsin. Üzerimde ne iç çamaşırı var? Şu eski püskü Walmart'takileri mi giyiyorum? Tüm iç çamaşırlarımın garaj satışından alınmış gibi görüldüğünü söylediğinde Chelsea'yi neden dinlemedim?*

"Son bir şans, güzel kız. Şunları aldıktan sonra külotunu çıkarırsan geri dönüşü olmaz."

Cole'un karanlık, okşayıcı sesinin korkutucu olması gerektiğini biliyorum, ama tek yaptığı kararlılığını sertleştirmek.

Evde fazladan pilim olsaydı bu pozisyonda olmayabilirdim ama bu gece sevişeceğim ve hepsi bu.

Eteğimi kalçalarımın yukarı çekerek başparmaklarımı külotumun lastiğinin altına geçiriyorum ve külotumu bacaklarımın aşağıya doğru kaydırıyorum.

Ayaklarımın etrafındaki halıda birikiyorlar. Sonra topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ona bakıyorum.

"Siyah. Görüyorum ki bu akşam için bir tamamız var. Arkana yaslan ve bacaklarını aç."

Nefes nefese ve titreyerek yavaşça yatağa uzanıyorum ve bana söyleneni yapıyorum.

Cole bana bakarken hareketsiz duruyor. Gözleri ateş gibi. Sessizliği dehşet verici. Dizlerinin üzerine çöküp beni yiyip bitirecek mi yoksa tek kullanımlık tıraş bıçağı diye bir şey duyup duymadığımı mı soracak bilmiyorum.

İkisini de yapmak yerine sessiz bir nefes veriyor ve saygıyla fısıldıyor: "Mükemmel."

Şu anda hissettiğim bu duygu Chet'in aynadaki yansımasına her baktığında yaşadığı duyguyla aynı olmalı. Cole basit bir kelimeyle sadece endişemi gidermekle kalmadı, aynı zamanda Angel'ın her zaman bahsettiği o güçlü karanlık femme enerjisini de serbest bıraktı.

Kollarımı başımın üzerinde gererek kalçalarımı daha geniş açıyorum. Cole'un yakıcı bakışları yukarı benimkine parlıyor. O şaklıyor, "Yetkili sen değilsin."

İkimiz de gerçekten öyle olduğumu bildiğimiz için gülümsüyorum. "Sen nasıl istersen patron."

Yemeğini düşünen bir avcı gibi başını eğip beni inceliyor. Gerilim artıyor, ta ki ben kıvranmaya başlama isteğime karşı koyana kadar.

"Ateşle oynamayı seviyorsun, değil mi?"

"Görünüşe göre bir tek ben değilim."

"Soruya cevap ver."

"Verdiğimi

sanıyordum." "Evet ya

da hayır, Shay."

Onun yoğunluğuyla ilgili bir şey kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyor. Enerji vücudumda dolaşıyor, tenimin üzerinde dalgalar halinde dolaşıyor. Meme uçlarım sertleşiyor. Amım karıncalanıyor. Kendimi dengesiz hissediyorum, sanki kendiliğinden yanabilecek tehlikeli bir kimyasal karışımım gibi.

Dürüstçe cevap veriyorum. "*Seninle* oynamayı seviyorum."

Bunun gerçekten sorduğu şeyi tatmin edip etmediğini bilemiyorum. Mavi gözleri fırtınalı bir denizin yüzeyi kadar karanlık ve aşılmaz.

Bacaklarımın arasına diz çöküyor, sonra ellerini yavaşça dizlerimin iç kısmından kalçalarımın vücudumla birleştiği yere kadar açılmış bacaklarımda gezdiriyor. Açıkta duran amcığıma doymak bilmez bir şekilde bakarak dudaklarını yalıyor.

Bu basit hareket o kadar seksi ki, neredeyse yüksek sesle inleyeceğim. "Ağzımı üzerinde mi istiyorsun?"

Sesi sessiz odada sert çıkıyor. Benimki nefes nefese.

"Evet."

"İste o zaman."

Başparmaklarını kasık kıllarıma vuruyor, baskısı tüy kadar hafif. Başka bir iniltiyle savaşıyor yutkunuyorum.

"Lütfen Cole. Ağzını istiyorum."

"Aferin kızıma" diye mırıldandığında, neredeyse son nefesimi veriyordum.

Düzeltiyorum. Sıcak dilinin karıncalanan klitorisime temas ettiği ve sert bir fiske vurduğu an neredeyse sonum geliyor. Sonra o kadar yüksek sesle inliyorum ki, muhtemelen kızlar beni alt kattan duyabilir.

Cole ellerini çıplak kıkımın altına kaydırıyor ve dilini klitorisimin üzerinde yavaş, ritmik bir dansla ileri geri kaydırırken kavırıyor. Bir ürperti bedenimi sarıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı saçlarına doluyorum.

Dilinin darbeleriyle kalçalarımı sallamaya başladığımda, kahkaha olduğunu anladığım boşuk bir ses çıkarıyor.

"Böbürlenme," diye nefes alıyorum. "Böbürlenmek itici bir şeydir."

"Evet, hanımefendi," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor, sonra bir parmağını içime kaydırıyor, nefesimi kesiyor ve yataktan kalkmama neden oluyor. Bir parmak daha ekliyor ve ben inliyorum.

Tamam, belki de tüm bunlardan sonra sorumlu olan ben değilim.

Lanet olsun.

Cole

Ağzının tadının güzel olduğunu düşünüyorsam, amcığı Cennet.

Saçlarımı çekiyor ve o lezzetli amını yüzüme sürüyor, inliyor.

"Tanrım, bu inanılmaz. Dilin inanılmaz. Parmakların harika. Bu hayatımda aklıma gelen en iyi fikirdi."

Nefes nefese inlemeleri beni çılgına çeviriyor. Sikim o kadar sertleşti ki, ağrıyor.

"Evet-oh-aynen böyle *em - oh* -"

Bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum. Ne kadar sesli. Dişlerimi şişmiş klitorisine sürttüğümde sarsılıyor, haykırıyor. Parmaklarımı daha derine sokuyorum ve adımı söylüyor.

İnliyor.

Sanki bir süper kahramanmışım gibi ses çıkarıyor.

Bunun sadece bir gece olması iyi. Onu daha sikmedim bile ama şimdiden takıntı yaptım. Eğer ondan daha fazla alırsam-

Hayır. Oraya gitme. O senin olamaz. Asla senin olamaz.

Amı parmaklarımın etrafında kasılıyor. Sonra boşalıyor, kısık sesle ağlıyor, kalçaları titriyor ve kalçaları sarsılıyor, zevkinin çiğ sesleri duvarlarda yankılanıyor.

Tekrar adımı haykırıyor. Bu sefer sesinde çaresizlik var.

İkimiz için de şanslıyım, neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Küçük el çantasını kaptığım gibi açtım. İçinden bir cep telefonu, bir kredi kartı ve yaklaşık iki düzine prezervatif çıktı. Birini kapıyorum, folyo paketini açıyorum, pantolonumun fermuarını açıyorum, sertleşmiş aletimi elime alıyorum ve prezervatifi takıyorum.

Sonra çömelip ayaklarımın üzerinde dengede durarak onu yataktan sürüklüyorum ve sikimin üzerine oturtuyorum.

Geniş gözleri ve ıslak dudaklarıyla bana bakarken tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. Yüzü kıpkırmızı. Kalçaları belimin etrafında açık. Yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"İyi misin?"

"Evet," diyor nefes nefese. "Bu çok şaşırtıcıydı." "Neden?"

"Bizi parmak uçlarında dengeliyorsun."

"Ne olmuş yani?"

"Çok önemli bir şey değilmiş gibi söylüyorsun." "Önemli değil."

"Oh. Çok güçlüsün, değil mi?" "Evet."

"Tüm o kasları gördüğümde anlamalıydım. Yapman gereken kıyafetlerimi yırtma işine ne oldu?"

"Ona birazdan geleceğiz. Önce seni becermem gerektiğine karar verdim."

O kadar güzel sırtlıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Cole, sen hayranlık uyandırıcı birisin."

Kendime engel olamıyorum: Ben de ona sırtlıyorum. "Sen de hiç fena değilsin, tatlım."

Sonra kalçalarımı iterek daha derine girdim.

Shay

A s o sürüş içine Ben, Homurdanma içinde zevk

ve

güçlü elleriyle kıçımı sıkarken, ben de onun
Sevgili hayatım için omuzlar, bir aydınlanma yaşıyorum.

Şimdiye kadar bu işi tamamen tersinden yapıyordum.

Bir narsistle bir yıl süren, özgüvenimi yerle bir eden ve
gözyaşlarıyla biten bir ilişki mi? Beni de yaz! Yakışıklı bir
yabancıyla tek gecelik bir ilişki mi? Asla!

Ben bir moronum.

Kalçalarını pistonlarken bacaklarımızın arasına bakan Cole,
"Amin sırılsıklam olmuş" diye homurdanıyor.

"Bir şey değil." Bana bakınca tekrar gülüyorum, çıldırmış
gibi hissediyorum.

"Bir erkek seni sikerken gülmenin ideal bir tepki olmadığının
farkındasın, değil mi?"

"Ağlamaktan iyidir."

O sırtıyor Tekrar. I Yemin ederim, ve
adam var a muhteşem bir gülümseme. Neden
hep saklamaya çalışıyor?

Bu düşünce dikkatimi dağıtıyor çünkü Süpermen olmaya
karar veriyor ve çömelleme pozisyonundan dimdik ayağa
kalkıyor,

Sanki bir kuştan daha ağır değilmışim gibi beni de yanında götürüyordu.

"Vay canına, gerçekten etkileyicisin! Bu hayatımın en güzel gecesi!"

"Ve daha yeni başladık."

Arkasını dönüyor, yatağın kenarına oturuyor ve bluzumun önünü yırtmadan önce sabit durduğumdan emin oluyor. Düğmeler uçuşuyor.

Nefes nefese kaldığımda, "Merak etme. Sana yenisini alırım."

Sadece bu geceyi birlikte geçireceksek bunun nasıl işe yarayacağından emin değilim ama sütyenimin kupunu kenara çekip sert meme ucumu ağzına almak için eğildiğinde bu soru önemsiz hale geliyor.

Beni terk eden inilti doğrudan ruhumdan yükseldi.

Başımı arkaya atıp gözlerimi kapatarak, leğen kemiğimi onunkine sürttüğüm sırada ağzının tenime verdiği hisse odaklanıyorum. Aleti içimde büyük ve kalın, omuzları ellerimin altında geniş ve güçlü ve eğer bir cennet varsa, umarım orada tek gecelik ilişkilere izin vardır.

"Çıkardığın tüm o sesleri seviyorum, tatlım," diyor göğsüme karşı, sesi gurur ve zevk karışımı.

"Ben de bana tatlım demene bayılıyorum. Lütfen bunu bütün gece yapar mısın?"

"Evet. Bu ve başka ne istersen."

Bir daha asla uzun süreli bir ilişki yaşamayacağım.

Cole

Saman kollarımda sıcak ve pelüş, kalçalarını sallıyor pelvisime karşı ileri geri ve bir porno gibi inliyordu. Yıldız. Başını geriye atmış, tırnaklarıyla sırtımı tırmalıyor, sikime biniyor ve beni çıldırtıyor.

Bu gecenin bitmesini hiç istemiyorum.

Onu harap olmuş gömleğinden çıkarıp bir kenara fırlatıyorum, sütyeninin kancasını açıp onu da bir kenara atıyorum, sonra iki göğsünü de ellerime alıp sıkıyorum. Memnuniyet dolu iç çekişi uzun ve gürültülü.

"Çok güzelsin," diyorum hışımla, sonra mükemmel pembe meme uçlarından birine yapışıp emiyorum.

"Sanırım tekrar boşalmak zorundayım. Oh Tanrım. Cole, inanılmazsın!"

Titriyor. Kalçaları daha hızlı esniyor. Dişlerimi hafifçe gergin meme ucuna bastırıyorum ve çığlık atıyor. Orgazmı o kadar ani ve şiddetli ki nefesimi kesiyor.

Belli ki boktan eski sevgilisi işiyle ilgilenmiyordu.

Ağlayarak ve titreyerek, boşalırken saçlarımı çekiyor, ona tüm vücudunu üzerinde için veriyor. Onun kedi kasılır

Sikimin etrafında sarsılıyor ve kontrolümü kaybetmemek için konsantre olmam gerekiyor.

Nefes alış veriş yavaşladığında ve kollarımda gevşediğinde, "Henüz işimiz bitmedi, tatlım" diye fısıldıyorum. Sonra onu sırt üstü çeviriyorum ve derinden öpüyorum.

Bacaklarını belime doluyor ve beni öylesine tutkuyla öpüyor ki, sanki hayatı buna bağlı. Gözlerini açıp bana baktığında, kalbime bir ok saplanmış gibi hissediyorum.

Hayır. Duygu yok. Konu bu değil. ~~Alın~~ başına topla!

Vücudundan çekiliyorum, ayağa kalkıp Yatağa. Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum, sonra buruşuk eteğini kaldırıyorum. Sonra gözlerinin içine bakarak, "Bana ağzını ver," diyorum ve prezervatifi çıkarıyorum.

Ve Tanrı onu korusun, gülümsemekten başka bir şey giymeyen bu muhteşem kadın tereddüt etmeden emrime itaat ediyor.

Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküyor, sikimi eline alıyor ve açgözlülükle emmeye başlıyor.

Ürperme sırası bende. Ellerimi saçlarının arasına sokuyorum ve nefes nefese onun sikimi diliyle yalamasını izliyorum. Başının etrafından dolanıyor, uzunluğundan aşağı doğru okşuyor, sonra tekrar yukarı doğru okşuyor. Bir eliyle şaftımı okşuyor, diğer eliyle taşaklarımı kavırıyor ve beni en güzel şekilde doyuruyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum ve onu titretiyorum.

Daha hızlı okşuyor ve emiyor. Zevk tüm vücuduma yayılıyor, sikimden başlayıp dalgalar halinde dışa doğru ilerliyor. Nabzım sapıtıyor. Düzensiz bir inilti

göğsümden kopuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ağzının hissinde kayboluyorum.

Sonra boğuk bir kahkaha duyuyorum.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Sikimi ağzından çıkarıyor ve gülümsüyor.

"Özür dilerim. Sadece böbürleniyordum."

"İtaatsizlik ettiğin için seni tokatlattırma bana."

Sesinde bir heyecan, "Bu yapabileceğimiz bir şey mi?" diye soruyor.

"Eğer istersen, tabii ki."

"Tanrım, piyango vurmuş gibi oldum," diye mırıldanıyor, sersemlemiş görünüyor.

Çenesini avucumun içine alıyorum ve kararlı bir şekilde, "Piyango bana vurdu. Sen mükemmelsin. Bu gece için teşekkür ederim. Şimdi o siki tekrar ağzına al ve ben sana dur diyene kadar emmeye devam et."

"Çok zorlamak istemem ama sana baba desem garip olur mu?"

"Baba sapkınlığım yok ama istersen tabii."

Bir an düşünüyor. "Benim de baba saplantım yok ama bütün gece sana öyle dediğimi söylersem Chelsea'nin yüzünün alacağı şekli hayal ediyorum. Bayılırdı."

Nasıl bu kadar sevimli olabiliyor? Geçen her saniye onun büyüüne daha da kapılıyorum!

Ama yüz ifademi ve sesimi nötr tutarak "Bana efendim dediğini söyleyen ne yapardı sence?" diye soruyorum.

Muhteşem gözleri açılıyor. "Ölürdü. Kesinlikle. Oracıkta düşüp ölür."

Yüzünü okşayarak gülümsüyorum. "Kimsenin erken ölümüne sebep olmak istemem ama buna değebilir."

Hayatım boyunca hiçbir kadının yüzünde böyle bir şaşkınlık ifadesi görmemiştim. Sanki benden hoşlanmış gibi.

Benim de ondan ne kadar hoşlandığımı fark ettiğimde gülümsemem kayboluyor ve kalbim sıkışıyor.

Dünyada beni anlayabilecek belki de tek kadınla tek gecelik bir ilişki yaşamayı bana bırakın.

Sikeyim.

Shay

(Yüzündeki ani acı dolu ifadeye bakılırsa Cole ona sadece kendi çıkarım için efendim diyebileceğimi söylüyor, ama Bu onun için bir ick. Bu gece tamamen iyi hislerle ilgili olduğundan, ikimiz için de hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum.

"Biliyor musun? Fikrimi değiştirdim. Çok karmaşık hale getirmek istemiyorum. Sadece herhangi bir unvan olmadan beni becer."

Fırtınalı gözleri bir an için beni ciddiyetle süzüyor. "Kelimelerle aran gerçekten iyi, tatlım."

"Teşekkür ederim." Ereksiyonunu dudaklarımın arasından kaydırıyorum ve kirpiklerimi ona doğru kırıştıyorum.

Yavaş bir sırtış ağzını ele geçiriyor, o dolgun dudakları beni coşkulandıran güzel ve tehlikeli bir şeye dönüştürüyor.

Evet, işte bu. Bana verdiği bu his... Bu coşku.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni koltuk altlarımdan tutup kaldırıyor ve yatağa fırlatıyor ve "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, güzelim" diye homurdanıyor.

Yuvarlanıyorum ve o kadar hızlı pozisyon alıyorum ki bir yerimi burkmamam bir mucize.

Folyo yırtılması duyuyorum. Sonra güçlü eller kalçalarımın etrafına dolanıyor ve onları sıkıca kavırıyor. Cole ereksiyonunu içime sokuyor, beni vücuduna doğru çekerken aynı zamanda ileri doğru itiyor. Saf bir zevkle inliyorum. Bundan hoşlanmış olmalı, çünkü beni sert ve derin bir şekilde sikmeye başlıyor, tatmin olmuş bir şekilde homurdanıyor.

Sonra bir elini bacaklarımın arasında gezdiriyor, zonklayan klitorisimi bulup sıkıştırıyor.

"Çok kaygan," diye fısıldıyor ben inlerken. "Kaygan ve şişmiş. Çok iyi hissediyorsun bebeğim. Bu ıslak amcık o kadar mükemmel ki, bütün gece sikeceğim onu."

Kendimi daha fazla tutamayarak, o içime girmeye devam ederken yüzüstü yatağa yığılıyorum. Çarşafları yumruklayarak gözlerimi kapatıyorum ve bacaklarımı daha da açarak her hamlesini kalçalarımı sallayarak karşılıyorum.

Bir şeyler mırıldanıyor. Övgü ya da pislik, bilmiyorum. Kelimeler kalp atışlarımın ve boğazımdan süzülen iniltilerin altında kayboluyor. Geriye kalan tek şey sesinin derin, yatıştırıcı sesi. Üzerimden akıp gidiyor, yanan tenimi serinletiyor ve Chet'in içimde bıraktığı tüm kırılğan çatlaklardan kayıyor, o çorak, boş alanları rengarenk kır çiçekleri tarlalarıyla ve kalbimin karanlık çölünü söndürüp yemyeşil bir cennete dönüştüren pırıl pırıl şelalelerle dolduruyor.

Göğsüm daralıyor. Boğazım kapanıyor. *Aniden* - kahretsin -Ağlama dürtüsüyle savaşıyorum.

Nasıl bilmiyorum ama Cole bunu hissediyor. İticiliğini yavaşlatıyor, sonra tamamen duruyor, ön kolunu başımın yanına yerleştirmek için eğiliyor.

"Tatlım," diye mırıldanıyor kulağıma sokularak. "İyi misin?"

Evet diyorum ama bu hayır demek. Ve kadınlar konusunda çok tecrübeli olmalı, çünkü bunu biliyor. Bedenimden çekilmeden, bizi dikkatlice yatağa götürüyor, güçlü bedenini benimkinin etrafında kıvrıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Ağzını boynuma dayayıp usulca, "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor.

Chet asla bu hassas değildi. Bu veriyor. Bu *Harika*.

Gözlerim sulanıyor, kesik kesik nefes alıyorum. "Özür dilerim. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun."

"Sana evlenme teklif ettiğimde hayal ettiğin şeyin bu olmadığına eminim."

"Hangi kısmı?"

"Benim ağlamaklı olmam."

Ses tonu konuşmaya döndü. "Bunun cinsel hünerlerimden kaynaklandığını biliyorum. Bana bunun bunaltıcı olduğu söylendi."

Göğsümdeki gerginliğe rağmen kıkırdamayı başarıyorum. "Kibrin çok büyük, orası kesin."

Beni sıkıyor ve boynumu öpüyor. Ses tonu alaycı bir hal alıyor. "Doğruyu söyle. Aletim o kadar muhteşem ki, gördüğün anda sevinç gözyaşlarına boğulmak istedin."

"Ne tür bir adam sikine *muhteşem* der? Bence çok fazla aşk romanı okuyan sensin."

Fısıldıyor, "Kabul et. Çok güzel bir şey. Ona bir tapınak inşa etmek istiyorsun."

"Tanrı aşkına."

"Ve o küçük altın tutucularda tütsü çubukları yakmak. Ve saygılı bir şarkı söylerken etrafına meyve ve çiçekler koy."

"Vay canına. Her ne içiyorsan, ben de biraz istiyorum."

Boynuma yumuşak öpücükler konduruyor, omzuma kadar iniyor ve beni nazikçe ısıtıyor. "Sadece seninle kafam güzel."

Bu duygunun tatlılığı nefesimi kesiyor. Bir an sonra boğazımdaki kurbağayı temizliyorum. "Bu bir şarkı sözü."

"Muhtemelen. Yine de ciddiylim."

Aklımı kaçırmış olmalıyım, çünkü ona inanıyorum. Büyük bir iç çekerek gözlerimi kapatıyorum ve yanağımı omzuna çeviriyorum. Elini kolumda gezdiriyor, sonra kalçamı sıkıyor. Bir an düşünceli bir sessizlik oluyor, sonra "İstersen şimdi durabiliriz" diyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şaka mı yapıyorsun? Hayatta olmaz! Aptal, küçük, ağlamaklı bir anın hayatımın en iyi aletinin önüne geçmesine izin vermeyeceğim!"

Sessiz kahkahalarla göğsü titriyor. Kendini toparladığında ciddi bir şekilde, "Hallmark için çalışmalısın. Bundan inanılmaz bir tebrik kartı olur."

Sonra kalçalarını esneterek içimde daha derine itiyor.

Cole

Boynumun arkasına uzandı ve boynumu çekti.

öpücük için başını eğiyor. Uzun bir öpücük, kalıcı, duygulu bir öpücük.

ve bittiğinde ikimiz de zor nefes alıyor ve titriyorduk.

Gözlerinin içine bakarak boğuk bir sesle, "Sadece kendini iyi hissetmeni istiyorum. Neye ihtiyacın olursa iste. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle. Hayatımız boyunca birbirimizi sevmişiz ve söylediğimiz ya da yaptığımız hiçbir şey bunu değiştiremezmiş gibi davranalım. Sadece bu gecelik, sadece birbirimize ait olduğumuz yerdeymişiz gibi davranalım."

Gözleri sulanıyor. Sesi boğuklaşarak, "Böyle konuşmaya devam edersen, hıçkıra hıçkıra ağlayan bir pislikle seks yapıyor olacaksın" diyor.

Parmağımı gözünün altından geçirip tek bir damla gözyaşını yakalıyorum. Sonra burnunu öpüyorum ve ona gülümsüyorum. "Hayatımda gördüğüm en güzel kıça sahip, hıçkırarak ağlayan bir pislik. Bana binme zamanı, bebeğim."

Sırt üstü dönüp onu yanıma aldığımda küçük bir çığlık atıyor. Onu elimle pozisyona soktum ve

Uyarı. "Aletimin üzerinde zıplamanı izlemek muhtemelen beni oldukça hızlı bir şekilde uçuracak, bu yüzden seni benimle oraya götürmek için yapmamı istediğin bir şey varsa, bana haber ver."

Gülüyor. Güldüğünde gözlerinin ışıldamasına bayılıyorum. Tüm vücudu içten içe aydınlanıyor.

Bu kadın sihirli.

Ellerini göğsümün üzerine koyuyor, bu iyi bir şey çünkü beni göğsümün içindeki acıdan uzaklaştırıyor. Eğiliyor ve beni öpüyor. Ağzıma karşı fısıldıyor, "Tamam, kovboy. Deh."

Geriye doğru eğildi ve bana vücudunun güzel bir görüntüsünü verdi. Dolgun göğüsleri, yumuşak karnı, kıvrımlı kalçaları. Koyu renk saçları pırıl pırıl omuzlarına dökülüyor. Sonra elini sikimin etrafına doluyor ve hınzır bir sırıtışla beni içine alıyor.

Ve ben onun eski sevgilisini tekrar öldürmek istiyorum.

O aletin cüreti. *Onu* incitmek. Hassas bir ruhu, akıllı bir ağzı ve kirli bir zihni olan bir melek. O bencil salağın kollarını ve bacaklarını bedeninden ayırmalı, onu Santa Monica İskelesi'nden aşağı atmalı ve Pasifik'e batışını izlerken ona el sallamalıyım.

Bunu hayal ederek gülümsüyorum.

"Vay, vay, işte bu şeytani bir sırıtış."

"Şeytani mi istiyorsun? Şapkanı sıkı tut tatlım, çünkü işte başlıyoruz."

Kalçalarını ellerimle kavırıyorum ve tekrar tekrar ıslak sıcaklığına doğru itiyorum, vücutlarımız her buluştuğunda o muhteşem göğüslerin zıplamasını izliyorum. Saçlarını omuzlarından silkeliyor ve en seksi, en kadınsı sesi çıkarıyor

Şimdiye kadar hiç duymadığım, gülen küçük bir zevk nefesi, boğazımdan cevap veren bir hırıltı çıkarıyor.

Çok geçmeden inlemeye başladı. Tırnaklarını tenime batırıyor. Daha hızlı, daha sert, daha derine inmem, ona sahip olduğum her şeyi vermem için yalvarıyor.

"Önce sen, bebeğim." Başparmağımı klitorisine bastırıyorum ve aşağı yukarı okşuyorum.

Beni uçurumun kenarına iten, dudaklarından çıkan kırık bir coşku çılgılığı olabilir. Uyluklarının vücudumun etrafında sıkışma şekli olabilir. Geriye doğru eğilip kendi göğüslerini sıkması ve sert meme uçlarını sıkıştırması olabilir.

Ya da farklı bir adam olsaydım hayatımın nasıl olabileceğine dair bir fikir edinmiş olabilirim.

Daha iyi bir adam.

Böyle bir kadını hak eden bir adam.

Nedeni ne olursa olsun, orgazmım o kadar hızlı ve sert bir şekilde içime çöküyor ki nefesimi kesiyor. Altında yatıyorum, zevkten kıvranıyorum, parmaklarım tatlı etine gömülmüş, bana hayatımın geri kalanında tekrar tekrar döneceğimi bildiğim bir anı veren bu güzel yabancıya bakıyorum.

Evet, seks harika bir şey. Ama bağlantı? Gerçek *bağ*? O kadar değerli ve nadirdir ki, bazı insanlar bunun için adam öldürür. Çok aşina olduğum bir gerçek.

Shay

Gözlerimi açtım ve Cole'a baktım.

bana öyle bir hayranlık ifadesiyle baktı ki kalbimi yerinden oynatıyor.

"Lanet olsun bebeğim," diye mırıldanıyor, sonra başını arkaya yatırıyor, gözlerini kapatıyor ve göğsünün derinliklerinden gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Kendi orgazmım hâlâ içimde zonkluyor ama Bay Karanlık ve Fırtına'nın kontrolünü kaybedip kendini zevke bırakmasını izlemek o kadar büyüleyici ki başka tarafa bakamıyorum.

Karın kasları sıkışmış. Boynundaki damarlar patlıyor. Kalçalarımı kavrayıp titrerken tüm vücudu benimkine doğru geriliyor. Tekrar inliyor, ama bu sefer ses benim adımın şeklini alıyor.

"Shay. Siktir. Shay. Oh Tanrım, *tatlım-sik-*"

Beni bir prize takmış gibi hissediyorum. Elektrik içimde dalgalanıyor, sıcak sıcak çatırdıyor. Bununla birlikte, onu yakışıklı yüzünün her yerinden öpmek, kollarıma almak ve bir daha hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermeyeceğime söz vermek istememe neden olan tatlı, beklenmedik bir şefkat geliyor.

Sonra kendime zihinsel bir tokat atıyorum.

Kendine gel, aptal! Bu sadece seks!

Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum, en azından benim için, ama bunu yüksek sesle itiraf edersem lanetleneceğim. Bir ömür boyu erkeklere yeterince bakıcılık yaptım. Karşılığında hiçbir şey almadan kendimden yeterince verdim. Bu gece gücümü geri almak ve hırpalanmış özgüvenimi desteklemek için.

Bunu yapmak için manyetik bir kişiliğe ve büyük bir alete sahip seksi bir yabancıyı kullanıyor olmam, pastanın üstündeki krema.

Beni göğsüne yatırmak için aşağı çekiyor ve bir elini saçlarıma daldırıyor. Başımı sabit tutarak beni yakıcı bir tutkuyla öpüyor, kendini sarsıntılar ve titremelerle serbest bırakırken dilini benimkine sürüyor. Son bir inilti ve tüm vücudunu kaplayan bir seğirmeden sonra her şey bitiyor ve ter içinde kalıyor.

Ve hala beni öpüyor.

Umutsuz ve tutkulu bir öpüşmeden yavaş ve tatlı bir öpüşmeye dönüşüyor. İri elleri başımı kavlıyor. Düzensiz nefes alışları normale dönüyor. Başım dönene kadar diliyle ağzımı keşfediyor, sonra başımı boynuyla omzu arasındaki kıvrıma sıkıştırıyor ve muazzam bir iç çekiyor.

Hâlâ içimde gömülü. Hala sert.

Gözlerimi kapatıp gülümsüyorum.

Bir süre sonra kıpırıyor. Sesi boğuk, "İyi misin?" diyor.

"İyi, şu anda olduğum şey için çok zayıf bir kelime.

İyi iş çıkardın kovboy."

Başımın tepesini öpüyor, uzun bir nefes daha veriyor ve kıkırıyor. "Bu sadece birinci raunttu, tatlım."

"Gerçekten mi? Ne kadar heyecan verici."

Yine kıkırdıyor. Sesini seviyorum, kulağımın altındaki alçak, aslansı gürültüyü. Her sinir ucuma bir zevk ürpertisi gönderiyor. Ona daha da sokuluyorum, bu anla ilgili her şeyin tadını çıkarıyorum.

"Çok irisin. Her yerde."

Göğsü kahkahalarla sarsılıyor. "Teşekkürler mi?"

"Bu bir iltifat. Bu kadar büyük olman hoşuma gidiyor. Ne kadar güçlü. Bu bana kendimi-"

Güvenli diyecektim ama birden utandığım için kendimi durdurdum. Ama Cole bir kez daha zihin okuyabildiğini kanıtladı.

"Güzel. Benimleyken kendini güvende hissetmeni istiyorum."

Alnımı kırıştırdım. "Nereden biliyorsun?"

Bir an için bunu düşünüyor. "Sen de biliyor musun *Star Trek* mi?"

"İşte bu garip bir geçiş, kovboy." "Bu evet mi hayır mı?"

"Evet, *Star Trek* 'e aşinayım." "Yani

Mr. Spock'ın kim olduğunu biliyorsun."

"Sen hâlâ içimdeyken nasıl Vulkanlar hakkında konuşuyoruz?"

"Oraya geliyorum."

"Daha hızlı git."

Kıçıma yumuşak bir şaplak attı. "Şimdi sessiz ol."

Boynuna sırtarak, "Sana iyi şanslar." diyorum.

İç geçiriyor, sonra da "Mr. Spock'ın yaptığı Vulkan zihin-birleştirme şeyinden biraz var" diyor.

"Ama düşüncelerimizi birleştirmek için birbirimizin yüzüne dokunmak zorunda kalmadan."

"Aynen öyle."

"Yani Vulkan zihin-birleşmesi gibi bir şey değil. Sadece telepati."

"Her zaman böyle tartışmacı mısın?"

"Tartışmacı değilim. Mantıklı davranıyorum." "O zaman bu bir evet demek."

Kıkırdama sırası bende. "Sanırım öyle."

Kollarını sırtıma doluyor ve beni sertçe sıkıyor. Kulağıma doğru, "Çok tatlısın," diye fısıldıyor.

Yüzüm zevkle kızarıyor. Kalbim eriyor. Ama çok büyük bir aptal gibi görünmek istemediğim için, övgüsü beni korkutmuyormuş gibi davranıyorum. "Karnım guruldamasaydı daha da sevimli olurdu."

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum. Kızlarla bu gece dışarı çıkmadan önce yemek yemedik."

Sesi onaylamaz bir hal aldı. "Kaç yaşındasın?" "Otuz...larda."

"Bayan Otuzlu, yetişkinlikte pek iyi değilsiniz." "Akşam yemeğini yemediğim için mi?"

"Çünkü önce vücuduna yiyecek koymadan bir gece içmeye gittin. Temel ihtiyaçlarınla ilgilenmiyorsun."

Göğsünü itip doğruluyorum ve onun sert, yakışıklı yüzüne gülümsüyorum. Sonra kalçalarımı oynatıyorum ve tırnaklarımı hafifçe karın kaslarına geçiriyorum. "Tam tersine, kovboy. Şu anda temel ihtiyaçlarımı karşılıyorum."

Korkunç olduğunu düşündüğü o bakışlarıyla bana bakıyor. Gülümsemem sırtıma dönüşüyor.

Sonra beni sırt üstü çevirip gıdıklıyor ve ben kahkahalarla çığlık atıyorum.

Bu gecenin daha iyi geçmesinin tek yolu, kapıdan çıkarken bana yüz elli milyon dolar bırakmasıdır.

Cole

Her kahkaha o Müzik. Özellikle de Bu Gl, Yani barda duyduğumdan farklı bir şeydi.

keder ve keskin kenarlar. Bu kahkaha hafif ve parlak ve kalbimin üzerindeki sert tabakalardan birini daha soyuyor.

Bu gece sona erdiğinde, her şeyi çıplak bırakmış olacak.

Işıl ışııl bana bakıyor, kollarını omuzlarıma doluyor. "Bana erkeklik için umut veriyorsun."

"Erkeklik de ne demek?"

"İnsanlığın erkek kısmı." "Yani erkekleri kastediyorsun."

Kaşlarını çatıyor. "Ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Salatamı o kadar güzel savurdun ki, kelimeler uyduruyorum."

Başımı eğiyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum ve çaresiz bir kahkahaya boğuluyorum.

"Aha!" diye ağlıyor. "Tüm o karanlık gök gürültülü bulutların altında büyük bir yumuşaklık olduğunu biliyordum!"

Gülmeyi kesmeye çalışıyorum, böylece ona kaşlarını çatabilir ve yanıldığını kanıtlayabilirim, ama yapamıyorum. Bir şekilde, sürgülü kapıyı buldu

tüm hassas eşyalarımı kilitli tuttuğum ve menteşelerini tekmelediğim yer.

Kulak mememi ısırarak sıcak bir şekilde, "Çok güzel gülüyorsun. Bunu duyabildiğim için mutluyum."

Ciğerlerime çektiğim nefes sanki havanın kendisi yanıyormuş gibi yanıyor. Duygularımla boğulurken yüzümü saçlarının arasında saklamak zorunda kalıyorum çünkü görebileceklerinden korkuyorum.

Kendimi kontrol altına aldığım da ciddiyetle, "Teşekkür ederim. Gülüşün hakkında da güzel bir şeyler söyledim ama sesi dişi çekilen bir çiftlik hayvanı gibi çıkıyor."

Sırtımı tokatladı. "Hey!"

"Çok mu sert? Özür dilerim. Sadece bir keresinde yaralı bir eşeğin anırdığını duydum-"

"Yapmadın!"

"-ve ürkütücü derecede gürültülü ve cırtlaktı-" "Cole! Seni pislik!"

"-sanki ölüyormuş gibi, ciddi *bir ıstırap* içindeymiş gibi -"

"Tamam, bu kadar yeter! Artık senin için sevişmek yok!"

Altımdan yuvarlanmaya çalışıyor ama başaramıyor. Bileklerinden tutup onu yatağa yapııştırıyorum ve kurtulmak için çırpınırken ona sırtıyorum.

"Kızgınken çok tatlı oluyorsun."

Çırpınmayı bıraktı ve bana ters ters baktı. "Öyle mi? Ölmek üzere olan bir eşek kadar sevimli mi?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Şey, *o kadar* da sevimli değil. Belki daha çok şu tüysüz Chihuahualardan biri gibi? Hani çirkin ama bir yandan da korkunç ve itici bir şekilde sevimli olan?"

Öfkelenerek mırıldandı, "Sana korkunç ve iğrenç olduğunu göstereceğim. Aletini tekrar ağzıma yaklaştır kovboy ve onu bir pitbullun en sevdiği çiğneme oyuncağına benzeyen bir şeye dönüştürmemi izle."

Bir ay içinde gülme rekoru kırıyorum.
Hatta bir yıl.

Belki de on yıl.

Daha fazla tehdit savurmasını engellemek için onu uzun ve derin öpüyorum. O da her zamanki gibi karşılık veriyor, dudaklarımız buluştuğu anda küçük bir iç çekişle içimde eriyor, kendini tamamen bana bırakıyor.

Onu tekrar becermek istiyorum. Ama yemeğe ihtiyacı var, bu yüzden öncelikli olan bu.

Ağırlığımı ellerime vererek yukarı itiyorum ve yavaşça bedeninden çekiliyorum. Biraz inliyor, göz kapakları titriyor. Sonra derin bir iç çekiyor ve ben ayağa kalkıp yatağın kenarında dururken kollarını yatağın iki yanına açıyor.

Prezervatifi çıkarıp komodinin yanındaki çöp kutusuna atıyorum. "Oda servisini çağıracağım. Ne istersiniz?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "Biftek. Orta pişmiş. Büyük olsun. Fırında patates ve tüm soslar. Tatlı olarak da çikolatalı bir şeyler."

"Yeşil bir şey? Salata, sebze?"

"Blech. Yeşil şeyler tavşanlar içindir. Sana tavşan gibi mi görünüyorum? Hayır, buna cevap verme. Tüysüz bir Chihuahua'ya benzediğimi düşündüğünü zaten biliyorum çünkü kelimelerle böyle şiirsel bir şekilde yeteneklisin."

Birbirimize gülümsüyoruz.

Başka bir hayatta olsaydım, bu kadını severdim. Onu o kadar çok severdim ki, sadece bir öğleden sonrayı onun yanında geçirmek için tüm dünyayı yakabilirdim.

Göğsümü sıkan bir gerginlikle arkamı dönüyorum.

Oda servisini çağırırken, beni izlediğini biliyorum. Arkam dönük olsa da o güzel gözlerini hissedebiliyorum. Telefonu kapattığımda, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış, sabırsızca ayak parmaklarını oynatarak dik oturuyor.

"Bu bakış da ne?"

"Bu benim meraklı bakışım."

"Yani?"

"Yani sana bir sürü soru sormak istiyorum çünkü çok ilginç birisin ama bunun tek gecelik bir şey olduğunu biliyorum, o yüzden tuhaflaştırmak istemiyorum."

Gülümseyerek yanındaki yatağa uzandım ve bir dirseğimin üzerine çıktım. "Sanırım sen ağlamaya başladığında tuhaflığı aştık."

"Ah evet." Parlıyor. "Yani sana bir şeyler sorabilir miyim?"

Meşhur dolabımda sakladığım kemik mezarlığını düşünerek tereddüt ediyorum.

Beni inceliyor. "Bu bir hayır."

Nazikçe, "Bu odadan sadece güzel anılarla ayrılmanı istiyorum. Eğer benim hakkımda konuşmaya başlarsak..."

Yanımda uzanıyor, duruşumu taklit ediyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Artık senden hoşlanmayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Benden artık hoşlanmayacağını *biliyorum*."

"O kadar kötü, ha?"

"O kadar kötü."

"Bana her zaman yalan söyleyebilirsin."

Bana inanmıyor mu yoksa sadece tatlı mı davranıyor anlayamıyorum. Uzanıp bir tutam siyah saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hayır," diyorum üzülerək. "Yapamadım."

Sessizce birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümü inceliyor ama ne olduğunu bilmiyorum.

Sesi alçak ve yumuşak, gözleri parlayarak, "Şuna ne dersin? Bana bir hikaye anlat. Bir tane uydur."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kendim hakkında mı?"

"Hayır, bizim hakkımızda. Sanki başka bir hayatta, insanların yaptığı normal bir şekilde tanışmışız gibi. Ortak arkadaşlarımız aracılığıyla tanışmış olsaydık, bunun gibi bir şey."

Düşünmeden cevap veriyorum. "Sahip olduğum türden arkadaşlarımın senin etrafında olmasına asla izin vermezdim."

Yine beni inceliyor. Şimdi daha yakından, bakışları keskinleşiyor. Az önceki sorusunu tekrarlıyor.

"O kadar kötü, ha?"

"Evet. O kadar kötüler."

"Ama sen değilsin."

"Öyleyim."

"Olamazsın. Sen harikasın."

Sadece seninle. "Hiç 'Kuşlar birlikte uçar' diye bir söz duydun mu?"

"Öyle mi?"

"Bu doğru. Benim sürüm keskin pençeleri ve soğuk kalpleri olan yırtıcı gece kuşlarından oluşuyor." Sesim düşüyor. "Ve ben onların en kötüsüyüm."

Uzanıp parmak ucunu alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Bakışları dokunuşunu takip ediyor. "Kalbin soğuk değil." diye fısıldıyor.

"Beni tanıyan herkes aksini söyler."

Sonra gözlerimle buluşuyor. Gözlerime bakıyor ve neredeyse beni mahvedecek bir şey söylüyor.

"O zaman seni tanıyan herkes yanılıyor Cole. Senin kalbin soğuk değil. Sıcak ve çok güzel. Sen sadece onu buzun üzerinde tutuyorsun, böylece kimse onu eritemez."

Bana yaklaşıp yüzünü göğsüme bastırdığı için minnettarım çünkü onun gözlerinden, kara ruhumun en karanlık köşelerine kadar gören o muhteşem yeşil gözlerinden saklanamayacağımı biliyorum. Onu kollarımın arasına alıyorum ve nabzımın durmasını dileyerek birkaç yavaş, derin nefes alıyorum.

"Bir zamanlar..." diye soruyor.

"Doğru." Sert bir boğaz temizliğinden sonra devam ediyorum. "Bir zamanlar, bir ağacın dalında dinlenen bir yırtıcı kuş, çok aşağıdaki bir açıklıkta güzel bir güvercin görmüş."

"Bu açıklık bir otel barındaymış, anladığım kadarıyla." "Bu hikâyeyi kim anlatıyor, ben mi sen mi?"

Gülümsemesini göğsümde hissediyorum, yanağının kıvrımı kalbime baskı yapıyor. "Sen."

"O zaman sessiz ol."

"Senden iyi bir diktatör olurdu." İçimi çektiğimde, "Üzgünüm" diye fısıldıyor.

"Nerede kalmıştım?"

"Bir barda iki kuş. Açıklıktan bahsediyorum."

"Evet. Yani yırtıcı kuş güzel güvercini görür-"

"Bekle, başka bir hayatta insan olarak nasıl tanıştığımızı anlatman gerekiyordu, bu hayattaki kuşları değil."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Omzuma bir yumruk indirdi. "Hikâyemi istiyorum! Doğru anlat!"

Yine gülüyorum, çünkü görünüşe göre bu benim yeni olayım.

Birlikte sadece bir gece geçirmemiz iyi oldu. Eğer çıkmaya başlasaydık, soğukkanlı, acımasız bir piç olarak ünüm bir hafta içinde mahvolurdu.

"Pekâlâ, benim inatçı küçük güvercinim," diye mırıldanıyorum, şakağını öperek. "İşte hikayeniz. Bir zamanlar, Tanrı'nın yarattığı en mükemmel melek-"

"Şimdi de *İncil* teması mı işliyorsun?" diye sözünü kesiyor kızgınlıkla. "Önce kuşlar, sonra *İncil*. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama berbat bir hikâye anlatıcısısın."

Onu sırtüstü yatırıp kabaca öpüyorum, ancak altımda titreyip tırnaklarını sırtıma batırdığında ve ihtiyaçla inlediğinde hava almaya çıkıyorum.

"Rahatladım, çünkü konuşmam bitti. Tekrar becerilme zamanı tatlım."

"Tanrıya şükür. Uykuya dalmak üzereydim."

Birbirimize sırtıyoruz. Sonra çantasındaki düzinelerce prezervatifin yetmeyeceğini düşünerek başka bir prezervatife uzanıyorum.

Sevişiyoruz. Yemek yiyoruz. Tekrar sevişiyoruz, defalarca. Sabah güneşi pencereden içeri süzülene kadar konuşur ve güleriz.

Gölgeler. Esnediğinde, göz kapakları ağırlaştığında ve güzel gözleri yorgunluktan buğulandığında, onu yatak örtülerinin altına sokuyorum ve derin ve eşit nefes alana kadar onu tutuyorum.

Sonra o tekrar uyanıncaya kadar orada kalmayı ne kadar çok istediğimle mücadele ederek uzanıyorum.

Onu tanımak istiyorum. Onunla ilgili her şeyi. Tüm sırlarını ve korkularını, onu o yapan her şeyi. Ama bu, onun da beni tanınması gerektiği anlamına gelir... ve bu bir felaket olur.

Bu inanılmaz kadının hayatında ihtiyacı olan son şey benim.

Ama bencil olduğum için, olması gerekenden daha uzun süre kalıyorum, kokusunu içime çekiyorum, yumuşak vücudunun sıcaklığını hissediyorum, saçlarının tam rengini ezberliyorum.

Sonra kalkıyorum ve sessizce giyinirken onun yatakta huzur içinde yatışını izliyorum. Yatak odasının kapısında, son bir kez bakmak için geri dönüyorum.

Güle güle, güzel Shayna. Bu benim ayrıcalığımdı.

Belki başka bir hayatta.

Kalbim acıyor, dışarı çıkıyorum.

Shay

Otelin kapısını çalan birinin sesiyle uyandım.

oda kapısı. Bunu ne zamandır yaptıklarını bilmiyorum, Ama bir süre geçtiğinden şüpheleniyorum, çünkü birbirini takip eden her vuruş daha yüksek sesle geliyor. Yatakta doğruluyorum, vücudumdaki ağrıdan dolayı inliyorum ve etrafıma bakıyorum.

Cole gitmişti.

Gözlerimi açmadan önce bile burada olmadığını biliyordum. Sabit nefes alışının ve sırtımdaki katı, rahatlatıcı sıcaklığının sesiyle uykuya daldım ve onun yokluğu sarsıcıydı. Sadece bir gece için anlaştığımızı biliyorum ama bir yanım gizliden gizliye fikrini değiştirmesini umuyordu.

Benim yaptığım gibi.

Belli ki

değiştirmemiş.

Hayal kırıklığımı bastırarak yataktan kalktım, banyonun dışındaki kancada asılı duran beyaz havlu kumaştan bornozu aldım ve kuşağını belime bağladım. Aceleyle oturma odasına geçtim. Ön kapının gözetleme deliğinden baktığımda, siyah takım elbiseli, tanımadığım bir adamın koridorda durduğunu görüyorum. Bir elinde beyaz bir giysi çantası tutuyor.

Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyor. Koyu renk saçları kafasına yakın kesilmiş. Zinde ve geniş omuzlu, delici bakışları Cole'a taş çıkartacak cinsten.

Boynunun sol tarafında, beyaz gömleğinin kolalı yakasının altından tanımlayamadığım bir şeyin dövmesi görünüyor.

Kapıdan, "Evet?" diyorum.

"Merhaba, bayan. Bu sizin için."

Sesi derin ve İngiliz aksanlı. Çantayı uzattı. Şüpheyile bakıyorum.

"Nedir bu?"

"Bir bluz, bayan."

Nefesim kesildi.

"Merak etmeyin. Size yeni bir tane alacağım."

Cole'un dün gece gömleğimi vahşice parçaladıktan sonra söylediği sözleri hatırlayınca yüzüm ısınıyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. Bu sırada, siyah takım elbiseli adam, sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi sabırla gülümseyerek orada duruyor.

"Seni Cole mu gönderdi?"

"Evet, bayan."

"Otelden misiniz?" "Hayır, hanımefendi."

"Siz... teslimat servisinden misiniz?"

"Hayır, bayan."

Kolunu uzatıyor ve çantayı hafifçe sallıyor. Tehlikeli biri olmadığına karar vererek -gerçi onda doğru koşullar altında tehlikeli olabileceğini düşündüren bir şeyler var- kapıyı açıyorum. "Merhaba."

"Günaydın, bayan."

Çantayı alıyorum, sonra kaşlarımı çatarak ve kafam karışmış bir şekilde kapıda duruyorum. "Demek Cole için çalışıyorsun, öyle mi?"

Gülümsemesi genişliyor, sanki özel bir düşünceye dalmış gibi. Düşündüğü her neyse, paylaşmıyor. Sadece "İyi günler hanımefendi" diyor ve arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Kapıdan dışarı eğilerek, asansörlerde kaybolana kadar gidişini izliyorum. Sonra tekrar içeri girip giysi çantasının fermuarını açıyorum. İçinde nefis bir siyah ipek bluz var.

Basit, hatları klasik ve temiz, ama belli ki pahalı. Etiketini kontrol ettiğimde, neredeyse şoktan çantayı düşürecektim.

Bluz bir Balmain.

Couture kalitesiyle ünlü, tarihi bir lüks Fransız markası. Fiyatlarından bahsetmiyorum bile. İlkbahar koleksiyonlarında çok istediğim ama otuz bin dolar olduğu için asla alamadığım kırmızı kaşmir bir ceket vardı. Hazır bir tişörtün fiyatı neredeyse bin dolar.

Elimdeki bu basit bluzun fiyatının binlerce dolar olduğundan şüpheleniyorum.

Kalbim çarparak yatak odasına geri döndüm ve giysi torbasını dikkatlice yatağın üzerine bıraktım. Birkaç dakika boyunca ona bakıp ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Teslimatı yapan adamın kim olduğunu bilmiyorum, bu yüzden gelip alması için onu arayamam. Cole'un telefon numarası da bende yok, dolayısıyla bunun benim için kabul edilemeyecek kadar pahalı bir hediye olduğunu ona söyleyemem. Bu iki şeyi de yapmayı ciddi olarak düşündüğümünden değil, çünkü bu güzel giysiyi saklayacağımı zaten biliyorum, ama

Cole'un cömertliğini kabul etmeden önce en azından bir an için vicdan azabı çekiyormuş gibi davranmak beni daha iyi hissettiriyor.

Tek gecelik ilişkilere yıllar önce başlamalıydım. Yıllar!
Onlu yaşlarımda!

Tabii şansım yaver gitseydi, bu karşılaşmaların hepsi evli erkeklerle ya da kaçak suçlularla olurdu, yani bu alandaki deneyimsizliğim muhtemelen iyi bir şey.

Bu güzel eşya için teşekkür edecek kimsem olmadığından, onun yerine Chelsea'yi arıyorum.

"Shay!" diye bağıyor telefonu açar açmaz. "Ben de tam seni aramak üzereydim. Bana her şeyi anlat. Harika mıydı? Aleti büyük müydü? Çarpık bacaklı mı yürüyorsun?"

Aşırı doldurulmuş bir balon kadar ağırlıksız hissederek gülümsüyorum. "Üçüne de evet."

Bluzun ipeksi parlaklığını okşamak için eğiliyorum, parmak uçlarım siyah sedefli düğmelerin etrafında geziniyor. Sonra otel odasının kapısı çalınıyor ve dikkatim dağılıyor.

"Chelsea, bekle. Buna bakmam lazım."

Aceleyle tekrar kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda üniformalı genç bir kadının beyaz çarşafarla örtülü tekerlekli bir arabanın yanında durduğunu görüyorum. Üstünde çeşitli kaplar duruyordu.

"Günaydın, ben oda servisinden Bettina. İçeri girebilir miyim?"

"Bütün bunlar da ne?"

"Kahvaltınız,
hanımefendi."

"Yanlış odaya gelmiş olmalısınız. Ben yemek sipariş etmedim."

Bettina gülümsüyor. "Siparişi veren beyefendi böyle söyleyeceğinizi söylemişti. Ama sizi temin ederim, bu doğru oda.

oda."

Nefesim kesildi. *Cole*.

Chelsea kulağıma, "Neler oluyor?" diye soruyor.

"Yemeğim oda servisinde."

"Sadece oda servisiyse neden sesin bu kadar şaşkın geliyor?"

"Çünkü ben sipariş etmedim. Cole sipariş etti."

Ardından bir duraklama geliyor. "Sanırım Cole geceyi birlikte geçirdiğin adam?"

"Evet."

"Seviştiğin seksi sana kahvaltı mı ısmarladı? Çok düşünceli bir davranış."

Hatırlamak nasıl o dedi I değildi. çok iyi yetişkinlikte, gülümsüyorum. "Evet. Bana da bir bluz aldı."

Sesi kuşkulu bir hal alıyor. "Seni alışverişe mi götürdü?"

"Hayır. Üzerimdeki bluzu yırttı ve bana bir bluz alacağına söz verdi."

Bana yeni bir tane. Bu sabah geldi - Balmain'den başkası değil - serçe parmağıyla birini nasıl öldüreceğini biliyormuş gibi görünen bir adam tarafından teslim edildi."

Bettina sabırsızlanmaya başlamıştı, ben de Chelsea sinir krizi geçirirken kenara çekilip ona el salladım.

"Bir saniye bekle! Sana *couture* teslim ettirdi. oda?"

"Teknik olarak, Bu Hazır giyim, ama Evet. Ve çok güzel."

"Oh benim Tanrım. Sen Şanslı Kaltak. Sen yapmalıydım yıllar önce tek gecelik ilişkiler yaşamaya başladı!"

Gülüşüm zevkten nefes nefese.

"Bu bir *kahkaha* mıydı? Vay be. Senin Cole gerçekten başka bir şey olmalı."

Gözlerimi kapatarak onu düşünüyorum ve gülümsüyorum.
"Kızım, hiçbir fikrin yok."

Kahvaltı ediyorum, duş alıyorum ve giyiniyorum. Balmain bluz üzerime tam oturdu. Ruh halim stratosferde bir yerlerde, otelden dışarı süzülüyorum ve bir taksiye binip daireme dönüyorum.

Pazar günü olduğu ve işe gitmem gerekmediği için kendimi şımartmaya ve en sevdiğim kitapçıyı ziyaret etmeye karar verdim. Yıllardır oraya giderim ve sahibini de çok severim ama aylardır uğrama fırsatım olmamıştı.

Üzerime bir şort ve tişört giyip Venice Beach'e doğru arabayı sürüyorum, yüzümdeki güneşin ve saçlarımdaki rüzgarın tadını çıkarıyorum, içimi görebilen güzel koyu mavi gözleri düşünüyorum. Lit Happens'ın kapısından içeri girdiğimde kulaktan kulağa sıırıtyordum.

Cole'la sadece bir gece geçirmiş olabiliriz ama bu adam özgüvenim için bir sihir oldu.

Dükkân çok sevimli. Bohem, sanatsal bir havası var, dinlenmek için çok sayıda şişirilmiş sandalye, bir tarafta küçük bir espresso bar ve içeri girip çıkan çeşitli sokak kedileri var.

Sahibi de tam bir bebek. Emery'nin her zaman ellili yılların film yıldızlarına benzediğini düşünmüşümdür, tüm şehvetli kıvrımları, kırmızı dudakları ve tavrıyla. Ben içeri girdiğimde tezgahın arkasında duruyordu.

Yukarı baktı ve gülümsedi. "Selam, Shay! Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Biliyorum, çok meşguldüm! Seni gördüğüme sevindim. Vay anasını... şu *yüzük*." Tezgâhta durup parmağında parlayan devasa elmasa baktım.

Gülüyor. "Çok saçma, değil mi? Soyulmak istemediğim için pek takmıyorum ama bu akşam işten sonra kayınvalidemlerle yemek yiyeceğim. Kayınpederim çok eski kafalıdır, muhtemelen yüzüğüm olmadan dışarı çıkmamın oğlundan boşanmak istediğime dair bir işaret olduğunu düşünür."

"Evlendiniz mi? Tebrik ederim!"

Eline bakarak kızardı. "Teşekkür ederim. İtiraf etmeliyim ki, evlilik hayatı oldukça inanılmaz."

Söylemiyorum ama yüzüğe bakılırsa kocası son derece zengin. Ve yüzündeki kızarıklığa bakılırsa, kocası da tam bir aygır.

"Senin adına çok mutluyum. Bunu hak ediyorsun." "Teşekkür ederim. Senden ne haber? Hâlâ Chet'le misin?"

Onun adının anılmasının beni üzmemesi iyi ruh halimin bir kanıtı. Kalp sızısının gelmesini bekliyorum, ama gelmeyince tek gecelik ilişkilerin tanrılarına sessiz bir şükran duası edip gülümsüyorum.

"Hayır, Chet ve ben ayrıldık."

"Oh, çok üzüldüm. Sen iyi misin?"

"Sorduğun için çok tatlısın ama iyiyim."

"O gizemli gülümsemene bakılırsa, iyiden de iyisin. Yeni biriyle mi görüşüyorsun?"

Tek gecelik bir ilişki yaşadığım için beni küçümseyecek türden bir kadın olmadığını biliyorum ama başımı sallıyorum. Nedense Cole'u tamamen kendime saklamak istiyorum. Chelsea'ye onunla geçirdiğim gecenin detaylarını da anlatmadım, büyük olasılıkla beni asla affetmeyecek bir ihmal.

Ya da düzeltmeye çalışmaktan vazgeçecek.

"Şu anda mutlu bir şekilde bekârim ama yeni bir kitap erkek arkadaşına ihtiyacım var. Bana bir önerin var mı?"

Sırıttıyor ve uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Tabii ki var! Beni takip edin."

Tezgâhın köşesinden dönerek beni romantik ve erotik kitapların olduğu bölüme götürüyor ve raflardan kitaplar çekmeye başlıyor.

"Erotik gerilim romanlarını sevdiğini biliyorum. Bu seferki çok ateşli. Dul bir kadın, hapishanedeki bir adamdan onu tanıdığını söyleyen mektuplar almaya başlar ama hiç tanışmamışlardır. Tahmin edemeyeceğiniz bir ters köşe var. Ve işte ateşli İrlandalıların olduğu mafya serisinin son kitabı. Tamam, sapık romantizminden hoşlanıp hoşlanmadığını hatırlayamıyorum ama bu harika."

Burnumu kırıttırdım. "Bir sapığı seksi bulabilir miyim bilmiyorum."

Gözleri parlayan Emery bana dönüyor. Gülüşü alçak ve gizemli. "İnan bana, takipçiler *inanılmaz* seksi olabiliyor."

Tekrar güldüğünde, daha fazlası olduğunu hissediyorum. bir kitap tavsiyesinden daha önemli. "Tamam. Madem öyle diyorsun. Beni henüz yanlış yönlendirmedin."

Birkaç dakika daha kitaplar ve güncel konular hakkında sohbet ettikten sonra bir iş değişikliği yapmayı düşündüğümünden bahsediyorum.

Bir süre bana bakıyor, gözlerinin arkasında dişliler dönüyor.

"Muhasebe mezunusun, değil mi?" "Evet.

Hafızam iyidir."

"Bir CFO için çalışma deneyiminiz var mı?"

Omuz silkiyorum. "Şu anki pozisyonumda doğrudan CFO'ya rapor veriyorum."

Garip bir nedenden ötürü Emery heyecanlı görünmeye başladı. "Büyük bir uluslararası firmaya ne dersin? Hiç onlardan birinde çalıştın mı?"

"Çalıştığım şirket Fortune Global 500 listesinde yer alıyor. Neden sordunuz?"

"Çünkü bir müşterim asistan arıyor. Kendisi çok uluslu bir şirketin CFO'su."

"Gerçekten mi?"

"Evet ve bence sen mükemmel olursun." Sesi parlıyor. "Sert ve deneyimli olmanın tam olarak doğru kombinasyonusun."

"Bunu söyleme şeklin bana sertliğin daha önemli bir gereklilik olabileceğini düşündürüyor."

Tereddüt ediyor, dudaklarını büküyor.

"Dur tahmin edeyim. Bu müşteri tam bir baş belası, değil mi?"

"Sadece bu yıl dört asistan değiştirdi." "Yikes. Lütfen bana eli sıkı biri olmadığını söyle."

Bu öneri karşısında şok olmuş görünüyor. "Hayır! Tanrım, hayır, öyle bir şey değil. O çok profesyonel. Ama o..."

Kötü bir şey söylemek için güzel bir yol bulmaya çalışmasına gülüyorum. "O bir pislik."

"Huysuz diyecektim. Hayır, öfke nöbetleri geçiriyor gibi bir anlam çıksın istemem. Aslında tam tersi. Kontrollü ama gerçekten yoğun bir şekilde. Sanki her an patlayacakmış gibi görünüyor ama asla patlamıyor. Çok yüksek bir enerjisi var. Çoğu insan ondan çok korkar."

Cole'un barın karşısından bana nasıl baktığına dair kısa ama canlı bir anı gözümün önüne geliyor.

Yoğun ve korkutucu bir bakış. Bay Dark and Stormy bu kelimeleri adeta icat etmişti.

Gülümseyerek, "Bazen ilk başta en itici görünen insanlar, onları tanıdıktan sonra aslında en yumuşak başlı olanlardır" diyorum.

"Eğer ilgileniyorsanız, size uygun olup olmadığını görmek için iş tanımını e-posta ile gönderebilirim. Ana ofisleri şehir merkezinde."

"Zahmet etmene gerek yok. Bana adını söylerseniz şirketin web sitesinden bakabilirim."

"Web sitesinde yazmıyor. Bu sefer bir eşleşme bulmak için bir işe alım firması kullanıyorlar."

"Ah. Çünkü işe yaramazsa masrafları kendilerine ait olmak üzere adayı değiştirmek zorunda kalacaklar."

"Aynen öyle."

"Ne kadar maaş önerdikleri hakkında bir fikriniz var mı?"

Emery o kadar yüksek bir rakam söylüyor ki şaka yaptığını düşünüyorum. Gülüyorum ama gülümsemeyip sadece bana bakınca öyle olmadığını anlıyorum.

"Ciddi misin?"

"Evet. Pozisyonun harika yan hakları da var. Sağlık sigortası, hayat sigortası, eşleşen katkı paylı 401(k), çok sayıda ücretli izin, her türlü avantaj."

"Tek dezavantajı yanında çalışacağım kişi gibi görünüyor."

Bir elini havada sallayarak reklam filmindeki bir manken gibi gülümsüyor. "Kim bilir? Belki ikiniz hemen anlşırsınız."

Sahte gülümsemesi beni yanıltmıyor. "Hı-hı. Ya da belki bir hafta sonra kendimi pencereden atmak isterim."

Bir süre sonra, "Evet, bu daha olası. Ama -ve bu büyük bir ama- eğer orada bir yıl geçirebilirsen, başka bir şirkette bir pozisyon için kendi biletini yazabilirsin."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Bu kez gülümsemesi gerçek. "Çünkü sektördeki herkes onun ününü biliyor."

"Tanrım. Kim bu adam, Cengiz Han mı?"

Bunu duymazdan gelerek, "Peki ne düşünüyorsun? İş detaylarını sana e-posta ile göndereyim mi?"

"Bilmiyorum, Emery. Kendimi düşmanca bir çalışma ortamına sokmak istemiyorum."

"Oh, o düşmanca değil!"

Gözlerimi ona diktiğimde yumuşuyor. "Tamam, düşmanca davranıyor. Ama bu kişisel değil. Herkese karşı böyle." "Bu kulağa her geçen saniye daha az çekici geliyor."

"Yine de maaş oldukça cazip, değil mi?"

Şüpheli bir yüz ifadesi takındığımda, beni ikna etmeye çalışmaya devam ediyor.

"Bence işe yaramayan diğer insanlarla ilgili sorun, onun... zorlayıcı kişiliğine hazırlıklı olmamaları. Ama sana söylüyorum, böylece farklı bir bakış açısıyla yaklaşabilirsin."

"Bu adamı oldukça iyi tanıyor gibisin."

"Tanıyorum."

"Onun için çalışır mıydın?"

"Tanrım, hayır, ilk gün öğle yemeğinden önce onu öldürürdüm." "Bu pozisyonu satarak berbat bir iş yapıyorsun."

Yine gülünç derecede yüksek maaştan bahsediyor ve bunu bir havuç gibi havada sallıyor.

"Bu iş hangi şirkette?" "Sana söyleyemem."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden?"

"Çok özeller. Bu da bana, görüşmeye gitmeden önce bir gizlilik anlaşması imzalaman gerektiğini hatırlatıyor. Ve eğer işi alırsan, başka bir gizlilik anlaşması daha olacak."

"Mafya falan mı bunlar?"

Ağzını açtı, sonra kapattı. Sonra çok ciddi bir şekilde, sanki koca bir yalan söylüyormuş gibi davranarak, "Hayır" dedi.

Bir kahkaha patlattım. "Tamam, şimdi ilgimi çekti."

Heyecanlı görünerek kolumu tuttu. "Bu mülakata gireceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, iş tanımını bana e-posta ile gönderebilirsin demek. Muhtemelen aradığım şeyle eşleşmeyecektir ama yine de oradan başlarız."

Kasaya doğru gidiyoruz. Ben onun kartvizitlerinden birinin arkasına e-posta adresimi yazarken Emery alışverişlerimi sayıyor. Ona veriyorum, vedalaşıyoruz ve eve gidiyorum.

Oraya vardığımda Emery bana çoktan pozisyonun detaylarını içeren bir e-posta göndermişti.

Her an daha da şaşırarak okudum.

Tam da aradığım şey. Görevler, sorumluluklar, büyüme potansiyeli... hepsi benim için mükemmel bir uyum.

Kesinlikle mükemmel.

Yan haklar konusunda da şaka yapmıyordu. O kadar cömert ki gerçek gibi görünmüyor. Astronomik maaşla birleşince -şu anki maaşımın iki katı- karşı koyamadığım bir cazibe.

Ona e-posta göndererek pozisyon için görüşmek istediğimi söyledim.

Böylece Chelsea'nin doğum günü gecesi karanlık dallarını ilk kez etrafımda dolaştıran kaderi mühürlemiş oldum.

Cole

Oteldeki o geceden bu yana dört hafta geçti.

Shay. Dört ömür gibi geliyor.

Onu aklımdan çıkaramıyorum. Her zaman düşüncelerimde gizleniyor, her zaman gülümsemesinin, gülüşünün, inlemelerinin bir anısıyla dikkatimi dağıtmaya hazır.

Onu becerirken çıkardığı yüksek sesli, şehvetli inlemeler.

Masama doğru yürüdüğü bar, haftada birkaç kez işten sonra rahatlamak için ziyaret ettiğim bir yerdi. O zamandan beri oradan uzak duruyorum.

Onu tekrar görürsem ne olacağını biliyordum.

O muhteşem yeşil gözlerine bir kez bakardım ve kaderim mühürlenirdi.

Bu yüzden, ikimizi de korumak için, artık başka bir barda içiyorum. Yalnız oturuyorum, insanları izliyorum, gizlice kapıdan içeri girmesini ummuyormuş gibi yapıyorum.

O kadını bir daha görmeyecek olmam iyi bir şey. Başka hiçbir şeye konsantre olamazdım.

"Affedersiniz, Bay McCord. Sally Hutchinson sizin için birinci hatta."

Adını asla hatırlayamadığım resepsiyon görevlisinin sesi masamdaki telefonun dahili telefonundan geliyor. Bu kesintiye sinirlenerek parmağımı hoparlör düğmesine basıyorum. "Mesajınızı alın. Onunla konuşacak vaktim yok."

"Özür dilerim efendim ama ısrar etti. Acil olduğunu söyledi."

Sally Hutchinson, kardeşim Callum'un bana bir asistan bulması için tuttuğu yönetici avcısı. Bu kadar acil ne olabilir ki? Acil işe alım nedir? Huysuzluğuyla nam salmış Cole McCord için çalışmak isteyen aday havuzu aniden sıfırdan eksi bire mi düştü?

Kızgınlık ses tonumu sertleştiriyor. "Mesajınızı alın dedim."

Resepsiyonist cevap verirken neredeyse sandalyesinde solduğunu görebiliyorum, sesi sadece tereddütlüden düpedüz uysallığa dönüşüyor. "Asistanınız için açılan pozisyonla ilgili. Mükemmel birini bulduğunu söylüyor."

Mükemmel mi? Tabii. Neredeyse sesli gülecektim. Ama bu benim yapacağım bir şey olmadığından, onun yerine homurdanıyorum.

Resepsiyonist fısıldayarak, "Mesajınızı alıyorum efendim," diyor ve telefonu kapatıyor.

Eğer insanlar emirlerime sorgulamadan itaat etselerdi, dünya çok daha iyi bir yer olurdu.

Shay

Mülakat süreci çok saçma.

Saçma derken, delice demek istiyorum.

İlk olarak, pozisyonu doldurmaktan sorumlu yönetici arama ajansındaki kıdemsiz bir işe alım uzmanıyla görüşüyorum. Bir sürü evrak dolduruyorum. Gizlilik anlaşması imzalıyorum. Bir dizi teste giriyorum. Bu görevler tamamlandıktan sonra, bir saat süren bir mülakata giriyorum.

Bu birinci tur.

İkinci tur, yönetici arama firmasının ofisine bir başka ziyaretten oluşuyor, ancak bu sefer çatışma çözme becerilerimle çok ilgili görünen gergin bir kıdemli işe alım uzmanıyla görüşüyorum. Bu da temelde "Bu işte siklerle uğraşmak zorunda kalacaksın." anlamına geliyor.

Ya da özellikle bir hıyarla, potansiyel patronumla.

Üçüncü raunt bir hafta sonra başka bir mülakat, bu sefer firmanın sahibiyle, Sally Hutchinson adında telaşlı bir kadınla, bana bir düzine farklı şekilde baskıyla nasıl başa çıktığımı soruyor.

"Bir durumun yönetilemeyecek kadar stresli hale gelmesini nasıl önlersiniz?"

"Yöneticiniz iş arkadaşlarınızın önünde size olumsuz geri bildirimde bulunsa nasıl tepki verirsiniz?"

"Bana iş yerinde bunaldığınızı hissettiğiniz ve bunu çözmek için ne yaptığınız bir örnek verebilir misiniz?"

Her cevap verdiğimde gözlüğünün arkasından şüpheyle bana bakıyor. Bir anlık sessizlikten sonra aynı soruyu yeni bir şekilde soruyor.

Hâlâ potansiyel olarak çalışacağım şirketin adını söylemiyor.

Ya da müşterisinin adını.

Yaptığı şey, özgeçmişimi incelemesi için Bay Gizemli Adam'a göndereceğini söylemek. Son engeli de geçersen işi alabilirmişim.

"Onunla da görüşmem gerekecek sanırım?"

"Hayır," diyor Sally, büyük bir ciddiyetle.

"Ama iyi bir eşleşme olup olmadığını nasıl anlayacağız? Kişilik olarak yani."

Sally sandalyesine geri oturur ve gözlüklerini çıkarır. "Bayan Sanders, size karşı dürüst olacağım. Otuz yıldan fazla bir süredir bu alanda çalışıyorum. Bu yılların on beşinde kendi firmamın sahibiydim. Ve bu süre zarfında, sizin için çalışacağınız beyefendi kadar zorlu bir müşterim olmadı."

"Zorlayıcı," diye tekrarlıyorum ihtiyatla.

"Evet. Çok talepkârdır. Mükemmellik bekler. Ve kabalık derecesinde kaba biri."

"Gerçek bir büyücüye benziyor." dedim.

"Büyücü değil. Ama çok zeki bir işadamı ve ondan çok şey öğrenebilirsiniz. Tabii kişisel kusurlarına tahammül edebilirsiniz."

İş kıyafeti giymiş çılgın bir adamın bir toplantının ortasında bağırıp çağırdığını hayal ederek yüzümü buruşturuyorum. "Bir şeyler fırlatıyor mu?"

"Hayır."

"İnsanları sözlü olarak taciz ediyor mu? Onlara isim takar mı, bu tür şeyler?"

"Hayır. Şiddet uygulasaydı ya da çalışanlarını herhangi bir tacize maruz bıraksaydı, müşterim olmazdı. Ama onunla tanıştım ve size şunu söyleyebilirim ki, içeride Üçüncü Dünya Savaşı patlak vermiş, askerler görev yerlerini terk etmiş ve kaos hüküm sürüyormuş gibi bir izlenim veriyor."

Cole'u düşünerek gülümsüyorum. "Ben de böyle biriyle tanışmıştım.

Ve ondan gerçekten hoşlanmıştım."

Sally fazla kırpılmış kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi sevdin mi?"

Bu bir soru değil. Bu bir inançsızlık ifadesi. Ama konuşma tarzımla ilgili bir şey Sally'yi müşterisi için iyi bir eşleşme olduğuma ikna etmiş olmalı, çünkü birkaç gün sonra beni aradı ve eğer istersem işin bana ait olduğunu söyledi. Sonra da bana bir bomba patlattı.

"Eğer doksan gün dayanabilirsen, sana otuz bin dolar ikramiye vereceğim."

"Vay canına. Neden?"

"Çünkü ben komisyon alıyorum. Maaşının belli bir yüzdesi. Büyük bir yüzde. Ama doksan günden önce ayrılırsan, hiç ödeme almam. Ne dersin?"

Göz diktiğim kırmızı kaşmir Balmain ceketini düşünüyorum. Biriktirdiğim evi düşünüyorum. Tüm faturalarımı ve kredi kartlarımda faiz oranlarını düşünüyorum.

Ve evet diyorum.

Bu, hayır demem gereken birçok seferden ilkiydi.

Bir gizlilik anlaşması daha imzaladıktan sonra nihayet çalışacağım şirketin adını öğreniyorum.

McCord Medya.

Heyecanlandığımı söylemek hafif kalır.

Kendimden geçtim.

McCord Media dünyanın en büyük özel şirketi. Gezegendeki en başarılı ve etkili şirketlerden biri olarak kabul ediliyor. Gazeteler, televizyon istasyonları, kablolu yayın ağları ve bir film stüdyosundan oluşan bir medya imparatorluğuna sahip olmanın yanı sıra, dünyanın dört bir yanında gayrimenkule büyük yatırım yapıyorlar.

Yeni pozisyonum benim için sadece maaş açısından değil, prestij açısından da dev bir adım. Emery haklıydı: orada bir yıl dayanabilirsem, başka bir yerde bir pozisyon için kendi biletimi yazabilirim. İşi kazanmak kariyerim için büyük bir destek olacak.

Şu anki işverenime haber verdim. Emery ve Sally'ye teşekkür notları ve çiçek buketleri gönderdim. Birkaç yeni iş kıyafeti aldım ve şansımı şampanya ile kutladım.

Para, güç ve büyüme olanakları karşısında duyduğum coşkudan olsa gerek, en önemli şeyi yapmayı ihmal ediyorum.

CFO'nun adını sor.

Cole

Masamda oturmuş şirketin raporlarını inceliyordum.

en son finansal beyan ne zaman birisi kapıyı çalar kapalı ofisimin kapısına vuruyor. Kafamı kaldırmadan konuşuyorum.

"Git buradan."

Kapıdan, adını asla hatırlayamadığım resepsiyon görevlisinin sesi geliyor.

"Bay McCord? Yeni asistanınız geldi."

Şimdi kafamı kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Saati beş dakika geçiyor. Yeni a s i s t a n ı m gecikti.

"Onu içeri göndereyim mi efendim?"

Demek o kişi bir kadın. Sally'nin gönderdiği adayların cinsiyetini asla bilemem çünkü işe alım uygulamalarında ayrımcılıktan kaçınmak için özgeçmişlerindeki isimleri bir numarayla değiştirir.

Ama ben asla cinsiyet gibi keyfi bir şeye dayanarak ayrımcılık yapmam. Ya da ırk, din, yaş, dış görünüş, cinsel yönelim veya engellilik gibi. Ya da başka herhangi bir şeye.

Benim için önemli olan tek şey yetkinliktir.

İkinci sırada dakiklik geliyor. Belirli bir saatte bir yerde olmanız gerekiyorsa ve olmuyorsanız, size güvenilemez.

O kadar. Bu kadar.

Bu öğleden sonra Sally'yi arayıp bana böyle güvenilmez bir aday gönderdiği için duyduğum hoşnutsuzluğu dile getirmeyi aklıma not ediyorum. Hemen ardından Sally'e kovulduğunu söyleyeceğim.

Yeni işe alınan da öyle.

Kapıya sesleniyorum, "Bir işin ortasındayım", sonra dikkatimi tekrar işime veriyorum.

Bu on saniye kadar sürüyor, ta ki içimde elektrik çarpması gibi cızırdayan bir ses duyana kadar.

Bir kahkaha.

Bir kadın kahkahası.

Onun gülüşü.

Ama bu olamaz. Hayır, hayal görüyorum. Unutulmaz yeşil gözlü kadının bu binada olmasına imkan yok. Kapımın önünde durmuyor. O, incelemek istemediğim nedenlerden dolayı sarıldığım bir anı ve hayal gücüm bana oyun oynuyor.

Emin olmak için sandalyemi geriye itiyorum, kapıya doğru yürüyorum ve çekip açıyorum.

Orada, uysal resepsiyon görevlisinin yanında Shay duruyordu.

O Shay. *Benim* Shay'im. Haftalardır peşimi bırakmayan hayalet şimdi kanlı canlı karşımda duruyor.

Başını çeviriyor ve bakışlarımla buluşuyor, anında beni elektrik çarpıyor.

Kalbim güm güm attığı, damarlarımdaki kan ateşe dönüştüğü ve göğsüm görünmez bir ağırlıkla ezildiği için onu kollarıma almaktan başka yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve gürlüyorum, "Burada ne halt ediyorsun?"

Resepsiyonist neredeyse korkudan bayılacaktı. Solgun, titriyor ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde elini ağzına bastırıp geri çekiliyor.

Ama Shay beni gördüğüne benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor. Eğer sorum ya da soruyu sorma ses tonum onu şaşırttıysa da tepki vermiyor. Sadece bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve hafif, alaycı bir gülümseme gönderiyor.

"İş için rapor veriyorum... patron."

İnsanlık tarihinde hiçbir cümle bu kadar küçümseyerek söylenmemiştir.

Birlikte geçirdiğimiz geceye dair güzel anıları olan tek kişinin ben olduğum bundan daha açık olamazdı. İfadesine ve ses tonuna bakılırsa, Shay bana yemek tabağının içinde dolaşan bir hamamböceğine baktığı gibi bakıyor.

Tam bir
tiksintiyle. Hay
sikeyim.

En son bu kadar kötü hissettiğimde karnıma bir kurşun saplanmıştı.

Shay

Bu işin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. I Bunun bir tuzak olduğunu bilmeliydim.

Hayat bana sadece dişlerime tekme atmadan hemen önce büyük bir zafer verir.

Sabah harika başladı. Heyecan dalgasının üzerinde yükselirken, şehir merkezine gitmek, park etmek ve güvenliğe giriş yapmak için kendime bolca zaman verdim. İnsan kaynaklarından Ruth adında sevimli bir kadın beni McCord Media binasının geniş, ışıltılı lobisinde karşıladı ve bizi yirmi dokuzuncu kattaki yönetici süitlerine götürecek asansöre kadar eşlik etti. Yeni işe alım formlarını Sally ile birlikte doldurmuştum, bu yüzden Ruth'un yeni çalışanlara ilk günlerinde kendini tanıtmalarının şirket protokolü olduğunu düşündüm.

Ancak kısa süre sonra aklında başka bir şey olduğu ortaya çıktı.

Asansörün kapıları kapanıp yukarı çıkmaya başladığımız anda, ciddi bir yüz ifadesi ve aciliyet havasıyla bana döndü.

"Sally bana pozisyonunuzda karşılaşacağınız zorluklar konusunda sizi bilgilendirdiğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Zorluklar" kelimesine o kadar özel bir vurgu yaptı ki yeni patronumu kastettiğini ama bu konuda ihtiyatlı davranmaya çalıştığını anladım.

"Evet. Tamamen hazırlandım. Ben hazırım."

Gülümsemesi küçük ve acınasıydı. "Bu, yıldırım çarpmasına hazır olduğunu söylemek gibi bir şey canım, ama kimse buna tam olarak hazır olamaz."

Onun şifreli ifadesinin beni caydırmasına izin vermedim. Sadece gülümsedim ve üç ay içinde alacağım otuz bin dolarlık ikramiyeyi düşündüm. "Benim için endişelenme, Ruth. Her şeyin üstesinden gelebilirim. Ben soğukkanlıyım."

Yüz ifadesi ciddi ve şüphe doluydu.

"Cidden, iyi olacağım. Pozisyon hakkında yeterince bilgi edindim... zihinsel olarak her şeyle yüzleşmeye hazır hissediyorum."

"Bu cesaret verici. Ancak herhangi bir sorunuz olduğunda görüşmek isterseniz kapımın her zaman açık olduğunu bilmenizi isterim."

"Teşekkür ederim. Ama eminim buna gerek kalmayacaktır. Her türlü stresli iş durumuyla başa çıktım. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorum."

Başımı okşamak ve saflığıma gülümsemek istediğı belliydi ama kendini tuttu.

Onun şüphesi, yeni patronumun bana doğru savurabileceğı fırtınalara herkesin hayran kalacağı bir zarafet ve duruşla karşı koyma konusunda beni daha da kararlı hale getirdi.

Asansörden en üst katta çıktık ve bir tarafında su özelliğı olan, diğerk tarafında da bir çatı katı lobisine girdik.

diğer tarafta resepsiyon masası. Tavandan tabana pencerelerden görünen Los Angeles manzarası nefes kesiciydi. Ruth beni CFO'nun resepsiyonistiyle tanıştırdı; Marion adında kuş gibi esmer bir kadındı ve sinir krizinin eşiğinde sallanıyor gibiydi. Sinirsel tikleri arasında sürekli ellerini sıkması, yırtıcı hayvanları tarar gibi sağa sola bakan gözleri ve çatlamış alt dudaklarını kemirmesi vardı.

Ona sarılmak istedim ama korkudan çılgılık atmasından korktum.

Ruth bana veda etti ve beni nefes nefese kalmaya başlamış olan Marion'un yanına bıraktı.

"Bay McCord'la tanıştın mı?" diye fısıldadı.

"Henüz değil. İlk gün ve hepsi."

"Oh, ilk günün olduğunu biliyorum, sadece bu sefer yeni işe alınan kişinin neyle karşı karşıya olduğunu görmesini sağlayacaklarını düşünmüştüm-"

Aniden durup dudaklarını ısırduğunda, kendimi bir seri katille çalışmayı kabul edip etmediğimi düşünürken buldum.

Herkes bu adamdan bahsedip duruyordu!

"Elimde oldukça net bir resim var. Ve inanın bana, eğer uygunsuz bir şey yaparsa, bunu hemen insan kaynaklarına bildireceğim. Kimsenin benimle uğraşmasına izin vermeyeceğim."

Bunu söylerken omuzlarımı dikleştirdim. Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim ve zavallı gergin Marion bana sanki tanıdığı en cesur insanmışım gibi baktı.

O noktada, en az dört kadın tarafından bir mayın tarlasına girdiğim konusunda öyle ya da böyle uyarılmıştım

gözlerim bağlıydı. Ayrıca, beni alt katta kontrol eden güvenlik görevlisi, bugün kimin için çalışmaya başladığımı söylediğinde kaşlarını kaldırdı ve nefesinin altında ıslık çaldı. Yanında oturan diğer güvenlik görevlisiyle bakıştılar ve ikisi de kıkırdadı.

Bu yüzden yeni patronumun ofisinin kapalı kapısına demir gibi bir kararlılıkla yaklaştım. Marion'u koridorda takip ederken kendime, sondaki kapı açıldığında neyle karşılaşsam karşılaşayım sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı kalacağımı söyledim.

Buz gibi
olacaktım.

Taş gibi
olacaktım.

Ruth'a söz verdiğim gibi olacaktım, sarsılmaz olacaktım.

Kapının önünde durduğumuzda Marion kapıyı çaldı. "Bay McCord? Yeni asistanınız geldi. Onu içeri göndereyim mi efendim?"

Ofisin içinden derin ve hoşnutsuz bir erkek sesi geldi. "Şu anda bir işin ortasındayım."

Marion bana döndü ve titredi. "Muhtemelen çok ihtiyacı olan lavmanını yapıyordur."

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki gülmek zorunda kaldım.

Bir an sonra kapı içeriden çekilerek açıldı.

Ve orada duruyordu. Bir ay önce kirli, unutulmaz bir seks gecesi yaşadığım adam. Bay Karanlık ve Fırtınalı'nın ta kendisi.

Cole.

Bayılacağımı sandım.

Ama şaşkınlığımı gizlemeyi başardım ve göğsümden fırlamak isteyen sevinç ve inançsızlık çığlığını dizginledim. I

İfadesiz bir şekilde durdum, buraya gelirken pekiştirdiğim tüm o kararlılık jelatinimsi omurgam ve zayıf dizlerim için destek görevi görüyordu.

Sonra Cole bana öylesine mutlak bir dehşet ifadesiyle baktı ki şaşkınlığım acıya dönüştü.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Beni görmenin, suratına bir tuğlayla vurulması kadar hoş bir şey olduğunu bundan daha açık ifade edemezdi. Ayrıca, ikimizden sadece benim paylaştığımız geceye dair güzel anılarım olduğu da aşikârdı.

İfadesine ve ses tonuna bakılırsa Cole ona tedavisi olmayan bir zührevi hastalık bulaştırdığımı düşünüyordu.

Ama Ruth'a ve yanımda korku içinde sinmiş duran zavallı Marion'a bu salağın gazabı karşısında korkusuz olacağıma dair söz verdiğim için, ona köpek dışkısından yapılmış bir takım elbise giyiyormuş gibi tepeden tırnağa baktım ve buz gibi bir sesle, "İşe gidiyorum... patron," dedim.

Bana kusacakmış gibi baktı. Sonra da kapıyı suratımıza kapattı.

Marion titreyen elini kalbinin üzerine bastırarak, "Çok üzgünüm," dedi.

Onun iyiliği için gülümsemeyi başardım. "Üzülme. Bu senin hatan değil. Şimdi, neden bana masamın yerini göstermiyorsun, böylece yerleşebilirim?"

Marion'un gözleri büyüdü. "Kalıyor musun?"

"Oh, kalıyorum, tamam. Ve Bay McCord öfke nöbetini bitirip yüzünü gösterdiğinde, lütfen ona bana bir daha böyle saygısızca davranırsa İnsan Kaynakları'na şikayette bulunacağımı söylediğimi iletin. Ve eğer buna misilleme yapıp beni kovarsa, onu dava edeceğim. Sadece

şirket, ama kişisel olarak da. Bunu benim için ona söyler misin?"

Marion bana huşu ve saygıyla baktı, sanki onun yeni dini olmuşum.

Bu arada, evreni bu kadar kızdıracak ne yaptığımı merak ediyordum ki bana bu göt deliği erkekleri göndermeye devam etti.

Cole

Duruyorum ile kollarım destekli karşı benim kapalı

ofis

ve içeride ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışın.

Vücudum.

Sanki ölmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Bu abartı değil. Birkaç kez ölümle burun buruna geldim ve hissettiğim hemen hemen buydu. Eksik olan tek şey bir kan gölü.

Gözlerimi kapatıyorum ve kalp atışlarımın sesini dinliyorum. Titreyen ellerimi sabitlemeye konsantre oluyorum. Sakin bir çayır hayal ediyorum ve derin nefesler alıyorum. Bunların hiçbirisi işe yaramadığında, sonunda kendimi toparlayana kadar ofisimde volta atarak birkaç dakika geçiriyorum.

Ofisimin kapısını açtığımda koridor boştu. Neden Shay'in hâlâ orada durmasını beklediğimi bilmiyorum.

Muhtemelen umut.

Koridorda ilerleyip masasındaki resepsiyon görevlisine yaklaşıyorum. Telefonla konuşuyordu. Yüzümü gördüğünde sanki birkaç santim küçülüyor.

Masasının yanında durup ona bakıyorum, sabırsızlık içimi kemiriyor, ta ki telefonu kapatana kadar. Sonra ben

"Nerede o?" "O mu, efendim?"

"Yeni işe alınan."

"Aşağıya indi efendim. Ona etrafı göstermesi için Simone'u çağırdım."

Bizimle aynı katı paylaşan ve her ofise farklı bir asansörle ulaşan babamın ve ağabeyimin asistanlarının aksine, yönetici asistanım alt katta diğer idari ve destek personeliyle birlikte oturuyor.

Yanımda ne kadar az insan olursa o kadar iyi.

Asansöre doğru yürüyordum ki resepsiyon görevlisi beni olduğum yerde durduran bir şey söyledi.

"Oh, Bay McCord? Shay size bir mesaj iletmemi istedi."

Dönüyorum ve bana nasıl baktığını görünce gözlerimi kısıyorum.

Bu bir *sırıتما* mı?

Hayır, hayal görüyor olmalıyım. Bu kadın -adı her ne haltsa- sıırtmıyor. Benden sıırtamayacak kadar korkuyor.

"Mesaj nedir?"

"Eğer onunla bir daha böyle saygısızca konuşursan, insan kaynaklarına şikâyetle bulunacağını söylememi istedi."

Isı boynumdan yukarı tırmanıyor ve kulaklarıma yerleşiyor, orada yanıyor. "Ve eğer misilleme olarak onu kovarsanız, dava açacak," diye eklediğinde, yanık yüzümün geri kalanına yayılıyor.

"Dava mı?" Öfkeyle tıslıyorum.

"Evet, efendim. Sue. Hem şirket... hem de şahsen sen."

Son kısımdan gerçekten zevk aldı. Ben söyleyebilirim. Artık *biliyorum*.

sırıttıyor.

Bu daha önce görülmemiş bir şey.

Cevap vermeden topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum, çenem sıkılmış ve ellerim yumruk olmuş.

Bu bir tuzak mı? Shay bana şantaj yapmayı mı planlıyor? O gece barda bana yaklaştığında kim olduğumu biliyor muydu? Haftalardır hayalini kurduğum bağlantı bir yalan mıydı?

Babamın her zaman söylediği şey doğru. Güvenemeyiz. Herhangi biri. Ailemizin bulunduğu konumla değil. Nüfuzumuzla, gücümüzle, şöhretimizle değil.

Paramızla.

Asansöre binip alt kata indim ve kapılar açılır açılmaz içeri daldım.

Kat, göğüs hizasındaki mavi bölücülerin arkasına yerleştirilmiş masalardan oluşan bir labirentin arasındaki ana cadde ile klasik kabin tarzında düzenlenmiştir. Tüm alan hareketlilikle dolup taşıyor. Telefonlar çalıyor, klavyeler takırdıyor, sesler alçak bir mırıltıda çınlıyor. Benim gibi sessizlik olmadan konsantre olamayan ve etrafta çok fazla insan olmasından nefret eden biri için bu ortam tam bir kabus.

Burada çalışmak zorunda olsaydım, kafayı yerdim. Shay'i hemen fark ettim.

Odanın uzak tarafında, kadın her iki yanında sıralanan küçük, camla çevrili ofislerden birinde, iki kişiyle konuşuyor. Biri uzun boylu, çarpıcı bir kıvılcı saçlı, Simone olarak tanıdığım, kendimi bildim bileli şirkette çalışan muhasebe müdürümüz. Diğeri ise kıdemli muhasebecimiz Dylan, otuzlu yaşlarının ortasında

Sayılarla arası iyi ve çok gülmek gibi rahatsız edici bir alışkanlığı var.

Aslında, şu anda gülüyor. Shay de yle. Birlikte gülüyorlar.

Dylan, Shay'i gldirdi.

İçimde tehlikeli bir şey fırtınaya dönüşüyor. Kırmızıyı görünce, başım eğik ve kaşlarım çatık bir şekilde zeminde ilerliyorum, insanlar yolumdan sıçrarken fark etmiyorum bile.

Shay

Simone o a Tatlım. I biliyordu olarak yakında

olarak o

iyi anlaşıcağımızı söyleyerek kendini tanıttı.

Öte yandan bu Dylan denen adam şimdiden sinirime dokunmaya başladı ve onunla daha yeni tanıştım.

"Yalaka" kelimesi onun gibi adamlar için icat edilmiş. Kısa sohbetimizde beni yarım düzine kez aşağı yukarı süzdü, göğüslerime baktı ve neredeyse bacaklarıma salyalarını akıttı. Çok yakın duruyor, çok yüksek sesle konuşuyor ve çok fazla kolonya sürüyor. Burun kıllarım yanıyor.

Tüm bunlar yeterince kötü değilse, sırtlan gibi bir kahkahası var.

Ya da dişi çekilen bir eşeğin.

Cole'un otel yatağında çıplak yattığımız o gece gülüşümün ne kadar iğrenç olduğuna dair uydurduğu sevimli hikâyeyi bir kenara iterek Dylan'ın az önce yaptığı saçma şakaya kibarca gülüyorum ve Simone'a bakıyorum.

Rahatsızlığımı belli ediyorum, o da bunu net bir şekilde anlıyor.

Kadın sezgisi için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Dylan, Shay'le iş yükünü konuşmak ve mevcut projelerimizi hızlandırmak için biraz zaman geçirmem gerekiyor. Bize izin verir misin lütfen?"

"Tabii, tabii, sorun değil. Shay, seninle tanışmak harikaydı. Aramıza hoş geldin. Ofisim hemen yan tarafta, bir şeye ihtiyacınız olursa istediğiniz zaman uğramaktan çekinmeyin."

Bakışlarını göğüslerimden ayırıp çenesini yukarı kaldırıyor ve bana göz kırpmıyor. "Ya da sadece merhaba demek istersen."

Acaba yerimin değiştirilmesini isteyebilir miyim diye düşünüyorum, ama sonra Cole'un başı eğik ve çenesi sıkılmış bir boğa gibi ofise doğru hızla ilerlediğini görünce dikkatim dağılıyor. Ürkmüş çalışanlar saçma gibi yolundan dağılıyor.

Doğruca benim ofisime yöneldi.

Şüphesiz beni cazibesine daha fazla maruz bırakmak için. Belki bu sefer kapıyı çarpmak yerine yüzüme tükürür.

Dönüp Dylan'a sıkı bir gülümseme veriyorum. "Elbette, Dylan. Çok teşekkür ederim. Seninle tanışmak büyük bir zevkti."

Dylan dudaklarını yalayıp kıkırdadığında, ona asıldığımı düşündüğünü fark ediyorum.

Keşke işteki ilk gününde bir iş arkadaşının burnuna yumruk atmak hoş karşılanmasaydı.

Cole kapıdan içeri dalıyor. Kısa bir süre durur, Simone'a sertçe başını sallar, sonra dikkatini Dylan'a çevirir. Öyle şeytani bir bakış fırlatıyor ki Dylan altına yapacakmış gibi görünüyor.

"Oh, uh. Merhaba, Bay McCord. Biz de tam yeni asistanınızla tanışıyorduk-"

"Dışarı," diye hırlayarak araya giriyor Cole.

Dylan azarlanmış bir köpek yavrusu gibi kaçır. Ancak Simone'un gözü o kadar kolay korkmaz. Ellerini belinde kavuşturur ve Cole dikkatini tekrar ona çevirene kadar kaşlarını kaldırarak bekler.

Kaba bir şekilde, "Lütfen tavrımı mazur gör, Simone. Zor bir sabah oldu. Shay ile yalnız konuşmak istiyorum."

Simone bana bakıyor ve 911'i arayacak birine ihtiyacım olursa bana seslenebileceğini ima eden bir bakış atıyor. Sonra ofisimin kapısını arkasından kapatarak geri çekiliyor.

Cole'un sırtı kabin alanına dönük, bu yüzden benim tavandan tabana cam duvarlardan gördüğümü o göremiyor: ağzı açık bize bakan bir insan denizi.

Harika. İlk izlenim için ne güzel bir yol. Sonra belki birinin ayakkabısına kusabilirim.

Yüzüm kıpkırmızı ve kalbim küt küt atarken, yerimde duruyorum.

Cole'un bana gönderdiği sert bakışların altında.

Sesi Simone'la konuştuğu zamankinden daha az kontrollü, "Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor.

"Sanırım bunu zaten anlamıştık. Çalışıyorum." Bıçağı biraz daha derine saplamak için alaycı bir "Efendim" ekliyorum.

Birkaç nedenden ötürü yanlış bir şey söylüyorum ama en önemlisi, Chelsea'nin iyiliği için ona "Efendim" dememi önerdiğinde, otel odasında dizlerimin üzerinde, elimde sertleşmiş aleti ile yaşadığım o canlı hatıranın şimdi aramızda oturuyor ve havayı güçlendiriyor olması.

Onun da bunu düşündüğünü söyleyebilirim çünkü ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve homurdanıyor. Sonra da "Nasıl?" diye bağılıyor.

"Nasıl ne?"

"Burada çalışmaya nasıl başladın?" "Her zamanki yöntemle."

"Hangisi?"

"İşe alındım."

Kısa cevaplarımdan rahatsız olduğu belli, yüksek sesle "Benim için çalışacağını nereden biliyordun?" diye soruyor.

"Bilmiyordum."

Bana sadece inanmaz bir sessizlikle baktığında, ona yakınlaşmak için asistanlık işini bilerek kabul ettiğimi düşündüğünü anlıyorum. Sadece bu da değil, bunun için nedenlerimin haince olduğunu düşünüyor.

"Bekle," diyorum hararetle. "Bir dakika bekle. Senin için çalışacağımı bilmiyordum, tamam mı? Kimse bana senin adını söylemedi."

"Buna inanmak çok zor."

"Neye inandiğın umurumda değil. Gerçek bu."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve burnunun ucuyla bana baktı.

Tam bir pislik. Cinayet yasal olsaydı, çoktan ölmüş olurdu.

"Neden burada olduğuma dair uydurduğun hikâye her neyse, saçmalık."

"Elbette yle."

Bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Bu pozisyonu bir arkadaşımdan duydum!"

"Ne arkadaşı? Bana cinsel taciz davası açtığında tazminat parasını blşmeyi planladığın arkadaşın mı?"

Neden burada olduđum hakkında kötü Őeyler dűŕűndűđűnű zaten biliyordum ama bu kadar kötü olduđunu bilmiyordum. Bu bardađı taŕırdı. "Sana tuzak kurduđumu mu dűŕűnűyorsun?"

Tek kelime etmeyip aynı kűçűmseyci bakıŕla bana bakmaya devam ettiđinde cevabımı almıŕtım.

"*Öyle* dűŕűnűyorsun. Bir Őekilde kim olduđunu öđrendiđimi, seni o bara kadar takip ettiđimi ve o gece sana teklifte bulunduđumu, bu arada da asistanın olarak iŕe alınmayı ve böylece dűnűp seni dava etmeyi planladıđımı dűŕűnűyorsun."

"Ya da bana ŕantaj yapmayı, evet."

Bu öneri karŕısında öfkelen dim, soluğum kesildi.

"Olasılıklar nedir, Shay? Sen ve arkadaşların o gece tesadűfen o barda mıydınız? Ve sen *de* benden seks talep etmeye mi karar verdin?"

"Talep mi? Ben öyle bir ŕey yapmadım-"

"Sonra durup dururken ofisime geliyorsun ve ağzından çıkan ilk ŕey beni dava etmekle tehdit etmek mi oluyor?"

Kıyafetime ŕöyle bir baktı. Gözleri parlıyor. Yanakları daha önce olduğundan daha da kızardı.

"*Sana aldığım bluzu giyerken mi?*"

Keŕke bu aptal Balmain bluzu çöp öđűtűcűsűne atsaydım. Sahip olduđum en güzel ŕeydi ve bugün en iyi halimle görünmek istemiŕtim ama ŕimdi keŕke onu da çöp öđűtűcűsűne atsaydım diyorum, bu pislikle geçirdiđim akŕamlarla ilgili tüm güzel anılarımı da oraya atmalıydım.

"Seni dava etmekle tehdit etmedim. Bana saygısızca davranmaya devam edersen İK'ya ŕikayette bulunacağımı söyledim."

"Ardından dava açma tehdidi geldi."

"Tamam, iyi, evet, ama sadece misilleme olarak beni kovarsan. Ki şimdi seni kendi ortamındayken gördüğüme göre, tam da senin yapacağın bir şey gibi görünüyor."

Sözünü kesmeye çalıştı ama ben sesimi yükseltip onun yerine konuştum. "Davranışına şaşırmamalıydım çünkü herkes beni bu konuda uyarmıştı ama kapıda duranın sen olduğunu, omuzları kepekli ve ağız kokusundan deve öldürebileceğini düşündüğüm yaşlı bir adam olmadığını düşününce şaşırdım. Kendi kendine hizmet eden saçma hikayene alet olduğum için beni affet, ama bu işi almak için hiçbir şekilde plan yapmadım."

Kollarını iki yanına indirerek yaklaştı. Şimdi aramızda sadece birkaç metre var ve birbirimize bakıyoruz.

"Pekala, Shay. O zaman söyle bana. Bu pozisyonu duyduğun arkadaşının adı neydi?"

Bunun beni yanıltacak bir ayrıntı olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim. Havadan bir isim uyduracağımı ve bu ismin yalan olduğunu kanıtlayabileceğini düşünüyor çünkü pozisyon hiçbir zaman kamuya açıklanmadı. Ya da ona şirket içinden birinin ismini vereceğim ve bu kişinin benimle birlikte onu bir anlaşılmaya ikna etmek ve geliri bölüşmek için komplo kurduğunu düşünecek.

Bu yüzden büyük bir gurur ve derin bir tatmin duygusuyla onun yanıldığını kanıtlarım.

"Adı Emery. Venedik'te yıllardır gittiğim Lit Happens adında bir kitapçı dükkânı var. Sizin onun müşterisi olduğunuzu ve bu iş için uygun olabileceğimi düşündüğünü söyledi."

Cole'un dudakları aralandı. Gözlerini kırıştırdı. Sonra gözlerini kapadı, derin bir nefes verdi ve "Siktir" diye mırıldandı.

Beklediğim tepki bu değildi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ben Emery'nin müşterisi değilim. O benim baldızım."

Çevresel görüşümde, kabin alanındaki herkesin hala bize doğru baktığını ve küçük dramamızın ortaya çıkışını izlediğini fark ediyorum. *Umarım bu cam duvarlar ses geçirmezdir.*

"Baldız mı?"

Gözlerini açıp bana bakıyor ve başını sallıyor. "Evet. Ağabeyim Callum'la evli."

"Neden üzerinde toprak olur o söyle
Ben sen vardı müşterisi mi?"

"Sanırım beni korumak için."

Bu duygularımı biraz incitti. Benim bir tür paralı asker olduğumu mu düşünüyor? "Neden korunmaya ihtiyacın var?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir nefes veriyor.

"Bu sadece bizim olayımız. Aile meselemiz."

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

Arkasını dönüyor ve ellerini kalçalarına dayayarak ofisi boydan boya adımlıyor. Burası küçük bir ofis, o yüzden saniyeler içinde dönüyor. Bana doğru geri adım atıyor, sonra bir dönüş daha yapıyor ve işlemi tekrarlıyor.

Ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Ne kadar erkeksi. Koyu renk saçları soluk mavi gömleğinin yakasının arkasından nasıl da kıvrılıyor. Kollarındaki damarlar nasıl da göze çarpıyor.

Giydiği siyah pantolonun içinde kıcı ne kadar da güzel görünüyor.

"Biz çok özeliz," diyor yürürken konuşarak. "Öyle olmak zorundayız. Herkes için nasıl bir hedef olduğumuzu hayal bile edemezsiniz."

Dışarıda her türlü pislik var. Dolandırıcılar. Saçma sapan sanatçılar." Sesi düşer. "Adam kaçırانلار."

Adam kaçırانلار mı?

Bu işle ilgili herkesin ne kadar ketum olduğunu, imzalamak zorunda kaldığım tüm gizlilik anlaşmalarını ve şirketin gizliliğe olan kötü şöhretli bağlılığı nedeniyle atlamak zorunda kaldığım çemberleri hatırlıyorum ve midemde batan bir hisle ne dediğini anladığımı fark ediyorum.

McCord'lar milyarder. Elbette herkes ailesinin parasından bir parça ister. Ailesinin imparatorluğundan. *Ondan*.

Emery sadece dikkatli davranıyordu.

Yani, onu bir süredir tanıyorum, ama yakın arkadaş değiliz. Sosyal olarak hiç bir araya gelmedik. Tedbirli olmak için her türlü hakka sahipti. Onun yerinde olsaydım, muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım.

Ne yazık ki bu netlik, sanki bir fiş çekilmiş gibi içimdeki öfkenin boşalmasına neden oluyor. İkimizden birinin diğerine bir özür borcu olup olmadığını merak ederek orada öylece duruyorum ve hemen karar veriyorum ki, eğer o önce davranırsa ben de onu takip edeceğim.

"Oh. Anlıyorum."

Volta atmayı bıraktı. Yüzümü inceliyor, bakışları keskinleşiyor. "Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey."

Yüz ifadesi bozuldu. Kollarını göğsünde kavuşturup burnunun ucuyla bana bakıyor, bu alışkanlığı yakında hadım edilmesine neden olabilir.

"Sadece lafın geliyordu." "Hayır, değildi."

"Evet, öyleydi."

"S e n i n için rahatsız edici olduğunu biliyorum ama yalan söylediğini anlayabiliyorum."

"Saçmalık."

"Bu doğru."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Sesin tuhaflaşıyor."

"Hayır, tuhaflaşmıyor."

"Evet, garipleşiyor. Sesin ölmek üzere olan bir eşek gibi çıkmaya başlıyor."

İfadesinde ya da ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan söylüyor bunu ama bunun bir zeytin dalı olduğunu biliyorum. Birlikte geçirdiğimiz muhteşem geceyi hatırlatan bu küçük söz, onun şakacı bir şekilde, "Tüh, seni hesapçı, servet avcısı bir fahişe olmakla suçladığım için özür dilerim, hadi iyi davranmaya çalışalım" deme şekli.

Ama bekle, bu bir tuzak olabilir. Onunla flört edip etmeyeceğimi görmek için beni test etmeye çalışıyor olabilir. Hala buraya sadece onu tavlama için geldiğimi mi düşünüyor?

Yoksa uygunsuz mu davranıyor? Masasının altında diz çöküp ona haftalık oral seks yapacağımı mı umuyor ve bunu ima etmenin yolu bu mu?

Tanrım, bu çok kafa karıştırıcı. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Mizah mı? Öfke mi? Küçümseme mi?

Acı verici bir rahatsızlık içinde, eğer o kurnaz ve yakalanması imkânsız biri olacaksa, benim de öyle olacağıma karar veriyorum. Sesimi ve yüz ifademi nötr tutuyorum, sanki tüm bu konuşmadan sıkılmışım gibi.

"Eşek ölmüyordu. Dişini çektiyordu."

"Hayır. Ölüyordu."

"Sanırım yanlış hatırlıyorsun."

"Mükemmel hatırlıyorum."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Chihuahua ne renkti?" "Chihuahua tüysüzdü."

"Yırtıcı kuş barda ne tür bir hayvan gördü?"

"Bir güvercin. Yırtıcı kuş demedim, yırtıcı gece kuşu dedim. Ve bir barda değildi, bir açıklıktaydı."

Birbirimize bakıyoruz. İkimiz de gülümsemiyoruz. Oda havasız ve çok küçük geliyor. Kavga mı ediyoruz, flört mü ediyoruz, hiçbir fikrim yok. Bundan daha keyifli kanal tedavilerim olmuştu.

"Yırtıcı gece kuşu mu? Yani sen bir baykuşsun."

Yakışıklı yüzünde belli belirsiz bir tiksinti ifadesi belirdi. "Ben baykuş değilim."

"Emin misin? Baykuşa benziyorsun."

"Hangi yönden baykuşa benziyorum?"

"Pek çok yönden. Büyük, kırpışmayan gözler. Tık naz vücut. Boyun yok."

Gözlerini bana diyor. Dilimi çıkarma dürtüsüne direniyorum.

Birinin kapıyı çalmasıyla çıkmaza giriyoruz. Dışarıda duran genç bir adamı görmek için dönüyoruz. Uzun boylu, yakışıklı ve sarışın olması dışında Cole'a çok benziyor. Genişçe gülümseyerek bir elini kaldırıyor ve selamlamak için parmaklarını oynatıyor.

Cole kapıya doğru yürüyor ve açıyor. Omuzlarındaki yeni gerginlikten bu gelişten rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. Dışarıda duran adama kaba bir şekilde, "Rahatsız ediyorsun," diyor.

"Evet, bunu görebiliyorum." Kıkırdıyor, sonra Cole'a doğru eğilip bana sırıtıyor. "Merhaba. Ben Carter, Cole'un kardeşiyim. Onun yeni asistanı olduğunu duydum."

"Merhaba Carter. Ben Shay. Ve evet, kardeşinin yeni asistanıyım ama ne kadar süreyle çalışacağımı bilmiyorum."

Dehşete kapılan Carter Cole'a bakar. Sesi suçlayıcı bir hal alır. "Saat dokuz bile değil! Bu zavallı kıza şimdiden ne saçmalıklar yaşıyorsun?"

Cole dönüyor ve bana ölümcül bir bakış atıyor. Ben de tatlı bir gülümsemeye karşılık veriyorum.

En azından McCord kardeşlerden biri benim tarafımda.

Cole

Her zamanki gibi, küçük kardeşim kusursuz bir sikişle sahip.
Zamanlama.

Shay'in gülümseyen yüzüne arkamı dönüp ona kaybolmasını söylüyorum. Sonra kapıyı çarparak kapatıyorum ve tekrar ona dönüyorum.

"Bu senin kötü bir alışkanlığın," diye belirtiyor kapı çerçevesi içinde tıkırdarken.

"Birçoğundan biri. Ne kadar süre asistanım olacağından emin değilim de ne demek?"

Onunifade gösterir o düşünüyor Benbir tam bir aptal. Hem de tam bir pislik.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Bu bakış da ne?" dedim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Bu kadın. Bu inatçı, sinir bozucu kadın. Derin bir nefes alarak ona kadar saymaya başlıyorum. Sinirlenmeden önce ancak ikiye kadar sayabildim. "Eğer kastettiğin buysa, seni kovmayacağım."

"Belki de kastettiğim bu değildi."

Göğsümden gelen bir hırıltıyla ona sadece bakınca yumuşuyor.

"Tamam, demek istediğim buydu. Öyle misin?"

"Az önce olmadığımı söyledim."

"Biliyorum ama fikrini değiştirmen için sana bir şans veriyorum."

"Neden fikrimi değiştireyim ki?"

Bana yine o aptal ve pislik bakışını atıyor. Bunun onun imzası haline geleceğinden şüpheleniyorum. Onu dizlerimin üzerine yatırır ve sonsuza dek hatırlayacağı bir şaplak atardım ama lanet olası duvarlar camdan yapılmış.

Ve şimdi benim için çalışıyor. Bir çalışanı tokatlayamam. Ne kadar istesem de.

Kapıdan onun durduğu yere kadar birkaç adım atıyorum, yüzüne yaklaşıyorum ve gözlerinin içine bakarak alçak, kasıtlı bir sesle konuşuyorum. "Seni kovmuyorum. İstifa mı edeceksin?"

Tüm küstahlığı ve meydan okumasıyla çenesini kaldırır. "Hayır." "Güzel."

Mükemmel kaşlarından birini kaldırdığında, "Yani, tamam. Eğer kararın buysa."

"Bu benim kararım."

"Güzel."

"İyi."

"Bu kadar o zaman."

"Evet."

"Öyleyse işe
koyul."

"Planlıyorum." "Ne
zaman?"

"Kendini baykuş sanmayan akli başında biri bana ne yapmam gerektiğini gösterdiği anda."

Ona öyle bir şaplak atmak istiyorum ki avuçlarım kaşınıyor. Kimse benimle böyle saygısızca konuşamaz. O ekşi, havai, siktir git tonuyla. *Hiç kimse.*

Ben lanet olası CFO'yum!

bir şey benim ifademi onun gülümsemesini tekrar yapıyor.

Bu da tabii ki beni fena halde kızdırıyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Shay-" "Bayan Sanders."

"Pardon?"

"Bana Bayan Sanders demeni tercih ederim. İşleri profesyonel tutmak için."

Eğer bu ofisten çıkana kadar saçımı başımı yolmazsam, bu bir mucize olacak.

Ayrıca onu gerçekten öpmek istiyorum ki bu birçok açıdan sorunlu. Özellikle de "öpmek" onu masanın üzerine eğmek, külotunu yırtmak, sert sikimi içine sokmak ve boşaldığında ismimi haykırmasını dinlemek için bir örtmece olduğu için.

Gözleri büyür. Kirpikleri titriyor. Boğazını temizliyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Demek şimdi gerginsin. Güzel.

Gülümsemem şeytani. "Bilmek istemezsin. Ama bilmen gereken bir şey var. Bu şirkette işyeri ilişkileri konusunda katı bir politikamız var. Özellikle de üstler ve astlar arasındaki ilişkiler. Bunlara izin verilmez. Nokta. Anlaşıldı mı?"

"Farkındayım. İşe başlamadan önce tüm İK kurallarını okumam ve onaylamam gerekiyordu." Masummuş gibi davranarak, "Neden bundan bahsettin ki?" diye ekliyor.

Ben de "Nedenini çok iyi biliyorsun" diyorum.

Demek istediğim, *çünkü tepkini görmek istiyorum. Benim takıntılı bir şekilde seni düşündüğüm gibi senin de beni düşünüp düşünmediğini bilmem gerekiyor. O geceyi hatırlarken benim yaptığım gibi kendine dokunup dokunmadığını bilmem gerekiyor. Senin için sıradan bir seksten daha fazlası olup olmadığını bilmem gerek.*

En önemlisi, bunu tekrar yapmak isteyip istemediğini bilmem gerek.

Çünkü cevap evet ise, kuralların canı cehenneme. Ona tekrar sahip olmak için her kuralı çiğneyeceğimi zaten biliyorum. Onun ağzının tadını bir kez daha alabilmek için her kuralı çiğnerim.

Sesi soğuk ve soğukkanlılığı mükemmel, "Seni temin ederim Cole, bu şirkette kimseyle kişisel bir ilişkiye girmeyeceğim. *Özellikle de* bir üstümle. Buradaki pozisyonumu böyle önemsiz bir şey için asla riske atmam."

Ciddi olduğunu söyleyebilirim. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Hay sikeyim.

Uzun, çatırdayan bir sessizlik anı boyunca birbirimize bakıyoruz, ta ki hava yanacakmış gibi hissedene kadar.

Sonra bakışlarımı onun tatlı dudaklarına indiriyorum, sikimin başının etrafında nasıl gerilmiş göründüklerini hayal ediyorum. Sesim gırtlaktan geliyor. "Ben Bay McCord."

Kendimi onun ağzından başka bir yere bakmaya zorlayarak bakışlarıyla buluşuyorum. "Dediğiniz gibi, Bayan Sanders, işleri profesyonel tutalım."

Kapıya doğru yürüyüp çekerek açıyorum ama çıkmadan önce sesimi sertleştirerek geri dönüyorum. "Ve şu andan itibaren, zamanında gelmeni bekliyorum."

Hiç vakit kaybetmeden cevap veriyor. "Olacağım.
Uğradığınız için teşekkür ederim, Bay McCord."
olmadan a Güle güle, I dön etrafında ve Yürümek
Bir daha ofisine adım atmamaya kararlıydı.

Shay

Kabinlerden oluşan ormanın içinden geçip asansörleri kullanmayacağından emin olana kadar arkamı dönüp bana yeni bir tatsızlık çıkarmak için içeri koşuyorum. Sonra masamın etrafından dolaşıyorum, sandalyeye gömölüyorum ve sersemlemiş bir halde duvara bakıyorum.

Ellerim titriyor. Kalbim arpıyor. Yüzümün domates renginde olduğından yüzde doksan eminim.

Ama cam duvarlardan bana doğru bakan düzinelerce insan olduğı için normalde yapabileceğim gibi kendimi yüzüstü masama atıp çığlık atamıyorum ya da küfürler savuramıyorum. Dramatik bir şey yapma dürtüsü geçene kadar irade gücümle kendimi tutuyorum ki bu da Simone'un tekrar ortaya çıktığı zamana denk geliyor.

Kapıyı usulca çalıyor. "İçeri girebilir miyim?" "Tabii ki. Ben de tam..." Sersemlemiş bir halde ofise bakıyorum. "Um. Yerleşiyorum."

Kıkırdıyor. Elleri kalçalarında, masama yaklaşıyor. "Tozun yatışmasına izin vermek, daha muhtemel. Sen iyi misin?"

"Evet."

"Sadece soruyorum çünkü sert bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Onun eğlenen bakışlarıyla karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. "O her zaman böyle..."

"Kötü huylu mu? Evet. Bir süre sonra alışırsın. Yeterince uzun süre dayanırsan sana insan gibi davranmaya başlar."

İçeri ilk girdiğinde davranışları için ondan nasıl özür dilediğini hatırlıyorum ve onu bu noktaya getirmek için ne kadar zamandır birlikte çalıştıklarını merak ediyorum. Muhtemelen otuz yıl.

"Merak ettiğin buysa, şiddet yanlısı değil. Sözlü tacizde de bulunmuyor. Sadece çok gergin."

"Bana da öyle söylendi. Ama bir yoğun var, bir de Cole McCord var. Zavallı resepsiyonist ondan çok korkuyor."

"Marion kendi gölgesinden bile korkuyor. Çok hoş bir kız ama o pozisyon için uygun değil."

"O zaman neden onu işe aldı?"

Simone gülümsüyor. "İnsanları korkutmaktan hoşlanıyor." "Bu çok adice."

Bir sandalye çekip karşıma oturuyor, bacak bacak üstüne atıp ellerini kucağında birleştiriyor. Vintage Chanel olduğunu anladığım hoş bir lavanta etek takım ve bir çift bej Ferragamo topuklu ayakkabı giymiş, tepeden tırnağa şık.

"Bazı insanlar sevmek yerine korkulmayı tercih eder. O da onlardan biri."

"Yine, kaba."

"Ya da bir savunma mekanizması."

Bir an için onu inceliyorum, patronumuz hakkında fazla ayrıntıya girmeden bana fikir vermeye çalıştığını anlıyorum.

"Seni korkutmuyor, değil mi?"

Gülömsüyor. "Seni de. Bu yüzden burada kalma şansının yüksek olduğunu düşünüyorum."

En azından ikramiyeyi alana kadar doksan gün.

İç çekerek ellerimi saçlarımla arasından geçiriyorum ve ofise bakıyorum. "Sanırım bana nereden başlayacağımı göstermelisin. İçimden bir ses Bay Karanlık ve Fırtınalı'nın oyalanmaya tahammülü olmadığını söylüyor."

Cole'a taktığım lakap dudaklarımdan kaçtığı için dehşete kapılarak donup kalıyorum ama Simone kıkırdıyor.

"Bu iyi bir lakap. Buradaki çoğu kişi ona Grinch der."

"İki beden küçük bir kalple doğmuş alaycı bir huysuz." diyorum sertçe.

"Film onu böyle tanımlıyordu." Simone serileşiyor, gülümsemesi soluyor. "Ama Grinch'le ilgili olan şey, kalbinin çok küçük olmamasıydı. Sadece dayanılmaz derecede yalnızdı."

Dayanılmaz derecede yalnız.

Cole'un tanıştığımız o gece barda bana nasıl baktığını, gözlerinin nasıl çıplak bir özlemle dolu olduğunu hatırlıyorum. Son ayrılıklarımızla ilgili ortak mutsuzluğumuz üzerinden nasıl bağ kurduğumuzu.

Ona kendini tanımladığı gibi bir kötü adam olmadığını, bir kahraman olduğunu, çünkü sadece bir kahramanın başkasının kalbini kurtarmak için kendi kalbini kırabileceğini söyledim.

Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Beni ofisinin kapısında görünce aşırı tepki verdiğinde derin bir nefes alması ve belki de adamı biraz rahat bırakması gereken gururlu, sabırsız bir pislik.

Ben, bir ay önce canı çıkana kadar siktiği kız.

Ben, aç kalmadığımdan emin olmak istediği için akşam yemeği ve kahvaltı sipariş ettiği kız.

Ben, mahvettiği bluzunun yerine kim bilir ne kadar para harcayarak couture bir bluz aldığı kız.

Ben. Shay Sanders. Birlikte geçirdiğimiz gecenin ertesi sabahı o otelden çıkarken yıllardır hiç olmadığım kadar mutlu hissedemiyordum.

Onun sayesinde.

Daha beş dakika önce bir baykuşa benzettiğim adam.

Tanrım, zavallı adama boynu olmadığını söyledim ve burada oturup kendim için üzülüyordum mu? Küstahlık ettiğim için beni anında kovmalıydı.

Hayal kırıklığıyla Simone'a baktım. "Sanırım az önceki davranışım için ona bir özür borçluyum."

"Hayır, borçlu değilsin."

"Ama sen burada değildin. Onunla nasıl konuştuğumu duymadın. Ne kadar kabaydım."

"Güven bana Shay, bu onun için iyi. Eğer gerçekten çizgiyi aşmış olsaydın, hâlâ o masanın arkasında oturuyor olmazdın. Ama sana bir tavsiyede bulunabilir miyim? Diğer çalışanların önünde ona saygısızlık etme. Seyirciler önünde aşağılanmaya dayanamaz. Ama bire birde verdiği kadar iyi olabilir. Ve etrafında onun zorba kişiliğinden korkmayan güçlü insanlara ihtiyacı var."

Kişilik yerine persona dediğini fark ettim, bu da Cole'un düşüş eğiliminin hesaplanmış bir seçim olduğunu gösteriyor. İnsanları kol mesafesinde tutmak için.

Sonra ona kalbinin soğuk olmadığını, sıcak olduğunu, sadece incinmesin diye buzda tuttuğunu söylediğimi hatırlıyorum ve ben

tekrar bir pislik gibi hissettim.

Onu o otel odasında bu kadar net görürken bu ofiste nasıl göremedim?

Belki de büyülu sikiyle bir ilgisi vardır. Haftalardır almadım ve görüşüm bulanıklaştı.

Kafamı masaya vurmak istiyorum.

"Tavsiyen için teşekkürler Simone. Bunu unutmayacağım." "Güzel. Şimdi işe koyulalım."

Sonraki birkaç saat boyunca bana yeni işimin gerektirdiği tüm işleri tanıtırken, odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, ancak Cole zihnimin arka planında kaynıyor, öfkeli gözleri beni hayaletler gibi takip ediyor.

Cole

Harcıyorum. ve dinlenme . ve gün kilitli içinde

benim ofis

Shay'den Kaçınma Planı stratejisi.

Plan şöyle işliyor: Alaska'ya taşınmak.

Çünkü kendimi onunla sadece e-posta yoluyla iletişim kuracağıma, onun bulunduğu toplantılara katılmayacağıma ve binada yolumuz kesişirse diğer tarafa döneceğime ne kadar ikna etmeye çalışırsam çalışayım, gerçek şu ki her gün yakınlarda olduğunu bileceğim ve onu görmeye gitmek isteyeceğim.

Hâlâ parfümünün kokusunu

alabiliyorum. Öldür beni.

Ne onun istifa edeceğini ne de benim onu kovacağımı anladık. Şimdi önümde tek bir yol var.

O yokmuş gibi davranmak.

Ki bu da son derece zor olacak.

O benim lanet olası asistanım.

Sinirle bilgisayarımdan özgeçmişini çıkardım ve görüşüm bulanıklaşana kadar ona baktım. Sonra ne yapacağımı şaşırılmış bir halde telefonu elime alıp baldızımı arıyorum.

"Lit Happens, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Shay Sanders hakkında ne biliyorsun?"

Emery gülüyor. "Merhaba Cole. Sesini duyduğuma sevindim.

Evet, iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Sen

nasılsın?" "Özür dilerim, şu anda şaka yapamam."

"Şok edici."

Yine gülüyor, ama sevecen bir gülüş. Şimdiye kadar bana alışmıştır. Ve eğer psikopat kardeşim Callum'a tahammül edebiliyorsa, benim tuhaflıklarına da kesinlikle katlanabilir. Onunla kıyaslandığımda, neredeyse akli başında sayılırım.

"Shay Sanders. Bana her şeyi anlat."

Sesi hafiften endişeliye dönüşür. "Aman Tanrım. Lütfen bana şimdiden bir sorun olduğunu söyleme."

Evet, sorun şu ki, benim için çalışmaya başlamadan önce onu becerdim ve bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapmayı çok istiyorum ama buna karşı katı bir politikamız var.

Ayrıca, uygunsuz bir şekilde, benim bir pislik olduğumu düşünüyor.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem. Yalan söylemek de istemiyorum, o yüzden kaçıyorum. "Ona müşteriniz olduğumu söylediğinizi söyledi."

"Callum asistanlık pozisyonunuzu doldurmak için bir iş alım uzmanıyla temasa geçtiğini söylediğinde bana tanıdığım biri olup olmadığını sordu. Gözümü dört açacağımı söyledim ama dikkatli olmam gerektiğini vurguladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bu konuda üzgün görünüyor muydu?"

Hayır, ama entrikacı, çıkarıcı bir yalancı olduğunu söylediğim için üzgün görünüyordu.

Başımın ağrımaya başladığını hissediyorum.

Kafatasımın etrafındaki gerginlik. Sonra öğle yemeği yemediğimi hatırlıyorum çünkü Shay'e kafayı takmakla çok meşguldüm. Gözlerimi kapatıp şakaklarımı kavriyorum ve sıkıyorum.

"Hayır. Onu senin yönlendirdiğini neden bilmiyordum?"

"Bilmiyorum. İşe alınmasını önerdiğim için teşekkür etmek amacıyla bana çiçek gönderdiğinde Callum'a bahsettim. Sana söyleyeceğini düşündüm."

Muhtemelen söylerdi ama ben herkesten kaçtığım gibi ondan da kaçtığım için pek şansı yoktu.

Zaten yakın da değiliz. Ben mali işler müdürü olabilirim ama o icra kurulu başkanı ve bu da benim ondan aşağı olduğumu düşündüğü anlamına geliyor.

Callum en büyükleri, ailemin gözünde yanlış yapmayan altın çocuk. Egosu bir silindir gibi, önüne çıkan her şeyi dümdüz ediyor.

Carter bebek. En çok annemize benziyor, popüler ve dışa dönük, her zaman ilgi odağı. İnsanlarla ilişkilerinde bir dahi ve onları kolaylıkla etkiliyor; bu, onunla paylaşmayan bizler için inanılmaz derecede sinir bozucu bir özellik.

Ben ortasındayım. Rekabetçi. Risk alan. Yanlış anlaşılacak.

"Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

Emery düşünürken bir an sessizlik oldu. "Üç yıl belki?"

"Peki onun hakkında ne düşünüyorsun?" "Harika biri."

Ben iç çekince Emery sertçe, "Tanrım, bunu yaptığında Callum'a çok benziyorsun," diyor.

Bir daha asla iç çekmemeye kararlıyım. "Onu daha iyi anlayabilmem için bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?" demek istedim.

Burada başka bir an . Sessizlik, ama Bu Biri farklı. Uzun ve kavernöz, sanki sersemlemiş gibi.

"Onu daha iyi anlıyor musun?"

"Benimle dalga geçme, lütfen. Sadece soruya cevap ver."

"Vereceğim ama toparlanmam için bana bir saniye vermen gerekecek." Kaşlarını çatarak, "Gerçekten o kadar kötü müyüm?" diye soruyorum.

"Hiç de kötü değilsin." "Ve sen de berbat bir yalancısın."

"İnsanlarla uğraşmaktansa Mars'ta yaşamayı tercih ediyormuşsun gibi bir izlenim bırakıyorsun, bu yüzden bizden birini daha iyi anlamak istediğini duyduğuma şaşırdım." Bir süre sonra sessizce ekledi, "Oh."

"Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Ondan etkileniyorsun."

Kardeşimin bu kadar zeki biriyle evlenmesi çok kötü. İçimi göremeyen bir baldızım olması çok hoşuma giderdi. "Sadece bu yıl altıncı asistanımı işe almaktan kaçınmaya çalışıyorum."

"Şimdi kimmiş kötü yalancı?"

"Lütfen bu konuşmayı sen hiçbir şey anlamadan yapabilir miyiz?"

Gülüyor. "Cole, ben bir kadınıym."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum." "Östrojen bize psişik güçler veriyor demek."

"O zaman neden gidip kazanan piyango numaralarını seçmiyorsun?"

"İğneleyici olmaya gerek yok."

"Akıllı bir insan aptallık ettiğinde verilebilecek tek makul yanıt budur. Lütfen Shay'e geri dönebilir miyiz? Beynimi ağrıttıyorsun."

Sesim çaresiz geliyor olmalı, çünkü bana acıyor. "Tamam.

Onun hakkında fikrimi mi istiyorsun? İ ş t e burada. I onun harika olduğunu düşünüyorum. Siz huysuzlanmadan ve sabırsızlanmadan devam edeyim. O insanlardan biri

hemen rahat hissedersiniz çünkü o gerçektir. Onunla saçmalık yok. Sizi etkilemeye çalışmıyor. Kendine güveniyor ama iğrenç bir şekilde değil. Ve belli ki zeki biri. Ama aynı zamanda gerçekten nazik görünüyor ki bu daha önemli."

"Nazik mi? Bana ona bir baykuşu hatırlattığımı söyledi."

Emery kıs kıs gülüyor. "O da komik biri. Bunu söylemeyi unuttum."

"Şaka yapmadığına eminim. Başka ne var? Ailesi var mı? Kardeşleri? Nereli? Hafta sonları ne yapar? Ne gibi hobileri var? Evcil hayvanı var mı? Peki ya sevmediği şeyler? Onu ne kızdırır? Onu ne mutlu eder? Onu harekete geçiren nedir?"

Bir süre sonra Emery, "Cole?" dedi. "Ne?"

"Derin bir nefes al."

Masamın etrafında yarım düzine kez döndüğümü, telefonu ölümüne tuttuğumu ve sesimin çok yüksek çıktığını fark ediyorum. Bu yüzden onun tavsiyesine uyuyorum ve derin nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

"Şimdi otur."

"Ayakta olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen bir McCord'sun. Siz erkekler en iyi ayakta bağırsınız."

Bu beni gülümsetiyor, çünkü haklı. Sandalyeme gömülüp arkama yaslanıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. "Tamam. Oturuyorum."

"Güzel. Şimdi, bana sorduğun tüm o sorular var ya? Ona sorman gerekiyor."

"Ona soramam. Çok kişiseller."

"İşte tam da bu yüzden onlara cevap vermesi gereken kişi o. Buna sohbet etmek denir. Ve bana bu konuda iyi olmadığını söyleme, çünkü şu anda bunu yapıyorsun."

Sessizce oturup düşüncelere daldığımda bana yine acıyor.

"Yine de sana söyleyebileceğim bir şey var. Ve bu sana onun kişiliği hakkında düşündüğünden daha fazla fikir verecektir."

Sesi merak uyandırıcı bir şekilde sinsileşti. Sandalyemde doğruldum, nabzım zıplıyordu. "Ne?"

"En sevdiği kitabın adı."

Bir an düşündükten sonra, "Sen bir dahisin. Kitabın adı ne?"

"Gabriel García Márquez'den *Kolera Günlerinde Aşk*."

"Bir kopyasını alacağım. Sence neden bu kadar çok seviyor?" "Ben bunu sana yorumlamana bırakacağım. Ama ben hatırlıyorum Bu konuda söylediği bir şey beni çok etkiledi."

"Neymiş o?"

"İnsanların bunun kapsamlı, destansı bir romantizm olduğunu düşündüğünü ama aslında gerçekçi olmayan beklentilerle ilgili olduğunu söyledi. Kahramanın kızı elde edip etmeyeceğini sormuyor, elde etmeli mi diye soruyor."

Açıkça "Şimdiden nefret ettim" diyorum.

Gülüştü yumuşak. "Vay, vay. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Eğer benim insan olmamla ilgili bir şey söyleyeceksen, söyleme. Güle güle, Emery."

"Harika bir gün geçir, Cole."

Telefonu kapattığımda hâlâ gülüyordu.

Bugün daha fazla yararlı olamayacağıma karar veriyorum çünkü Shay beynimi bir bakteri gibi istila etmiş durumda. Sonra böyle kötü bir karşılaştırma yaptığım için kendimi kötü hissediyorum. Sonra kötü hissettiğim için kendimi gülünç hissediyorum, işte o zaman bilgisayarı kapatıp ofisten çıkıyorum.

Resepsiyonistimin masası boştu. Ya bugünlük gitti ya da işi bıraktı. Saatime baktım. Saat altı. Muhtemelen istifa etmedi ama yakında istifa ederse de şaşırmam.

Onu işe aldığımda, korkusunu saygıyla karıştırdım. Sadece saygılı olduğunu sanıyordum. Meğer onu çok korkutuyormuşum.

Tıpkı diğer herkes gibi, yeni asistanım hariç, o da beni yüzüme karşı azarlamaktan çekinmiyor. Ya da ona saygısızlık etmeye devam edersem beni dava etmekle tehdit ediyor.

Asansörden otoparka inerken hep Shay'i düşündüm.

Eve dönerken onu düşünüyorum.

Mutfak tezgâhımda durup konserve et yahnisi yerken onu düşünüyorum.

Yeni bir takım elbise giydiğimde, silahlarımın bulunduğu çantayı aldığımda ve başka bir insanı ortadan kaldırmak için gecenin karanlığına doğru yola çıktığımda hala onu düşünüyorum.

Shay

İlk haftamı atlattım.

İşin kendisi zorlu, çünkü kısmen Çok fazla sorumluluğum var ve zor teslim tarihleri olan birkaç üst düzey projeyle hokkabazlık yapmak zorundayım, aynı zamanda yeni patronum keskin soruları ve bastırılmaz bir mükemmellik dürtüsüyle hazır olduğu için.

Hiçbir hata onun dikkatini çekmeyecek kadar küçük değildir. Küçük ayrıntılara takıntılı hale geliyorum, rakamları defalarca kontrol ediyorum, hesap tablolarını iki ve üç kez doğruluyorum, elektronik tabloları İskandinav mimarlardan oluşan bir ekip tarafından tasarlanabilecek kadar akıcı ve işlevsel olana kadar yeniden biçimlendiriyorum.

Eğer işim hatasızsa, ödülüm sessizliktir.

Bir hata bulursa, bu bir rapordaki kelimeler arasında fazladan bir boşluk kadar küçük bir şey olsa bile, bunu işaretler ve derhal revize edilmesini ister.

Bu çok yorucu. Aynı zamanda heyecan verici. Kazanmayı takıntı haline getirdiğim bir oyun gibi.

Sadece e-posta yoluyla iletişim kuruyoruz. Günün ve gecenin her saatinde geliyor, sanki hiç ara vermiyormuş gibi, hatta

Uyu. İkimiz de kısa ve öz konuşuruz, uygunsuzluğa dair hiçbir ipucu yoktur. Ya da mizah, bu konuda. E-postalar kemik kadar kuru.

Eğer bir başkası onları okusaydı, yüz yüze hiç tanışmadığımızı ve tanışmak istemediğimizi düşünürdü. O içimdeyken ne kadar yüksek sesle inlediğimi asla hayal edemezlerdi. Adını nasıl haykırdığımı ve tırnaklarımı sırtına nasıl geçirdiğimi.

Beni ne kadar sert boşalttığını.

Bir daha ofisimi ziyaret etmedi. Sorunları tartışmak için telefon açmıyor. Sadece hemen yanıtladığım, her zaman benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettiğim sert e-postalar gönderiyor.

Ben sürekli onu düşünüyorum.

Oteldeki gecemizi kafamda binlerce kez yeniden yaşıyorum. Patron ve çalışan olarak tekrar karşılaşma ihtimalimizi hesaplıyorum. Yıllar önce Lit Happens'a ilk adım attığım zamana kadar bizi bir araya getiren hangi garip güçlerin iş başında olduğunu merak ediyorum.

Haftanın sonunda aptallık ettiğimi fark ediyorum.

Chet'le yaşadığım felaket ilişkinin bana öğrettiği bir şey varsa, o da bir erkeği takıntı haline getirmenin zaman kaybı olduğudur. Özellikle de ast-üst ilişkilerine karşı olan şirket politikasını yüzüme vurarak niyetini açıkça ortaya koyan bir adama.

Cuma öğleden sonra ofisten çıkmaya hazırlanırken, takıntılarımı geride bırakmaya ve hayatıma devam etmeye karar verdim.

Bu yaklaşık beş dakika sürüyor, ta ki biri kapalı ofisimin kapısını çalana kadar.

"İçeri gel."

Kapı açılıyor ve haki pantolon ve omzunda şirket logosu olan lacivert bir polo giymiş gülümseyen genç bir adam ortaya çıkıyor. Elinde kahverengi kraft bir zarf tutuyor.

"Merhaba. Shay

Sanders?" "Benim."

"Ben posta odasından Scotty. Bu sizin için."

Masama doğru ilerliyor ve zarfı uzatıyor. Şimdi bunun ofisler arası bir not olduğunu görebiliyorum, dış kısmında içindikilerin kime ait olduğunu ve kimden geldiğini gösteren bir ızgara var.

Kimden bölümünde, mavi kalemle blok harflerle yazılmış, CFO'NUN OFİSİ yazıyor.

Şaşırarak Scotty'ye bakıyorum.

"Eğer iade etmeniz gerekirse, teslim almak için aşağıya telefon etmeniz yeterli.

Saat altıdan altıya kadar buradayız." El salladı ve dışarı çıktı.

Zarfin kapağını kapatan kelebek tokenin ipini çözüyorum ve içinden tek bir kâğıt çıkarıyorum. Üzerinde şirket antetli kâğıdına elle yazılmış bir not var.

Bayan Sanders,

Bu haftaki gayretiniz için teşekkür ederim. Mükemmel çalışmanızı takdir ediyorum ve umarım bu pozisyonda mutlusunuzdur.

İhtiyacınız olan bir şey varsa, lütfen benden istemekten çekinmeyin.

Seninkiler,

Cole McCord

Şaşkınlık içinde masamdaki sandalyeye çöküp notu tekrar tekrar okudum ve inanamayarak yavaşça başımı salladım.

Teşekkür etmek mi? Takdir mi? *Sizin mi?*

Notla ilgili her şey olağanüstü, ancak imza devasa boyutta bir akıl tutulması. "Yours", "yours truly" nin kısaltılmış bir versiyonu, profesyonel, geleneksel bir iş iletişimi imzası mı? Yoksa atlama kasıtlı mı, daha anlamlı bir şeyi ifade etmek için mi, örneğin ... *ben* seninim?

O "Saygılarımla" diyebilirdi. O diyebilirdi. "Saygılarımla." "Sonsuzluğa kadar siktir git, seni şeytan dilli fahişe" diyebilirdi ama onun yerine "Saygılarımla" dedi.

Teşekkür ederek, takdir ederek ve mutluluğumu umarak başladı ki bunlar yeterince şaşırtıcı. Bunu, ihtiyacım olan her konuda yardımcı olma teklifiyle ve tipik havlayan emri yerine lütfen diyerek takip etti.

Ayrıca ihtiyacım olan her şeyi *ondan* istemem gerektiğini söyledi. Simone'dan değil.

İnsan

kaynakl

arı değil.

Ondan.

Başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum, yarı yarıya onu bir köşede pusuya yatmış, şaşkınlığıma gülerken, benimle şakalaşırken görmeyi bekliyorum. Ama bir Cuma günü saat beş buçuk ve ofis bomboş.

Mektuba tekrar bakıyorum ama şimdi kaşlarımı çatıyorum. Neden el yazısıyla yazılmış bir mektup göndersin ki? E-postası mı çalışmıyor? Telefonu bozuk mu? İstedi mi

onun el yazısını takdir etmem için mi? Ve hala şu gizemli "senin" kelimesine takılıyorum.

Neler oluyor böyle?

Yazıcıdan boş bir kâğıt alıp, cevap olarak bir mektup yazdım.

Bay McCord,

Düşünceli notunuz için teşekkür ederim. İlginiz, performansıyla ilgili geri bildiriminiz ve yardım isteğiniz için minnettarım.

Lütfen ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan ve pozisyonun beni tatmin ettiğinden emin olun.

Saygılarımla,

Bayan Sanders.

Sonra posta odasını arıyorum ve yönetici süiti için acilen alınması gereken bir ofisler arası iletişim olduğunu söylüyorum.

Scotty beş dakika sonra geldi. Zarfı alıyor ve çıkarken bana uzatıyor.

Masamda oturup kalmalı mıyım yoksa gitmeli miyim diye düşündüm. Patronun olacağını bilmeden önce bir gece otele cin çarpmış gibi seviştiğin adam tarafından gönderilen gizemli bir mektupla ilgili cevap beklerken protokol nedir?

Zaman sınırı nedir? On dakika mı? On yıl mı?

Uzun süre beklememe gerek kalmıyor çünkü Scotty ayrıldıktan birkaç dakika sonra elinde kahverengi kraft zarfla ve ıslık çalarak geri dönüyor. Zarfı masamın kenarına koydu.

"Tekrar merhaba! Günün son koşusu. Bekleyeyim mi?" "Henüz emin değilim. Bir saniye bekleyebilir misin?"

"Elbette. Hemen dışarıda olacağım. Yukarı çıkarmam gereken bir şey olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, Scotty."

O dışarı çıkarken ben de zarftan kâğıdı çıkarıyorum. Bu seferki not çok daha kısa. Gönderdiğim mektubun arkasında yazıyor.

Bayan Sanders,

Bu pozisyonda mutlu olduğunuzu duyduğuma sevindim. Ancak lütfen imzanızın yanlış olduğunu unutmayın.

İmzam mı? Neden bahsediyor bu?

Kağıdı çevirip öğrendiğimde dehşet içinde kaldım.

Sandığım gibi ismimi Bayan Sanders olarak imzalamamışım. Bayan McCord diye imzalamışım.

Çünkü açıkça görülüyor ki, kendi kendini sabote etme konusunda altın madalya almış dünyanın en büyük aptalıyım.

Öğrencisinin sınavından zayıf not alan bir öğretmen gibi Cole da hatayı kırmızı kalemle daire içine aldı. Utancım, içine balıklama daldığım, et yiyen piranalarla dolu kaynayan bir kazana dönüştü.

"Scotty?"

Kapı çerçevesinin köşesinden kafasını uzatıyor. "Evet?"

"Geri gönderecek bir şeyim yok."

"Tamam. İyi hafta sonları!"

Hafta sonumun harika geçmeyeceğini, pişmanlık, özeleştiri ve on yetişkin adamı boğmaya yetecek kadar viskiyle dolu olacağını biliyorum ama yine de gülümsüyorum. "Teşekkürler. Sana da."

O gider gitmez çantamdan cep telefonumu çıkarıp Chelsea'ye en kısa zamanda onunla bir yerlerde bir şeyler içmek için buluşmam gerektiğini yazıyorum.

Dört saniye sonra, daha önce hiç duymadığım Batı Hollywood'daki bir Meksika restoranının adını ve MapQuest bağlantısını mesaj olarak gönderiyor.

Önce gelirse bana bir içki ısmarlamasını söyledim ve kapıdan çıktım.

Cole

Shay'i arabasına binerken görmem tamamen tesadüf.

otoparkta. Görünüşe göre şans her şeye karışmaktan hoşlanıyor.

onun söz konusu olduğu yerde, tamamen şaşırmadım, ama itiraf etmeliyim ki oradan devralan benim.

Wilshire Bulvarı'na dönüp batıya doğru ilerleyen beyaz Acura'sının arkasından güvenli bir mesafeden takip ediyorum.

Bunu neden yaptığımı biliyor muyum? Hayır. Yapmaya devam edecek miyim? Evet, devam edeceğim.

Batıl inançlarım yok, ama bir şekilde onun yoğun trafikte ilerleyişini izlemek bana doğru geliyor. Eve mi yoksa başka bir yere mi gidiyor bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Tek istediğim son durağında arabadan inerken onu bir an olsun görebilmek. O saçlara, o vücuda, o kendinden emin yürüyüşe bir anlık bakış.

Saygılarımla, Bayan McCord diye yazarak tabutuma son çiviye *de* resmen çaktı. Onun güzel, kadınsı el yazısıyla yazılmış bu isme baktım ve sertleştim.

İster kafamı karıştırmak için planlanmış bir oyun, ister masum bir kaza olsun, aynı etkiyi yarattı. Küçük ama

Bir süredir beslediğim kontrol edilebilir takıntı bir patlamayla dev, azgın bir şehvet canavarına dönüştü.

Onu evimdeki yatağında altımda yatarken, yüzüğümde başka bir şey takmadan ve puslu bir memnuniyet gülümsemesiyle hayal ettim.

İmkânsız bir hayaldi ama şehvet canavarının umurunda değildi. Ona kısa bir not gönderdim, sonra kendimi tuvalete kilitledim ve onun adını inleyerek orgazm olana kadar sertleşmiş aletime mastürbasyon yaptım.

Yönetici süitlerinde özel banyo olması iyi bir şey.

Santa Monica Bulvarı'ndan sağa dönüyor. Ben de takip ettim. Robertson'a doğru bir kez daha sağa dönüyor, sonra keskin bir solla, yan tarafında sombrero giyen devasa bir kalavera resmi ve kırmızı neon harflerle *Margarita!* yazan bir tabelası olan bir binanın otoparkına giriyor.

yavaşça geçip gidiyorum, park edişini izliyorum ve içeri koşuyorum
sonra hızlı bir U dönüşü yaparak restoranın arkasındaki ara sokağa park ediyorum.

Mutfaktan içeri girerken, paslanmaz çelik fırın raflarının ve sabunlu lavabolarda dirseklerine kadar kirli bulaşıklara batmış otobüs çocuklarının yanından geçerek aşçıların bulunduğu mutfak ana bölümüne giriyorum. Çok kalabalık, aynı anda en az altı ocak çalışıyor ve bir düzine ses birbirinin üzerine İspanyolca bağırıyor.

Onları atlayarak müdürün ofisini buluyorum ve kapıyı çalmadan içeri giriyorum.

Otuzlu yaşlarının başında, kolsuz bir Dodgers tişörtü giyen iri yarı Meksikalı bir adam, kendisine küçük gelen bir masada oturmuş, bilgisayar ekranının önünde terliyor.

Kaslı kolları omuzlarından bileklerine kadar mürekkeplenmiş. Kalın boynuna İncil'den sahneler dövülmüş. Gömleğinin altında kızının yüzünün, kutsal kitaplardan alıntılarının ve eski çete üyeliğinin işaretlerinin olduğu başka dövmeler de gizli.

Boynundaki ağır altın zincirden bir haç sarkıyor.

Bana bakıyor ve sırtmaya başlıyor. "Lobo!

~~Nasılsın~~, cuate?"

"İyiyim, Emiliano. Seni görmek güzel."

Ayağa kalktı. Birbirimizi sırtımızdan alkışlayarak kucaklaşıyoruz. Beni bıraktığında kaburgalarını dürtüyorum. "Biraz daha kilo verirsen sana *flaco* demeye başlamak zorunda kalacağım. Kaça düştün, iki elli mi, iki altmış mı?"

Tiksintiyle homurdanıyor. "Eh, hanımım beni bu diyetle soktu, *ese*. Berbat bir şey. Daha uzun yaşayacağımı söylüyor. Ben de önüme koyduğu tavşan yemeğini yemektense ölmeyi tercih ederim diyorum. Bir erkeğin bifteğe ihtiyacı vardır!"

Tanıştığımız gece otel yatağında çıplak yatan Shay'e akşam yemeğinde ne istediğini sorduğumda ona bir biftek almamı söylediğini hatırlıyorum. Ondan hemen sonraki konuşmamızı.

"Yeşil bir şey? Salata, sebze?"

"İğrenç. Yeşil şeyler tavşanlar içindir. Sana tavşan gibi mi görünüyorum?"

Hayır, tavşana benzemiyordu. Ne o zaman ne de şimdi. Duygulu gözleri ve dişlerimi, dilimi ve sikimi içine sokmak istediğim vücuduyla seksi, ukala bir siren gibi görünüyor.

İçimdeki şehvet canavarı göğsüne vuruyor ve ilkel bir çılgılık atıyor.

Emiliano, "Buraya iş için mi yoksa yemek için mi geldin?" diye soruyor. "İş için. Güvenlik kayıtlarını görmem gerek." "Elbette. Ne zamandan beri?"

"Şu andan itibaren. Restoranın içindeki canlı yayın."

Bunu sorgulamıyor. Sadece yerine oturuyor, bilgisayarına dönüyor, faresiyle bir dakika tıklıyor ve yayını açıyor. Ekran altı bölüme ayrılmış, her biri restoranın içini ve dışını gösteriyor. Biraz daha tıkladıktan sonra yemek salonuna bakıyorum.

Ekranı tarıyorum, sonra öndeki bir masayı göstererek üzerine dokunuyorum. "İşte."

Emiliano yakınlaştırır. Ekran Shay ve tanıştığımız gece birlikte olduğu sarışın arkadaşının görüntüsüyle doluyor. Bir sepet tortilla cipsinin üzerinde birbirlerine doğru eğilmiş, sohbeta dalmışlar.

"Sesi aç. Hiçbir şey duyamıyorum."

"Psh. Kim olduğumu sanıyorsun, Jason Bourne mu? Bunda ses yok."

"Sana kaç kere daha iyi bir güvenlik sistemi almanı söylemem gerekiyor?"

"Dört tane pitbulum var. Onlar yeterince iyi." "Köpeklerin hamsterlar kadar kötü."

"Evet, ama bunu kimse bilmez. Gerçekten sert görünüyorlar. Şu baktığımız kızlar. Hangisi senin?"

"Öyle değil."

Kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Bunun iş olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Ama onu hareket ettirmeyeceğim." Kaşlarını çattı.

"O bir hareket değil mi?"

"Hayır."

"Ne yani? Şimdi de sapık mı olduk? Hoşlandığın bir kız mı dikizliyoruz?"

Ona sert bir bakış attığımda kıkırdadı. "Hadi ama. O suratın bende işe yaramadığını biliyorsun."

"Bu yüzden denemeye devam ediyorum."

"Peki sarışının olayı ne?" "Sorun sarışın değil. Esmer olan."

Emiliano ekrana geri döner. Yakınlaştırıyor, gözlerini kısıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Bir negatif kelime, ve Ben yaparım. Ara ve İLÇE sağlık müfettişi sizi kapatacak."

Bir sineği uzaklaştırır gibi elini bana doğru sallıyor. "Kız arkadaşın hakkında kötü bir şey söylemeyecektim."

"O benim kız arkadaşım değil. Benim için çalışıyor." Şüphe dolu bir bakışla bana bakıyor.

"Ben ciddiylim. O benim yeni asistanım. Bu hafta başladı."

"Ve şimdi de onu mu takip ediyorsun?" "Evet."

"Takip yasalarını hiç duydun mu?"

"Sen hiç kendi işine bakmayı duydun mu?"

"Evet. Çok abartılıyor. Yani bu senin için bir randevu mu? Kadınları böyle mi tavlıyorsun? Sonra gidip yatak odasının penceresini mi dikizleyeceksin?"

"Saçmalama."

"Hey, ben onun sekreterini gözetleyen adam değilim.

Bu çok saçma."

"O benim sekreterim değil. O benim asistanım." "Sanki bir şeyi değiştirecekmiş gibi söylüyorsun."

İçimi çekerdim ama kendime daha önce bunu bir daha yapmayacağıma dair söz verdiğim için gözlerimi tavana diktim.

"Oh, hey şimdi. Bayan arkadaşına yaklaşan şu *gueroya* bak. Görünüşe göre bir rakibin var."

Emiliano'nun eğlenen sesi dikkatimi tekrar bilgisayar ekranına çekiyor.

Shay'in masasının yanında, sırtı kameraya dönük bir adam duruyor. Orta boylu, orta yapılı ve sarışın, dolayısıyla Emiliano ona bu ismi takmış. Kollarını kıvırdığı beyaz yakalı bir gömlek ve bir çift siyah pantolon giyiyor.

Onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler var. Başını yana çevirene ve profiline iyice bakana kadar görüntüsüne bakıyorum.

Bu Dylan. Benimle çalışmaya başladığı gün Shay'i güldüren kişi. Ofisi onunkinin hemen y a n ı n d a olan kişi.

Bu bir çeşit randevu mu?

Shay ve arkadaşıyla birlikte masaya bir sandalye çeker. Oturuyor ve bir sepet tortilla cipsini mideye indiriyor. Sonra iki kadını da güldüren bir şey söylüyor ve ben Emiliano'nun masasındaki monitörü yırtıp kapıdan mutfığa fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yüz ifademi gören Emiliano ıslık çalıyor.

"Tamam, *işte bu* korkutucu bir surat, *ese*." Göğsünün üzerinde haç işareti yapıyor. "Lanet olsun. *Guero* için dua edeceğim. Görünüşüne bakılırsa, bu gece yaratıcısıyla buluşacak."

Cevap vermedim. Sadece ekrana bakıyorum,
vücudumdaki her damardan kanın sıcak ve vahşî bir şekilde
aktığını hissediyorum.

Shay

Chelsea ile sadece beş dakikadır oturuyorum.

Dylan'ı barda görmeden önce. Kısa bir göz teması kurduk. Gözlerimi kaçırmadan önce, masamıza gelmemesi için dua ediyorum.

Tanrı beni sevmediği için masamıza geliyor.

"Vay, vay, bakın kim gelmiş! Selam, Shay."

"Merhaba, Dylan."

"Güzel arkadaşın kim?"

Chelsea ona şöyle bir bakıyor, bir nanosaniye içinde saatinin, ayakkabısının ya da saç kesiminin kendi maddi gereksinimlerine uygun olmadığını anlıyor ve ona o milyon yıllık dost gülümsemelerinden birini takınıyor.

"Ben Chelsea. Merhaba."

Dylan çoktan yargılandığını ve yetersiz bulunduğuna karar verildiğini anlamayarak ona sırtıyor. "Memnun oldum Chelsea. Ben ve Shay birlikte çalışıyoruz."

"Ne kadar heyecan verici." diye kestirip atıyor.

Bu hafta ondan uzak durarak iyi bir iş çıkardım, ancak birkaç unutulmaz karşılaşma oldu. Salı günü, o

Beni dinlenme odasında kahve alırken yakaladı ve evli olup olmadığını sordu. Hayır dediğimde, göğsüme bakarken belki yakında bunu düzeltebileceğini söyledi.

Çarşamba günü, kapılar kapanırken bindiğim asansörü yakalamak için koşturdu. O sik şakaları yaparken ve ben onu insan kaynaklarındaki Ruth'a şikayet etmeyi düşünürken birlikte otoparka indik.

Sonra bu sabah, açık ofis kapımın çerçevesine rahatça yaslandı ve şehir merkezindeki harika yeni kulübü duyup duymadığımı sordu. Hayır dediğimde, detaylı bir şekilde tarif etmeye başladı. Sadece birkaç saniye sonra bir striptiz kulübünden bahsettiği anlaşıldı.

"İnanılmaz bir dekor," dedi. "İyi bir iç dekorasyonun büyük hayranıyım."

Bu, Playboy'a makaleler için abone olduğunuzu söylemek gibi bir şey.

Şimdi de sanki peynirli sandviçimizdeki et olmak istiyormuş gibi Chelsea ile benim aramda gidip geliyor.

Davet edilmeden yanımızdaki masadan bir sandalye çekip oturuyor.

"Tamam, beni bu kadar agresif bir şekilde görmezden gelmenize gerek yok hanımlar. Çaresiz görünmeye başladınız."

Aptalca şakasına kibarca gülüyoruz ve acı dolu bir bakış atıyoruz.

"Grinch için çalıştığın ilk hafta nasıl geçti Shay?"

Bu morona Cole hakkında olumsuz bir şey söylemektense kendi gözbebeklerimi oymayı tercih ederim, bu yüzden parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Harika. O gerçekten harika biri."

Dylan yüzünü buruşturdu. "Ben olsam bu kelimeyi kullanmazdım. Cole McCord pisliğin teki."

Dylan'ın Cole'un ilk adını kullanmasından hoşlanmıyorum. Çok tanıdık ve saygısızca geliyor. Dahası, ona pislik demesinden de hoşlanmıyorum. Bu bana özel bir şey ve bunu asla başkasına yüksek sesle söylemem. Özellikle de bir iş arkadaşşıma.

Sinirlenerek yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum ve ona soğuk soğuk bakıyorum. Fark etmedi. Chelsea'nin göğüs dekoltesine bakmakla meşguldü.

"Cole?" diyor bir tortilla cipsi atıştırırken. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

Ona anlamlı bir bakış gönderiyorum. Kıpırdamadan duruyor, sonra gözleri açılıyor. *Hayır diyor!*

Neyse ki Dylan o sırada bize bir şeyler ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sormaya karar veriyor. bir tur içki. Ondan kurtulmak istediğim için hayır diyorum ve gitmesini umuyorum ama Chelsea güzel kız bedava içki ayrıcalığından yararlanma fırsatını asla kaçırmıyor ve evet diyor.

"İki sıska margarita lütfen. Sen bir bebeksin."

"Hemen döneceğim, bayanlar."

Ayağa kalkıyor, göğsünü kabartıyor ve sanki haremiymişiz gibi masasında iki kadın olduğunu herkesin gördüğünden emin olmak için etrafına bakınıyor.

O gider gitmez Chelsea öne doğru eğilip tıslıyor, "Cole mu? Cole mu?"

"Aynısı."

"Bu ne lan, sürtük? Bunu bana daha önce nasıl söylemezsin?"

"Patronum olduğunu işe başladığım gün öğrendim." "Zaten bir haftadır orada çalışıyorsun!"

"Biliyorum, ama bütün hafta konuşmadık."

"Pazartesi sabahı ilk iş beni aramalıydın! Seni dangalak! Senden nefret ediyorum!" Gözleri heyecanla parlıyor, daha yakına eğiliyor ve sesini fısıltıya indiriyor. "Bana her şeyi anlat."

Cole'un ofis kapısını suratıma çarpmasıyla başlayan ve ofisler arası nota yanlışlıkla Bayan McCord olarak imza atmamla sona eren durumu kısaca özetliyorum. Bitirdiğimde sandalyesine yığılıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Bir gecelik ilişki yaşadığın adamla aynı şirkette çalışma ihtimalin nedir?"

"Astronomik. Her şey için seni suçluyorum."

Gülüyor. "Bir şey değil."

"Hayır, rica etmiyorum. Bu bir felaket."

"Başka bilen var mı?"

"Hiç kimse. Bunu mezara götüreceğim." "Yani sadece Angel ve Jen'e söyleyebilirim."

"*Hiç kimse*, Chelsea. Bu çok sorunlu." "Nasıl sorunlu?"

"Patronumu becerdim!"

"Yani?"

"Yani etik değil."

Alay ediyor. "Kasıtlı bir şey değil ki." "Oh, kasıtlıydı, tamam."

O kapmak benim Bilek, nefes nefese.

"Bekle, yaptı sen yap Yine mi?"

"Hayır. Ve yapmayacağız çünkü buna karşı katı bir şirket politikası var. Ayrıca, birbirimizden hoşlandığımızı sanmıyorum."

"Birbirinizden hoşlanmanız kimin umurunda? Adam çok seksi ve seni bulutların üzerinde yürütüyor! O salam midilliye geri bin ve gün batımına doğru sür!"

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Sen romantizmin timsalisin. Bileğimi bırak."

Bırakıyor ama bir tortilla daha alıp çiğnemek için. Sulu dedikodular onu her zaman acıktırır.

Dylan iki margaritayla dönüyor ve onları masaya koyuyor. "Ev spesiyalleri, bayanlar. İçin. Ben hemen döneceğim. Biramı almalıyım."

Dylan ortalıktan kaybolur kaybolmaz Chelsea tekrar söze giriyor. "Beni bunu duymak için beklettiğin için seni gerçekten öldüreceğim. Nasıl ölmek istiyorsun?"

"Kapa çenenı."

"Biliyorum, seksi patronunu arayıp seni ölene kadar sikip sikemeyeceğini soracağım." Aptal bir yüz ifadesi takınır ve sevişme taklidi yapar.

"Nesin sen, on iki yaşında mı? Kes şunu." "Dinle, bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorsun." "Ne kaçınılmaz?"

"Yine onun sikine biniyorsun."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Kesinlikle olacak. O ofiste o kadar çok cinsel gerilim olacak ki, duvarlardan zıplayacaksın."

"O farklı bir katta çalışıyor. Ve beni görmezden geliyor. Tekrar yapmak istemiyor."

"Tatlım, o adam sana iki yemek ve bir Balmain bluz aldı. Bu konuda bana güven. Seninle yatmak istiyor."

"Kim seninle yatmak istiyor?"

Chelsea ve ben birbirimizden ayrılıp dehşet içinde başımızda dikilen ve elinde terli bir Modelo şişesi tutan Dylan'a bakıyoruz.

Başını bana doğru eğiyor ve göz kırpmıyor. "Siz ikiniz az önce benim hakkımda mı konuşuyordunuz?"

İyi ki henüz bir şey yemedim. Gömleğinin her yerine bulaşabilirdi.

"Haha." Margaritayı kaptığım gibi emiyorum ve tavanın kafasına düşmesini diliyorum.

Tekrar yerine oturuyor, rahatına bakıyor ve çukurlar hakkında atıp tutmaya başlıyor. Görünüşe göre, batı yakasındaki tüm çukurları incelemekle görevli küçük bir yerel siyasi komitede yer alıyor. Kaç kez "Bu gerçekten büyük bir mesele" dediğinden de anlaşılacağı üzere, bu ona kendini çok önemli hissettiriyor.

Chelsea kibar bir sessizlik içinde tortilla cipsi yiyor ve dinliyormuş gibi yapıyor ama aslında margaritalarla satın aldığı iyi niyetinin sona ermesine dakikalar kala geri sayım yapıyor.

Buğulu gözlerine bakılırsa, sanırım otuz saniyesi kalmış.

"Vay canına, o içkiyi gerçekten bitirmişsin! Sana bir tane daha getireyim."

Dylan bana o iğrenç sırtışılarından birini yaparak ayağa kalkıyor ve bara geri dönüyor.

O gittiğinde Chelsea inliyor. "Aman Tanrım, bu adam kişiliğiyle hayvanlara ötenazi yapabilir. Gidip bir veteriner için çalışmalı."

"Bu insanlık dışı bir muamele olur. Hadi biraz yemek söyleyelim. Karnım gurulduyor."

Sadece midem guruldamıyor, başım da garip hissediyor. Muhtemelen Dylan'ın kolonyasını solumanın bir yan etkisi.

Oturduğumuzda hostesin bize bıraktığı menülere göz atıyoruz ve her zaman birbirimizin tabağından yediğimiz için paylaşacağımız iki başlangıç yemeğine karar veriyoruz. Chelsea garsona işaret ediyor ve sipariş veriyoruz.

Sonra, tekrarlayan bir döküntü gibi, Dylan geri geliyor. Sanki tüm kış boyunca hazırladığı bir Noel hediyesiymiş gibi bana taze bir margarita uzatıyor.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Sandalyesine oturuyor ve ben bir yudum alırken beni izliyor. Sırtışı artık yok ve enerjisi farklı. Daha yoğun.

"Gerçekten çok seksisin. Ama bunu zaten biliyorsun. Ofiste burnun havada kasıla kasıla dolaşmandan belli."

Chelsea homurdanıyor. "Yavaş ol, kaplan. Bir anda cazibeni gösteremezsin, bayılır."

İçkiyi masaya bırakıp kaşlarımı kaldırarak ve sesimde bir meydan okumayla ona dönüyorum. "*Affedersiniz?*"

Kendisinin ne kadar sevimsiz bir pislik olduğunu kanıtlayarak

geri adım atıyor ya da şaka yapıyormuş gibi davranmaya çalışıyor. Sanki ilgisine mazhar olduğum için şanslıymışım gibi sadece omuz silkiyor ve iki katına çıkıyor.

"Bu bir iltifattı." "Hiç de iltifat gibi gelmedi." "Kendine güvenen kadınları severim."

"Görünüşe göre senin sevdiğin şey onları yıkmak."

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor. "Ya da kıyafetlerini yırtmak."

Göğsümde bir sıcaklık belirdi. Bunun öfke olduğunu söyleyebilirim ama aynı zamanda hafifçe başım dönüyor ve midem ekşidi. Dylan'dan uzaklaşıp Chelsea'ye odaklanıyorum.

Başının etrafında garip, bulanık bir hale var.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İyi misin?"

"Sanırım tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen döneceğim."

Ayağa kalkıyorum, kalkarken destek için masaya tutunmam gerektiğini fark edince şaşıyorum. Bacaklarım titriyor ve kalbim çok hızlı atıyor. Restoranda yavaşça ilerlerken kahvaltıda ve öğle yemeğinde ne yediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Kötü bir şeyler yemiş olmalıyım.

Tualete varıyorum, lavabonun musluğunu açıyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. Aynadaki yansımam sersemlemiş görünüyor. Rengim berbat. Sıcaktan kavrulmama rağmen tenim gri.

Suyu kapattım ve lavaboya yaslandım. Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum. İşe yaramıyor. Tavandaki hoparlörlerden gelen titreşimli ranchera müziği baş dönmemi daha da kötüleştiriyor.

Yüzümü kağıt havluyla kurulayarak sabit kalmak için mücadele ediyorum. Kapıdan çıkarken tökezliyorum ve kendimi duvara çarparken buluyorum.

Loş koridorda eski, çalışmayan bir ankesörlü telefonun yanında birkaç dakika öylece duruyorum, terliyorum ve bana neler olduğunu merak ederek nefes nefese kalıyorum. Sanki on kadeh tekila içmişim gibi hissediyorum.

Gözlerimi tekrar kapatarak boğazımın arkasında yükselen sıcak safrayı yutuyorum.

"İşte buradasın. İyi misin, Shay? Dur, sana yardım edeyim."

Ses Dylan'a ait. Yumuşak ve alçak, sanki çok uzaklardan geliyor. Güçlü bir el üst koluma dolanıyor ve sıkıyor.

"Ben iyiyim, gerçekten. Sadece ihtiyacım var... İhtiyacım var..." Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Düşünemiyorum. Beynim doğru çalışmıyor.

"Eve gidip yatsan iyi olur. Gerçekten hasta görünüyorsun."

Gözlerimi açtığımda görüşüm bulanıktı. Duvarı itmeye çalışıyorum ama gücüm yok.

Güçsüzlüğüm kısa sürede önemli değil çünkü Dylan beni duvardan sıyrıyor ve koridorun sonunda bir çıkış kapısına doğru geldiğim yönün tersine doğru götürmeye başlıyor.

"Bekle. Dayan. Dylan, Chelsea'yi getir. Chelsea'ye ihtiyacım var."

Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni ileriye doğru itiyor, küçük bir sıkıntı çılgılığı attığımda beni susturuyor. Dengemi kaybederek tekrar tökezliyorum ama beni yakalıyor, kabaca kavırıyor ve göğsüne doğru çekiyor.

"Sadece birkaç adım kaldı," diye kulağıma mırıldanıyor. "Seni sağ salim eve götüreceğiz, Shay. Arabam hemen dışarıda. Seni oraya götüreceğim."

Neden bacaklarımı hissedemiyorum?

Görüşüm kararmadan ve hiçliğe doğru düşmeden önce aklıma gelen son düşünce bu.

Cole

Chelsea'nin tek başına oturduğu video yayınına bakarken Yemek odasındaki masada, saatimi tekrar kontrol ediyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Emiliano omuz silkiyor. "Kadınların işemesi çok uzun sürer."

"Sadece birlikte tuvalete gittiklerinde. Neden arka koridorda lanet bir güvenlik kamerası yok?"

"Var.

Dışarıda."

"Aman

Tanrım."

"Ne yani, beni hamurdan mı sandın, *ese*? Bu bok ağaçta yetişmiyor."

"Babam gibi konuşuyorsun. Gelecek hafta sana yeni bir güvenlik sistemi alacağım."

Kıkırdıyor. "Hazır almışken yeni bir kamyonet de alabilirsin." "Neden bir tekne almıyorsun?" diye mırıldandım.

"Bunu bana doğum günümde alabilirsin. Sana istediğimin linkini gönderirim. Altında mor ışıklar var, suyun içinde parlıyor. *Esta bien chido*."

Shay'in kamerada tekrar görünmemesine sinirlendim. Saatimi tekrar kontrol ettim. "Başka hangi açılar var? Diğer yönden de görebilir miyiz?"

Birkaç kez tıklayarak ana yemek salonunun, barın ve girişin farklı görünümlerini ortaya çıkarıyor.

"Bekle, bara geri dön. Evet, oraya. Dur."

Bardaki kalabalığı tarıyorum ama Dylan aralarında değil. Shay masadan kalktıktan bir dakika kadar sonra kalktı ve ben de içki içmek için bara geri döndüğünü düşündüm. Ama orada değil ve masada da değil.

Tanıdık bir his ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Tüm duyularım aynı anda yükseliyor. Bir keskinleşme. Etrafım daha parlak bir şekilde odaklanıyor, nefesim hızlanıyor ve tüm kaslarım geriliyor.

Shay arkada Dylan'la konuşuyor olabilir. Onunla flört ediyor ya da sadece iş hakkında sohbet ediyor olabilir. Burada bir şeyler içmek için buluşup buluşmadıklarını bilmeme imkân yok, ki yan yana çalıştıkları ve muhtemelen benden hoşlanmadıkları için bir araya geldikleri düşünülürse bu en olası senaryo.

Ama her zaman derimin altında uyuklayan bir hayvan gözlerini kırpıştırarak açtı, havayı kokladı ve hırlamaya başladı.

Konuştuğumda sesim alçak ve gergindi. "Bana koridorun girişini tekrar göster."

Saksı palmiyelerinin çevrelediği karanlık bir dikdörtgenin görüntüsüne tıklıyor. Tuvaletlere giden koridorda ışıklandırma kötü ama Shay'in dışarı çıkmadığını göstermeye yetiyor.

"Bana park yerini göster."

"Arkadaşını ektiğini mi düşünüyorsun?" "Hayır."

Bana bir bakış atıyor, yüz ifademi inceliyor, sonra ekrandaki görüntüyü restoranın otoparkını gösterecek şekilde değiştiriyor.

Park yeri.

Kendi ayakları üzerinde tökezleyen Shay, Dylan onu asfalt boyunca arka tarafa park etmiş mavi bir sedana doğru sürüklerken ona tutunuyor.

Emiliano gözünü bile kırpmadan kapıdan çıktım.

Mutfağa hücum ediyor, içeri girdiğim kapıdan fırlıyor, binanın yanından park yerine doğru koşuyor, sonra da son sürat mavi sedana doğru koşuyorum. Dylan arka yolcu kapısını açtı. Bir eliyle Shay'in başını tutmuş onu içeri girmeye zorluyordu.

onu oturur pozisyona itiyor.

"Hey!"

Dylan yukarı ve etrafına baktı. Beni görünce donakaldı. Ondan iki adım ötede kayarak duruyorum ve sert nefes alarak yüzüne bakıyorum.

"Merhaba. Bir yere mi gidiyorsun?"

Yutkunuyor ve Shay'e bakıyor. "Merhaba, Bay McCord. Evet, biz de tam gidiyorduk."

Shay'e bakıyorum. Arka koltukta dik oturuyor, gözleri açık ama tamamen kendinde değil. Nemli saç tutamları alnına ve boynuna yapışmış. Nefes alış verişi hızlı ve sık. Gözbebekleri büyümüş ve başı sanki kaldıramayacağı kadar ağırmış gibi bir tarafa doğru eğilmiş.

Bunu daha önce de görmüştüm. Sayamayacağım kadar çok kez.

Dylan'a dönüp baktığımda, göğsümde bir öfke hırıltısı gümbürdüyor, bembeyaz kesiliyor.

"Onu eve götürmemi istedi. O hasta! Ona bir baksana!"

"Hasta olduğunu biliyorum dostum. Ama onu hiçbir yere götürmüyorsun."

Korku yüzünden okunuyor, bakışları ben ve Shay arasında gidip geliyor. Gözlerinin ardında dönen çarkları görüyorum, bahaneler ve yalanlar ağzından çıkarken birbirlerine takılıyor.

"Gerçekten çok içmişti. Ben sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum. Sadece yardım etmek istedim."

"Bir kelime daha edersen dilini ağzından koparırım. Çekil."

Onu öyle sert ittim ki, kışının üstüne düştü. Shay'i arabadan yavaşça çektiğimde ayağa fırlıyor, sonra arabanın önüne koşuyor ve orada çömelip titriyor.

Onu kollarımın arasına alırken Shay tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. "Hadi tatlım. Tuttum seni. Bana yaslan."

Onu hızla restorana doğru taşıyorum. Başını arkaya düştü. Gözleri kayarak kapandı. Kollarımda bir bez bebek gibi kemiksizdi.

Hay sikeyim.

Kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve onu içeri, Emiliano'nun ofisine taşıyorum. Çoktan ayağa kalkmış, duvara dayalı hırpalanmış deri kanepenin üzerine bir battaniye yayıyordu.

"Elimizde ne var?"

"Çivili."

"Doktor mu?"

"Evet. Ona acele etmesini söyle."

Cebinden telefonunu çıkardı ve kalın parmağını ekrana sokarak önceden programlanmış bir numarayı tek dokunuşla çevirdi. Ben Shay'i kanepeye yatırırken, o telefonda İspanyolca birkaç sessiz kelime konuşuyor. Sonra da kapatıyor.

"On beş dakika içinde burada."

Anında rahatladım. Cuma gecesi olduğunu düşünürsek, trafik normalden daha kötü. Buradan sahile on millik yol bir saat sürebilir. "Bu çok hızlı."

"Şanslıydım. Staples Center'daki Lakers maçını izlemeye gidiyordu."

"Artık oraya öyle demiyorlar."

"Kripto-dot-com merkezi diyorsam ne olayım. Bu çok aptalca. Kova ister misin?"

"Evet. O zaman git arkadaşını getir."

Dönüyor, masasının altından bir çöp sepeti çıkarıyor ve kanepenin yanına, yere koyuyor. Sonra kapıyı arkasından kapatarak çıkıyor.

"Shay. Tatlım, gözlerini aç. Beni duyabiliyor musun?"

Başıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

"Biliyorum tatlım. Başın için sana yardım edeceğim, tamam mı? Seni biraz çevireyim."

Boynunu desteklemeye dikkat ederek onu yan çeviriyorum ve başını minderin üzerinde ayarlıyorum. Sonra kovayı aralığa kaydırıyorum ve çenesini nazikçe kavriyorum.

"Şimdi kusmalısın bebeğim. Anlıyor musun? Kötü şeyleri vücudundan atmalıyız."

"Kötü şeyler," diye fısıldıyor, sesi zayıf ve cızırtılı. "Tamam."

Tepki vermesi beni cesaretlendirdi. Elimden geldiğince nazik davranarak ağzını açıyorum ve parmağımı sonuna kadar sokuyorum.

Sarsılıyor ve öğürüyor, yüzünü buruşturuyor.

"Biliyorum bebeğim. Benim için yap. Yapabilirsin."

Onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum ama bunun gerekli olduğunu bildiğim için parmağımı daha derine sokuyorum.

Bu sefer kabarıyor, ölüyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve kusuyor. Elimi çekiyorum ve içine kusup öksürürken ve tükürürken sepeti yerinde tutuyorum.

Kusacak bir şey kalmayana kadar öğürmeye devam ederken onu sabit tutmaya odaklanıyorum. Sonra inleyerek kanepeye yığılıyor.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp elimi silmek için kullandım ve bir kenara attım. Bileğini tutarak nabzını ölçüyorum. Hızlı ve zayıftı ama sabitti.

Ofise bitişik küçük banyoya girip ellerimi yıkıyorum ve bir el havlusunu ıslatıyorum. Shay'in yüzünü temizlemek için kullanıyorum.

Çenesini silerken kirpikleri titriyor. Gözlerini açıyor ve adımı fısıldıyor.

"Evet, tatlım?"

Midilliye binmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden elimi nemli alnında gezdiriyorum ve doktorun gecikmemesini umuyorum.

Emiliano yanında sarışınla dönüyor. Shay'i kanepede görür görmez el çantasını yere bırakıp koşarak yanıma geliyor ve dizlerinin üzerine çökerken beni kenara itiyor.

"Ne oldu?" "İçkisine ilaç katılmış."

Shay'in göz kapaklarından birini kaldırıyor ve gözbebeğini inceliyor. Boynundaki damardan nabzını ölçüyor. Shay'in bluzunun yakasını düzeltiyor, sonra alnından öpüyor. Sonra ayağa kalkıyor ve gözlerinde nefretin süpernovalarına dönüşen binlerce güneşle bana dönüyor.

"Eğer bunu ona yaparsan, seni evine kilitler, ateşe verir ve yanışını izlerim. Ve bu bir tehdit değil, orospu çocuğu. Bu bir söz."

Emiliano ve ben bakıştık. Onun da benim kadar etkilendiğini söyleyebilirim.

"Ona asla zarar vermem, Chelsea."

Adını bildiğime şaşırdıysa da belli etmiyor. Orada öylece durmuş, savaş başlatmak üzere olan kana susamış bir Viking kraliçesi gibi bana bakıyor.

"Emiliano, bardaki son bir saatin güvenlik kayıtlarını kontrol et. Gözün *Guero*'nun üzerinde olsun."

"Elbette." Masaya oturdu ve tıklamaya başladı. bilgisayarında dolaşıyor.

Chelsea hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyor. Panik ya da korku belirtisi göstermiyor ya da insanların bu tür durumlarda genellikle gösterdiği diğer stres tepkilerinden herhangi birini göstermiyor. Sanırım elinde bir kılıç olsaydı çoktan kafamı kesmiş olurdu.

Nazikçe, "Ben değildim. Ben onun patronuyum-"

"Kim olduğunu biliyorum," diye araya giriyor. "Seni hatırlıyorum."

"Ben de seni hatırlıyorum. Shay sana tehlikeli bir yaratık demişti."

"Çünkü benim neler yapabileceğimi biliyor. Ve sana şunu söyleyeyim patron, eğer ben, sen ve şuradaki büyük *papi* birbirimize girersek, bu ofisten canlı çıkan tek kişi ben olurum."

Emiliano kıkırdayarak, "Bu kızdan gerçekten hoşlanmaya başlıyorum." diyor.

Ben de öyle.

Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum. "Seni duyuyorum. Tamam mı?

Biz iyiyiz."

Chelsea bir an gözlerini kısarak şüphe duyduktan sonra bir süre daha yaşamama izin vermeye karar veriyor.

"Bana neler olduğunu anlat. Tuvalete gitmek için masadan kalktı. On dakika sonra büyük *babam* beni almaya geldi ve buraya geri getirdi. Kanepede baygın yatıyordu ve sen de onun derisinden takım elbise yapmak isteyen bir psikopat gibi başında dikiliyordun."

Emiliano yine kıkırdıyor.

Onu görmezden gelerek, restorana geldiğimden beri olan her şeyi anlatıyorum. Bitirdiğimde kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana yavaş, hesaplı bir bakış atıyor.

"Bizi güvenlik kameralarından izlemişsin."

Bunu söyleme şekli kulağa gerçekten kötü geliyor. Emiliano da öyle düşünüyor, çünkü omzunun üzerinden bana "sana söylemiştim" der gibi bir bakış fırlatıyor.

"Evet."

"Yani onu işten buraya kadar takip ettin."

Tanrım, çok zeki. Onu işe almalıyım.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü onu otoparkta arabasına binerken gördüm. Çünkü nereye gittiğini bilmek istedim. Çünkü kendime engel olamadım."

Bir adım daha yaklaşıp, "Peki başka ne için?" diye soruyor.

"Çünkü onunla tanıştığımızdan beri onu düşünmeyi bırakmadım.

tanıştık."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ondan daha çok hoşlanıyorum."

Ağaçtaki bir şahinin çalılıklarda fare araması gibi gözünü kırpmadan yüzüme bakıyor. Bakmasına izin veriyorum. Saklayacak bir şeyim yok.

En azından Shay söz konusu olduğunda.

Aramızdaki çekişmede Emiliano, "Anladım. O *pinche puto*."

Chelsea ve ben onun ekranında ağır çekim bir görüntü görmek için dönüyoruz

Dylan pantolonunun cebinden küçük bir şişe çıkarıyor. Avucunun içinde saklıyor. Barmen önüne iki içki koyduğunda, elini içkilerden birinin üzerinden geçirir, hızlıca bahşiş verir, sonra iki içkiyi de alır ve arkasını döner.

"*Guedo* bunu daha önce de yaptı. Bu işte iyidir."

Parlayan gözlerle ekranı izleyen Chelsea yumuşak bir sesle, "Bu GHB ya da Rohypnol değildi. Çok hızlı etki etti. Ketamin olduğunu düşünüyorum."

Aynı fikirdeyim ama nereden bildiğini merak ediyorum. "Kolluk kuvvetlerinde misin?"

"Acil servis hemşiresiyim."

Bu savaşta sertleşmiş sinirleri açıklıyor. "Ona bakmak için yolda bir doktor var."

"*Buraya* bir doktor mu geliyor? Hayır, hastaneye gitmesi gerekiyor."

"Hastaneye giderse, uyuşturucu testi yapacaklar." "Aynen öyle."

"Polis raporu olacak." "Bizim istediğimiz de bu!"

"Hayır, öyle değil. Size nedenini söyleyeyim."

Chelsea incelmiş dudakları ve alevlenmiş burun delikleriyle bir süre bana bakıyor. Kanepede sessizce yatan Shay'e bakıyor, sonra temkinli bir şekilde bana dönüyor.

"Dinliyorum."

"Dylan işe alınırken kapsamlı bir geçmiş kontrolünden geçti. Bu herkesin geçtiği bir süreç. İK geçmişinizde herhangi bir uygunsuzluğa rastlarsa işe alınmazsınız. Mahkumiyetten bahsediyorum, ama aynı zamanda mahkumiyetle sonuçlanmayan tutuklamalardan da bahsediyorum. Açılmış ama düşmüş suçlamalar. Davalar. Uzlaşmalar. İpotekler. Kredi. Referanslar. Eğitim. Sosyal medya profilleri. Her şey."

"Ne demek
istiyorsun?" "O
tertemiz."

"O bir pislik! O kaseti gördün! Polise vereceğiz ve onu hapse attıracağız!"

"Belki. Belki de değildir. Sabıkası yok. Herhangi bir suç geçmişi yok. Sempatik bir yüzü olan, düzgün konuşan beyaz bir erkek. Mahkeme sistemi tarihsel olarak onun gibi insanlara karşı hoşgörülüdür. Ve çok iyi bir avukat tutabilir. En iyi ihtimalle birkaç yıl ceza alır ama muhtemelen hapse girmez."

Bir an için sessizce düşünüyor. "Kamu hizmeti, mahkûmiyet değil."

"Evet. Bu da tekrar yapmakta özgür olduğu anlamına geliyor."

Arkasını dönüyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve sessizce kanepedeki Shay'e bakıyor. Sonra tekrar bana döndü.

"Sanırım bir alternatifin var." "Evet."

"Hangisi?"

"Onunla ben ilgilenirim."

Alay ediyor. "Ne yani, onu posta odasına mı indireceksin?"

"Hayır. Kastettiğim bu değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

Ona sabit bir şekilde bakıyorum ama sessiz kalıyorum.

Kaşlarını kaldırıp Emiliano'ya bakıyor. "Ciddi mi?"

"Kalp krizi gibi, *mami*."

Beni yeniden değerlendiriyor, bir aşağı bir yukarı bakıyor. Sonra kollarını tekrar göğsünde kavuşturuyor ve başını öne eğiyor. "Ona iyi bakacaksın."

"Ne dediğimi duydun."

"Nereden bileceğim? Haberlere çıkacak mı? Yerel iş dünyasının patronu pisliği çöle gömdü mü?"

"Haberlerde olmayacak. Ve çölde de olmayacak." Bir süre sonra gülüyor. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmadığımı biliyorsun. Ama kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacaksa, böyle düşünebilirsin."

Bana inanmaz bir sessizlikle bakmaya devam edince, "Sana bir soru sorayım Chelsea. Acil servisinizden Shay'in durumunda kaç kızın geçtiğini gördünüz?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Peki kaç tecavüz kurbanı? Saldırı kurbanı? Aile içi şiddet kurbanı?"

Çenesi çalışıyor. Yutkunuyor. Sesi alçak çıkıyor. "Bunun cevabını sen de biliyorsun."

"Peki tüm o kadınları taciz eden erkeklerden kaç hak ettiği cezayı aldı?"

"Birkaçı."

"Çok azı. Çoğu serbest kalıyor ve birileri ölene kadar istismar artıyor."

Gözlerinde öfke parlıyor. Sesi yükselir. "Ne yani? Gündüzleri rakamlarla uğraşıp geceleri suçla savaşan bir tür milyarder kanunsuz musun?"

"Ben suçla savaşmam. Ben sorunları çözerim."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Tanrı aşkına, bu çok saçma." Emiliano'ya döner. "Bu deliyi dinliyor musun?"

Sandalyesinde dönüp ona bakıyor ve altın haçını düşünceli bir şekilde parmaklarının arasında çeviriyor. "Kötü şeyler yapan herkes kötü bir insan gibi görünmez. Aynı şekilde iyi görünen herkes de iyi değildir. Hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir. Bütün dünya grinin tonlarından ibarettir, *anne*. Hepimiz spektrumdayız."

Kesin bir dille, "Harika. Bir yanımda kaçık bir zengin, diğer yanımda gangster bir filozof var."

"Eski gangster. Ama mesela sana bir bak. *Eres muy bonita*, Barbie bebek gibi, güzel bir gülümseme ve mükemmel saçlar. Ama pençelerin var, değil mi? Tüm bu güzelliğin altında, arkadaşını incittiği için bir adamın boğazını kesecek ve geceleri rahatça uyuyacak küçük vahşi bir canavar var."

Yavaşça döner ve Shay'e bakar. Yüzünde tuhaf bir ifade belirir. "İyi uyumayabilirim. Ama uyurum."

Emiliano'nun telefonu çalar. Açar, dinler, sonra bağlantıyı keser. "Doktor burada. İçeri göndereyim mi?"

Chelsea ve ben birbirimize baktık.

"Bu sana bağlı."

"Hayır dersem?"

"Onu hastaneye götürürüz."

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra nefes veriyor ve başını sallıyor. "Tamam, patron Adamım. Biz yap Bu senin yol. Ama Eğer onu

durumu kötüleşirse doğrudan acil servise gider."

"Anlaştık."

Kanepede Shay'in yanına oturarak kolunu hafifçe ovuyor. Emiliano'ya doktoru getirmesini işaret ediyorum. Arkasından kapıyı kapatarak ofisten çıkıyor.

Dikkati hâlâ Shay'in üzerinde olan Chelsea alçak sesle konuşuyor.

"Küçük kız kardeşimin bir zamanlar Dylan'ı vardı. Üniversitedeyken. Bay Popüler, herkes onun harika olduğunu düşünürdü." Shay'in solgun yanağındaki bir tutam saç taramak için duraklıyor. "Ama ona göz kulak olacak senin gibi biri yoktu. Ertesi sabah kanlar içinde, çürükler içinde uyandı ve bir gece öncesine dair sadece belli belirsiz bir anısı vardı. Tanrıya şükür her şeyi hatırlayamıyordu. İçinde bulunduğu durum nedeniyle, adam ona bilmek istemeyeceği şekilde vahşice davrandı."

Sesi daha da düşüyor. "Tabii ki kimse rızası olmadığına inanmadı. Kız kitap okuyan küçük burslu bir kızdı. O ise yıldız bir atletti. Onun gibi birini zorlamak zorunda kalmazdı, değil mi? İsteddiği kıızı seçebilirdi. Ama Dylan ve onun gibi adamlar seçim yapmayı sevmezler. Zorlamayı severler. Seçenek sunmazlar, ellerinden alırlar ve bundan zevk alırlar. O yüzden Dylan denen pisliğe ne yapmayı planlıyorsan..."

Bana bakmak için döndü. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Canını yak."

"Acıtacağım. Söz veriyorum."

"Güzel."

Bir süre sonra, "Kız kardeşin şimdi nasıl? Tamamen iyileşti mi?"

"Ashley saldırının yıldönümünde kendini öldürdü."

"Siktir. Çok üzıldüm."

"Ben de çok üzıldüm. On sekiz yaşındaydı. Bir çocuktu. Onun masumiyetini çaldı, itibarını çaldı, sonra da tüm hayatını çaldı. Tüm geleceğini. Ve yürüdü. Şimdi evli. Kendine ait iki kızı var."

Shay'e geri döner. Onun gevşek elini tutuyor ve şefkatle sıkıyor. Sesi sertleşir. "Onu ziyaret etmek için büyüyene kadar bekleyeceğim."

Sessiz, dikkatli ve duygulanmış bir şekilde, doktor gelip Shay'in birkaç saat içinde iyileşeceğini söyleyene kadar orada kalıyorum.

Sonra Dylan'ın adresine bakmak için ofise döndüm.

Shay

Odamdaki yatağımda zonklayan bir baş ağrısıyla uyandım.
ve a belirsiz duyu . doom asılı üzerinde Ben
gibi
gök gürültülü bulutlar.

Sabah oldu. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor.
Dışarıdaki ağaçta kuşlar cıvıldıyor. Ağzımın tadı ölü bir
kemirgenin son dinlenme yeri gibi.

"Hey, uykucu."

Chelsea şifonyerimin yanındaki aşırı doldurulmuş
sandalyede oturuyor. Ayakları çıplak. Bacaklarını altına
sokmuş. Gözlerinin altında koyu halkalar var, göz kapakları
yorgunluktan ağırlaşmış ve gömleği kırıışmış.

"Hey. O sandalyede ne yapıyorsun?"

"Burada uyudum."

"Neden?"

Bir an beni inceledi. "Dün geceyle ilgili ne hatırlıyorsun?"

"Dün gece mi?" Hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

"Sanırım altı gibi işten çıktım. Arabaya bindim ve sürdüm..."

Gelmesini bekliyorum ama hiçbir şey yok. Zihnim bomboş.

Panik başlıyor.

Çok hızlı doğruluyorum ve oda dönmeye başlıyor. "Kahretsin. Oh Tanrım. Berbat hissediyorum. Dışarı mı çıktık? Çok mu içtim? Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Chelsea bacaklarını açıyor ve yatağa geçiyor. Yatağın kenarına oturuyor ve elimi sıkıyor. İşte o zaman hala dün işte giydiğim kıyafetleri giydiğimi fark ediyorum ve paniğim artıyor.

"İyisin," diyor, sesi yatıştırıcı. "Artık güvendesin."

"Bunu söyleme şeklin beni gerçekten geriyor. Ne oldu?"

Bir döşeme tahtası gıcırdıyor.

Cole yatak odamın kapısında beliriyor, ciddi ve dağınık görünüyor. Çenesi kırıışıklarla gölgelenmiş, gömleği lekeli ve saçları dağınık. Sanki ormanda yuvarlanıp ayılarla savaşmış gibi görünüyor.

Hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti. Korkudan ağzım kurudu.

"Neden buradasın? Yanlış bir şey mi yaptım? Bir kaza mı oldu? Neden hiçbir şey hatırlayamıyorum?"

Chelsea ayağa kalkıyor, eğiliyor ve beni alnımdan öpüyor, sonra doğruluyor.

"Cole açıklayacaktır. Ben biraz uyumak için eve gidiyorum. Bana ihtiyacın olursa ara. Ve ne olursa olsun seni sevdiğimi unutma."

Arkasını dönüp uzaklaşıyor, Cole'la sözsüz bir bakışmayı paylaşmak için kısa bir süre duruyor. Cole elini bir an için onun omzuna koyuyor, sonra beni şaşkın ve hiperventilasyonda bırakarak dışarı çıkıyor.

Chelsea'nin boşalttığı sandalyeye oturdu. Eğiliyor, kollarını dizlerine dayıyor, ellerini birbirine kenetliyor ve sessizce bana bakıyor.

Dehşet sesimi yükseltiyor. "Aman Tanrım, birini mi öldürdüm yoksa?"

"Hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Çılgın kalp atışlarım yavaşlıyor. Sonra Cole'un görünüşüyle ilgili birkaç ayrıntı daha fark ediyorum ve kalp atışlarım yeniden hızlanıyor. "Parmak eklemlerin neden sıyrılmış? Gömleğindeki *kan* mı?"

"Bana bak."

Bakışlarıyla buluştuğumda gözleri karanlıktı. O kadar koyu ki, maviden çok siyah görünüyorlar.

"Dün gece işten sonra Chelsea ile bir Meksika restoranında buluştunuz. Uyuşturucu katılmış bir margarita içtin."

"*Uyuşturucu mu?* Oh Tanrım."

"Derin nefes al. Aşırı nefes alıyorsun."

Dediğini yapıyorum, başım zonkluyor, kalbim çarpıyor ve her yanıma saran mide bulandırıcı bir hisle orada oturuyorum. "Biri bana ilaç mı verdi? Bunu kim yapar ki?"

"Dylan."

Onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Ofisteki Dylan mı Dylan?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Güvenlik kameraları kaydetti."

Daha fazlasını teklif etmediğinde, kendimi hasta hissetmekten bıçaklanmış gibi hissetmeye başladım. "Üzgünüm, bana söylemen gerekecek

bir seferde beş kelimeden fazla. Bana tüm hikayeyi anlat, baştan sona ve hiçbir şeyi atlama."

Kılını bile kıpırdatmıyor ya da ses tonunu değiştirmiyor. Konuşurken doğrudan bana bakıyor.

"Pekâlâ. Nefes almaya devam et. Ofisten çıkarken arabana bindiğini gördüm ve seni takip etmeye karar verdim. Bunu yaptım çünkü birlikte geçirdiğimiz gecedan beri sana takıntılıydım ve geçen hafta daha da kötüleşti. Sonra notu seninki yerine benim soyadıyla imzaladın ve aklımı kaybettim. Seni arabamla takip ettim ve restorana girdiğinde seni orada da takip ettim. Sahibini tanıyorum. Eski bir arkadaşımıdır. Bazen birlikte çalışırız. Ondan seni güvenlik kameralarından izlememe izin vermesini istedim. Bu fikri beğenmediğini, onaylamadığını ve haklı olduğunu bilmeni isterim, ama yine de bunu yapmasını sağladım. Seni görmek istedim. Ne yaptığını ve kiminle olduğunu görmek için seni görmem *gerekiyordu*."

Duraklıyor. "Nefes almıyorsun, Shay. Derin nefes al."

Sersemlemiş bir halde, bayılmayacağımdan emin olana kadar ciğerlerime hava çekiyorum. Ben de bundan pek emin değilim ama tekrar konuşmaya başlayınca odaklanıyorum.

"Davranışım için sana bir özür borçluyum. Daha iyi olduğumu biliyorum. Daha iyiyim ama dün gece değildim. Takip etmek, casusluk yapmak, affedilemez. Bunun için ne kadar utandığımı anlatamam. Ve sana sesimi yükselttiğim, kapıları çarptığım için..."

Gözlerini kapatır ve yavaş bir nefes alır. "Sana söz veriyorum, bunların hiçbirini bir daha yapmayacağım."

Uzun bir süre sonra, sesini alçaltarak devam ediyor.

"Banyoya gittin ve geri dönmedin. Şüphelendim ve Emiliano'ya tüm kamera görüntülerini kontrol ettirdim.

Bir tanesi Dylan'ın seni otoparktan arabasına doğru sürüklediğini gösteriyordu. Onu durdurdum ve seni restorana geri getirdim. Bir doktor çağırdım, sonra da Chelsea'yi ofise çağırdım. Doktor geldiğinde seni muayene etti, hayati değerlerini ölçtü ve durumunun stabil olduğunu ve sana verilen her şeyin birkaç saat içinde metabolize olacağını tespit etti. Seni eve götürüp burada izlemeye karar verdik. Şu ana kadar yaptığımız da buydu."

Ağzımın açık olduğunu biliyorum. Kalbimin hâlâ attığını biliyorum çünkü acıyor. Sahip olduğum tüm bilgi bu kadar, bu yüzden kafamdan boşalan kan tekrar kafama girmeye başlayana ve tekrar konuşabilene kadar Cole'a bakarak oturuyorum.

"Sen... sen beni takıntı haline mi getirdin?"

"Evet."

Başka tarafa bakmamasını, ürkmemesini ya da inkâr etmemesini seviyorum. Kabul etmek istemediğini biliyorum ama yine de kabul ediyor ve bu bana devam etme cesareti veriyor.

"Ve... sen beni takip ettin."

"Evet."

"Beni izledin." "Evet."

Boğazım düğümleniyor. Göğsüm sıkışıyor. Gözlerim sulanmaya başlıyor ve çok duygusal olduğum için konuşmakta zorlanıyorum. "Dylan bana ilaç verdi. Beni arabasına götürüyordu ama sen onu durdurdun."

"Evet."

"Yani...temel olarak...sen kaydedildi Ben. Sen kaydedildi Ben, Cole.

Söylediğin şey bu."

Başını öne eğiyor, nefes veriyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. Yere bakarak, "Ben bir kahraman değilim" diyor.

"Eğer orada olup beni izlemeseydin ne olurdu?"

Başını kaldırıp kara gözleriyle bana bakıyor ama sessizliğini koruyor.

"Dylan beni uyuşturup arabasına bindirmeye çalışmadı, böylece beni gezdirebilecekti."

"Ben bir kahraman değilim."

"Şunu söylemeyi kes. Kahramansın."

Ayağa fırlıyor ve yatağımın ucunda volta atmaya başlıyor, elleri kalçalarında, çenesi sıkılı, gözleri parlıyor. Neden bu kadar telaşlı olduğunu merak ederek bir süre onu izliyorum.

"Dylan'ı 'durdurduğunu' söyledin. Bu ne anlama geliyor?" "Onu ittim."

Çiğ eklemlerine, buruşuk pantolonuna, gömleğindeki lekelerle bakıyorum. "Onu ittin."

"Evet."

"Kazdığın bir çukura mı?"

Volta atmayı bırakıp bana bakıyor ama cevap vermiyor. Mavi gözleri anlamsız.

"Cole?"

"Evet?"

"Dylan'a ne oldu?"

Bir anlık tereddüitten sonra konuştu. Sesi ölümcül derecede yumuşak.

"Kovuldu."

Biz	bakış	at	her biri	diğer	karşısında	ve
Oda.	I	düşünmek	Chelsea'nin,	nasıl	o baktı	at
Ben	ne zaman	I uyandı	Yukarı.	Bu		

Gözlerindeki karanlık. Kararlılık, sanki geri dönemeyeceğimiz bir dönüm noktasını geçmişiz gibi.

Cole'un giderken omzuna nasıl dokunduğunu hatırlıyorum. Sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi aralarında geçen o bakışmayı.

Ve Cole tarafından kovulmanın insan kaynakları departmanının başa çıkabileceğinden çok daha farklı bir seviyede olduğunu anlıyorum.

Şok, korku ya da herhangi bir olumsuz duygunun gelmesini bekliyorum ama hissettiğim tek şey artık o adi Dylan'la uğraşmak zorunda kalmayacağım için duyduğum rahatlama.

Bir kapı kapanıyor, diğeri açılıyor ve şimdi Cole ve ben daha önce olduğumuzdan farklı bir zemindeyiz.

Ortak bir zeminde.

Garip bir şekilde, sanki sonunda ayak bastığım yeri bulmuşum gibi hissediyorum.

Sessizce, "Öğrenecekler. Polisler. Her ne yaptıysan, öğrenecekler."

Ne demek istediğimi anladı. Dudaklarını ıslatarak başka tarafa bakıyor. Sesi hırçınlaşıyor. "Onlarla konuşmak istiyorsun. Anlıyorum."

"Hayır, beni dinle. Dylan umurumda değil, sen umurumdasın."

Başını çevirip çatırdayan bir sessizlik içinde bana bakıyor, gözleri alev alev.

"Güvenlik kameraları restorana giriş çıkışlarınızı kaydetmiş olmalı. Onu da. Eğer kaybolduysa, polisin adımlarını izlemeye başlaması, insanlara nereye gittiğini sorması, trafik kameralarından görüntü alması an meselesi... Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Dylan umurunda değil mi?" Yavaşça söylüyor, sanki tam olarak inanamıyormuş gibi, ağız yabancı bir dildeymiş gibi kelimelerin üzerinde geziniyor.

"Umursadığım tek şey senin iyi olman."

Bakışlarımız aramızda erimiş ateşten görünmez bir zincir oluşturuyor, havayı ısıtıyor, aciliyetle yanıyor. Yataktan fırlayıp ona koşmak istiyorum ama buna gücüm yok.

"Düzgün düşünemiyorsun."

"Düşünüyorum. O adamla tanıştığım andan itibaren yanlış olduğunu biliyordum. Bir avcı. Ve ikimiz de bunu denediği ilk kızın ben olmadığımı biliyoruz. Bana kalırsa, iyi ki kurtulmuşum."

Cole bana bakıyor, kara kaşları birbirine çekilmiş, gözleri delici, her santimi gergin.

"Eğer yine doğru düşünmediğimi söyleyeceksen, pişman olacaksın."

Vahşi enerjisinin aksine sesi yumuşak ve okşayıcı. "Bunu söylemek üzere değildim."

"Güzel. Chelsea sana küçük kız kardeşi Ashley'den bahsetti mi?"

"Anlattı."

"Peki sen ve Chelsea şimdi arkadaş mısınız? Çünkü olmanıza ihtiyacım var."

"Neden?"

"En iyi arkadaşım erkek arkadaşımdan hoşlanmalı."

Gözlerini kapatır, nefes verir ve başını sallar. "Bizim bir ilişkimiz olamaz, Shay."

"Az önce bana takıntılı olduğunu itiraf ettin. Şahsen bunun bir ilişkiye başlamak için harika bir temel olduğunu düşünüyorum."

Gözlerini açıyor ve kaşlarını çatıyor. "Öyle değil. Sağlıksız. Ve o kadar da harika olmayan diğer şeyleri rahatlıkla atlıyorsun."

"Beni korumak için bir şey yaptığın gibi mi?"

"Çoğu insan bu 'şeyi' ahlaka aykırı bulur. Yasadışı olmasından bahsetmiyorum bile."

"Ben çoğu insan değilim. Buraya gelip beni öpecek misin, öpmeyecek misin?"

"Hayır."

Tekrar uzanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. "Muhtemelen iyi bir fikir değil zaten. Nefesim iğrenç kokuyor."

Sessizlik çok uzun sürdüğünde, gizlice ona bakıyorum. Aynı yerde duruyor, yüzünde şaşkınlık ve inançsızlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne?"

"Sadece..." Başını sallıyor. "Sen ve kız arkadaşın Chelsea türünün tek örneğisiniz."

"Daha bizi iş üstünde bile görmedin." Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Uzun bir süre sonra yatak sağ tarafıma doğru eğiliyor. Güçlü bir el şefkatle saçlarımı düzeltiyor.

"Gülümsemeyi kes." diye emrediyor. "Elimde değil."

"Bir ilişkimiz olmayacak, Shay."

"Bunu ne kadar sert söylemeye çalıştığın umurumda değil, yine de saçmalık gibi geliyor."

"Saçmalık değil."

"Oh, hadi ama. Bana kafayı takmışsın. Bana elmaslar ve güller gönderip aşk şarkıları yazmadan önce ne kadar dayanabileceğini sanıyorsun?"

Küçük bir kahkaha atıyor. "Sen hep böyle..."

"Büyüleyici mi? Sevimli mi? Karşı konulmaz mı? Evet." "Ben inatçı diyecektim."

"Oh. Evet, hemen hemen. Ayrıca inanılmaz derecede sabırsız olduğumu da bilmelisin. Bu benim en büyük kişilik kusurlarımdan biri. Bu ve huysuz olabiliyorum. Özellikle de regl dönemimde. Bunu sana sadece hazırlıklı olman için söylüyorum."

Parmak uçları saç çizgimde, elmacık kemiğimde, çenemde geziniyor.

Dokunuşu o kadar nazık ki ürperiyorum.

"Ben ilişki yaşayamam, Shay. Hayatım çok..."

Çok uzun süre sessiz kaldığında, "Dağınık mı?" diye soruyorum. "Tehlikeli."

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Bana bakıyor, gözleri duygu dolu, o kadar yakışıklı ki, aptalca. Ve bana bakışı kalbimin güm güm atmasına neden oluyor.

"Hayatın nasıl tehlikeli olabiliyor?" "Öyle işte."

"Bana söylemeyecek misin?"

"Yapamam. Bu seni riske atar." "Ne riski?"

Cevap vermiyor. Sadece parmak uçlarının kaşımda izlediği yolu izliyor, sonra da kulağımın kıvrımını takip ediyor.

"Tanıştığımız gece bir ilişkiden yeni çıktığını söylemiştin."

"O farklıydı."

"Yani bir ilişki yaşayabilirsin ama benimle değil." "Şirket politikası böyle."

"Ailen lanet şirketin sahibi."

"Bu yüzden kurallara uymamız daha da önemli."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? O binadaki insanların yarısının birbirini becerdiğini biliyorsun."

"Yine de. Bu şirket politikası."

"Bunu bir daha söylersen burnunun ortasına yumruğu yersin."

Aniden eğiliyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. Derin nefes alıyor, sonra nefes veriyor ve memnuniyetle iç çekiyor. Omuzları gevşiyor.

Kollarımı omuzlarına doluyorum ve yanağımı ona çevirip sesimi fısıltıya indiriyorum. "Artık her şey farklı. Bundan sonra iş yerinde birbirimizi görmezden gelmeye devam edebileceğimizi düşünüyor musun gerçekten?"

"Denemek zorundayız."

"Gerçekten mi? Boynumu koklama şeklin aksini gösteriyor."

"Bu konuda inatçı olma. Bırak gitsin." "Hayır.

Üzgünüm."

"Üzgün değilsin."

"Haklısın, değilim."

Daha da yaklaşıyor, kollarını bedenimin altından geçirerek beni göğsüne bastırıyor. Bir süre öylece birbirimize sarılarak yatıyoruz, ta ki "Bırakayım da dinlen." diye mırıldanana kadar.

"Hayır, bana orgazm yaşatmalısın." "Lanet olsun, kadın."

"Beni kontrol etmeye çalışmayı bırak. Kazanacağımı biliyorsun."

Beni bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Sonra, egzersizini bu şekilde yapıyor gibi görüldüğü için tekrar tempo tutmaya başlıyor. Destekliyorum

dirseklerimin üzerinde yükselip yorulana kadar onu izliyorum.

"Hey. Yakışıklı."

Bana gergin bir yan bakış fırlatıyor ama volta atmayı bırakmıyor.

"Şuna ne dersin? Buna ilişki demeyelim. Onun yerine durum arkadaşlığı diyelim."

Bakışı bozuldu.

"Tamam, kategorize edilmesine gerek yok. Ona hiçbir şey demeyeceğiz. İsimsiz Kalması Gereken Şey olacak. Ve ofiste çok ihtiyatlı davranacağız, böylece kimse bilmeyecek. Senden nefret ediyormuş gibi bile yapacağım. Herkes bana inanacak çünkü sen çok kötüsün."

Volta atmayı bıraktı. "*Berbat*

mıyım?" "Evet."

"Ne kadar berbat?"

"O kadar kötü ki lakabın Grinch olmuş. Bak, biri sana sinir bozucu bulduğun bir gerçeği söylediğinde yaptığın o surat ifadesi var."

"Surat yapmıyorum."

"Yapıyorsun. Sanki, 'İğrenç kokulu köylü, çürümüş dişlerin ve kirli paçavralarınla yolumdan çekil, evrenin kralının geçtiğini görmüyor musun? Bunun gibi. Süper kibirli ve küçümseyici. Birden fazla kez ayna karşısında pratik yapman gerektiğini düşündüm."

Tedirgin bir sessizlik içinde bana bakıyor, çenesi çalışıyor, gözleri kısılmış. Sonra başını eğiyor ve gülmeye başlıyor.

"Bu kazandığım anlamına mı geliyor?"

"Hayır, komik kız, değil. Ama bu sana kahvaltı hazırlayacağım anlamına geliyor. Bu arada, orada uzan ve benim bütün

kırmızı bayraklar yüzünüzde dalgalanıyor. O zaman doğru kararı ver."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim Cole. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık senin kız arkadaşınım."

Başını sallayarak odadan çıkar.

Cole

Bir tencerede çırpılmış yumurta pişiriyorum.

ellerimin titremesini izliyor ve buna hayret ediyordu.

Hiç bu kadar dengesiz olmamıştım ama dün gece yaptıklarım yüzünden olmadığını biliyorum.

Onun yüzünden. Üzerimdeki etkisi.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık senin kız arkadaşınım," diye ilan etti, sanki bu bir mahkeme kararıymış gibi. Sanki kaçınılmazmış gibi. Son kararmış gibi.

Sanki alabileceği en kötü karar bu değilmiş gibi.

Evet, şimdiye kadar onun hakkında milyonlarca farklı fantezi kurmuştum. Ve evet, onu daha iyi tanımak istiyordum. Ama yapabileceklerimi anında kabul etmesinin nasıl hissettireceğini bilmiyordum. Beni nasıl etkileyeceğini bilmiyordum.

Dylan'ı umursamadığını, sadece beni umursadığını söylerken gözlerinin içine baktığımda, ruhumun içinde ağır ve derin bir şey yer değiştirdi, gezegenin yüzeyinin altında hareket eden tektonik plakalar gibi, yukarıdaki her şeyin nasıl görüldüğünü yeniden işledi.

Ağlamadı. Çılgılık atmadı. Beni bir canavar olmakla suçlamadı. Sadece korkunç gerçeği duydu ve bunu hak etmediğim bir zarafetle kabul etti.

Sonra yere bir kazık çaktı ve beni kendi bölgesi olarak sahiplendi.

Onun gibi biriyle hiç tanışmadım.

Onun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğundan emin değılim.

Cep telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp ekrana baktım ve kulağıma götürdüm. "Killian. Senden haber almayı beklemiyordum."

"Ben de çalışanlarından birini seksen altı ettiğini duymayı beklemiyordum ama işte buradayız."

Bilmesi beni şaşırtmamalı. Killian Black her zaman her şeyi bilir. Asıl şaşırtıcı olan beni bu konuda araması.

Genelde yoluma çıkmaz, daha çok Callum ve babamla çalışır, ikisi de İrlanda mafyasının kötü şöhretli eski lideriyle olan iş ilişkilerini bilmediğimi düşünür. Sözde yıllar önce ölmüş ama hâlâ hayatta ve benimki gibi güçlü ailelerden oluşan on üç kişilik bir eteyi yönetiyor.

-Uluslararası kolluk kuvvetleri.

Cahil olmadığımı söylemem yeterli. Ama ailemin böyle düşünmesine izin vermek işime geliyor.

"Bu senin için bir sorun mu?" "Hayır."

"Güzel."

"Asıl sorun kardeşin."

Alay ediyorum. "Callum şimdi ne yaptı? Karısını gözetlemek için bir hkmet uydusunu mu hackledi?"

"Callum değıl. Carter."

Kaşlarımı atıyorum. Küçük kardeşim çok fazla kokteyl partisi düzenlemekten daha sorunlu bir işe bulaşmadı.

ve bunları şirket harcamaları olarak göstermeye çalışıyor.

"Carter'a ne oluyor?"

"TriCast'in yönetici ekibiyle bir araya geldi."

Killian bu cümleyi duyunca vücudunun verdiği tepkiye bakarak karnına tekme atmış olabilir. Nefesim kesildi. Şoktan neredeyse elimdeki spatulayı düşürecektim.

"*TriCast mi?* Onlar bizim en büyük rakibimiz. Birbirimizden nefret ediyoruz. Neden onlarla buluşsun ki?"

"Çünkü rekabet içinde olmaktan yoruldular, dostum.

Ona satın alma teklifinde bulundular." "Satın almak mı?

Bizi mi?"

"Evet."

"Babamın haberi var mı?"

"Hayır. Callum da öyle. Carter bunu kendi başına yaptı."

Kardeşimin bu kadar umursamaz olmasına ve el altından iş çevirmesine sinirlenerek, "O küçük pislik. Onun aptal Ken bebek kafasını koparacağım."

"Bunun ortaya çıkması an meselesi. Bir McCord'un TriCast yönetim kuruluşuyla toplantı yapması, insanların şirket içinde sorunlarınız olduğunu düşünmesine yol açacaktır. En azından finansal sorunlar. Bilmek istersin diye düşündüm, böylece kendi lehine çevirmeye hazır olabilirsin."

"Minnettarım. Merakımdan soruyorum, neden Callum'u bu konuda aramadın?"

Kıkırdıyor. "Yanlış anlama dostum ama ağabeyinin Carter'ı çatıdan atma ihtimali, onunla sadakat hakkında samimi bir konuşma yapma ihtimali kadar yüksek. Delikanlının erken ölümüne sebep olmak istemedim."

"İyi bir noktaya değindin. Teşekkür ederim, Killian."

"Bir şey değil. Yeni kızın da tam bir fişek.

İyi şanslar."

Bağlantıyı kesiyor ve beni orada öylece bırakıp, onu son gördüğümde bana ses-görüntü bileşenli bir tür mikroskobik GPS cihazı yerleştirip yerleştirmediğini merak etmemi sağlıyor.

Bunu ona hiç
yakıştıramadım.

"Merhaba."

Shay buzdolabının yanında durmuş beni izliyor. Buruşuk iş kıyafetlerini değiştirmiş ve şimdi kısa bir bornoz giyiyor, bacaklarını ve çıplak ayaklarını, her güzel kıvrımıyla birlikte mükemmel bir şekilde gösteren siyah ipek bir bornoz.

Telefonu cebime geri koyuyorum ve onun görüntüsü yıkıcı değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Merhaba. Ne yapıyorsun?"

"Sesini duydum, o yüzden seni özledim. Sanırım yumurtalar yanıyor."

Tencereye dönüp spatulayla yumurtaları ters çeviriyorum ve sonuçları inceliyorum. "Yanma tanımına göre değişir."

"Bu kelimenin birden fazla tanımı olduğunu bilmiyordum."

"Elbette var. Kız arkadaşın yaptığı gibi. Bir arkadaş anlamına da gelebilir.

tamamen başka bir anlama gelebilir."

Ben gazı kapatıp tavayı soğuk bir ocağa taşırken o gülümseyerek yaklaşıyor.

"Hmm. Kulağa karmaşık
geliyor." "Öyle."

"Öyle olmak zorunda
değil." "Yine de öyle."

"Eğer kendimi kolunun altına sokmaya çalışırsam, beni iter misin? Sadece ne kadar dirençle karşılaşacağımı görmek için kontrol ediyorum ki karşı saldırı hazırlayabileyim."

İçimi çektiğimde yanıma sokuluyor ve kolumu omuzlarına doluyor. Yüzünü göğsüme çevirerek kollarını belime doluyor ve daha geniş gülümsüyor.

"Sen bir belasın," diye mırıldanıyorum, alnına bir öpücük kondurarak.

"Bunu Bay Bela'nın kendisi söylüyor. Bu arada dişlerimi fırçaladım."

"Tebrik ederim."

"Bunu sana sadece beni öpmekten korkmaman için söylüyorum. Ejderha nefesim vardı, ama şimdi hepsi tatlı. İşte, bak." Başını arkaya yatırıyor ve dudaklarını büzüyor.

O kadar tatlı ki, onu ısırma istiyorum. "Bizim bir ilişkimiz olamaz, Shay."

Yumuşak gözlerle bana bakıyor ve bir elini yanağıma doğru kaldırıyor. "Zaten öyleyiz. Şimdi ben sana sinirlenmeden ve ortam mahvolmadan öp beni."

"Her zaman yetkili olanın sen olduğunu düşünmen bana çok ilginç geliyor."

"Ve istediğimi elde edemeyeceğimi düşünmen de bana çok ilginç geliyor."

Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Onu nazikçe geri itiyorum, sonra tavadan küçük bir parça sıcak yumurta alıp ağzına götürüyorum.

"Ye."

Göz temasını kesmeden ya da emirlerime itiraz etmeden dudaklarını açıyor ve onu beslememe izin veriyor.

Pembe dili, tatlı ağız, parmak uçlarımı sıyıran dişleri - kahretsin.

Sertleşmeye başladım.

Çiğniyor ve yutuyor, sonra bana gülümsüyor. "Şu anki ifadeni görmelisin, yakışıklı. Bu başka bir şey."

Bana yakışıklı demesine bayılıyorum. Bana meydan okumasını seviyorum. Benden korkmamasını seviyorum, korkması gerektiği halde, ona bunun için fazlasıyla sebep verdiğim halde.

Bu garip, inatçı kadın hakkında gördüğüm her şeyi seviyorum. Ve eğer dikkatli olmazsam, yakında onu bırakamayacak kadar derine ineceğim.

Bilinçli olarak karar vermeden onu öpüyorum.

Vücudunu benimkine bastırıyor ve beni öpüyor, yoğunluğuma karşılık veriyor, göğüslerini göğsüme sürtüyor. Başını ellerimin arasında tutuyorum ve ağızla ziyafet çekiyorum.

Öpücük bittiğinde ve ikimiz de zor nefes alırken fısıldıyor, "Haftalardır buna ihtiyacım vardı. Birlikte geçirdiğimiz o geceden beri seni düşünmeyi bırakmadım. Seni düşünerek kendimi defalarca boşalttım. Parmaklarımın senin dilin olduğunu hayal ettim ve her orgazm olduğumda adını haykırdım."

İnliyorum. Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyor?

Ama dikkatimi dağıtamam. Dinlenmesi ve yemek yemesi gerekiyor. İyileşmesi gerekiyor. İhtiyacı olmayan şey ise içimdeki bencil şehvet canavarının istediği gibi onu mıncıklamam.

Yüzüme bakarak kararlı bir şekilde, "Her ne düşünüyorsan, kes şunu" dedi.

"Dinlenmene izin vermem gerektiğini düşünüyordum."

"Dediğim gibi, kes şunu. Ve bana hırlama da. Beni korkutmuyorsun."

Gülümsememeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Yemeğe ihtiyacın var, Shay."

Bana sürtünerek nefes alıyor, "O zaman besle beni." "Öyle demek istemedim."

"Öyle demek istemediğini biliyorum. Kahretsin, bir erkeğin bana olan arzusuyla savaşmasını izlemenin bu kadar ateşli olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Bir elimi saçlarının arasına sokup parmaklarımı yumruk yapıyorum ve gözlerinin içine bakarken başını hareketsiz tutuyorum. "Sen. Yiyeceksin. Yiyeceksin. Anladın mı?"

"Elbette. Hey, tahmin et ne oldu?" "Ne?"

"İç çamaşırı giymiyorum."

Küçük şeytan bunun bana ne yapacağını çok iyi biliyordu. Aletim zonklarken birbirimize baktık.

Yani bu bir savaş.

Meydan okuma

kabul edildi.

Tavadan bir parça yumurta daha alıp dudaklarına götürüyorum. Anında ağzını açıyor ve kabul ediyor, bu da sikimin tekrar zonklamasına neden oluyor. Yutkunup parmaklarımı emdiğinde, düzensiz bir nefes veriyorum. Sonra bir elini bacaklarımın arasına kaydırıyor ve sert şaftımı nazikçe sıkıyor.

Bir uyarı olarak elimi saçlarında sıktığımda, "İyi olacağıma ve başka bir şey yapmayacağıma söz veriyorum" diye fısıldıyor.

"Sen bir yalancısın."

"Evet. Bana biraz daha yumurta ver, lütfen."

Kalbim küt küt atıyor. Başım çarpıyor. Taşaklarım ağrıyor. Sanki adrenalinimi çalıştıran düğme onda ve tekrar tekrar basıyor.

Tavadan bir parmak dolusu yumurta daha alıyorum. Yumurtalar için ağzını açtığında elini yukarı kaldırıyor, sikimin tepesini sıkıyor, sonra tekrar aşağı doğru okşuyor. Gözlerimin içine bakarken çiğniyor ve yutuyor.

Parmaklarımı ağzından çekiyorum ve bornozunun bağını gevşetiyorum. Çıplak göğüslerini, yumuşak karnını ve dolgun bir kalçanın kıvrımını ortaya çıkarıyor.

Sert meme uçlarına bakıyorum, kesik kesik nefesini dinliyorum ve güzel boğazının dibindeki nabzın çırpınışını izliyorum ve ondan istediğim şeyin gerçekten tehlikeli olduğunu fark ediyorum.

Ona sahip olmak istiyorum, bedenine ve ruhuna.

Bundan da öte, onun bana sahip olmasını istiyorum.

Onu güldüren tek erkek olmak istiyorum, nabzını hızlandıran tek erkek, onu beceren tek erkek. Onun gözyaşlarını kurutan ve elini tutan kişi. Onunla ilgilenen kişi. Hayalini kurduğu, kavga ettiği ve barıştığı kişi. Kendine söz verdiği kişi. Herkesten çok sevdiği kişi.

Ve tüm bunları ne kadar çok istediğimin gücü beni şaşırtıyor.

Ben böyle biri değilim.

Ya da en azından onunla tanışana kadar değildim.

Aniden geri çekiliyorum. Sonra bornozunu çekip belindeki kuşağı bağlıyorum ve onu kollarıma alıyorum.

Onu yatak odasına götürürken iç geçiriyor. "Oh bak. Bay Karanlık ve Fırtına geri döndü."

"Dinlenmen gerek. Yapacağın şey bu." Yatak odasının kapısından içeri girerek onu yatağa taşıyorum ve yavaşça şiltenin üzerine yatırıyorum. Sonra yorganı çenesine kadar çekiyorum.

Belirgin bir hayal kırıklığıyla bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Tek kelime etme. Sana bir bardak su getireceğim, içeceksin. Sonra uyuyacaksın. Uyandığında da sana düzgün bir yemek vereceğim."

Kızın hayal kırıklığı ifadesi yerini umuda bırakıyor.

"O tür bir yemek değil. Tanrım. Sen benden daha kötüsün." Gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

Esniyor, gözlerini kapatıyor. "Seni aptal adam. Tabii ki öyleydi."

Birkaç saniye içinde nefes alış veriş i yavaşlar. Boğazından küçük bir ses çıkarıyor ve yanağını yastığa doğru çeviriyor.

Sonra orada durup onun uyumasını izliyorum, çıkıp gitmem ve bir daha dönmemem için tüm nedenleri sayıyorum, doğru şeyi yapmak ve bu güzel kadını huzur içinde bırakmak için kendimle savaşıyorum.

Ona sahip olamam. İkimizin de istediği şekilde değil. Bu imkânsız.

Göğsüm ağrıyor, odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Shay

Gözlerimi tekrar açtığımda, gözlerimdeki ışığın
ışık değişti, öğleden sonra oldu. Dimdik oturuyorum.
kalbim küt küt atıyor. Sonra yorganı atıp kapıya koşuyorum.

Kapıyı açar açmaz gittiğini anladım.

Yine de dairemde dolaşıp havayı kokluyorum. Cole'un
kokusu sinmiş, beni felaketten kurtaran adamın hayalet gibi
bir hatırlatıcısı.

Mutfak masasının üzerinde dolu bir bardak su bırakmıştı.
Yanında bir tabakta buğday ekmeği üzerinde hindili bir
sandviç ve onun yanında da bir not var.

Bayan Sanders,

*Lütfen senin için yaptığım sandviçi ye ve suyu iç.
Sonra bir bardak daha iç. Pazartesi sabahı
görüşürüz.*

Seninkiler,

Bay McCord.

Öyle mi? Göreceğiz bakalım.

Kâğıt parçasını buruşturup lavaboya atıyorum. Sonra masaya oturup sandviçi ağzıma tıkıştırıyorum çünkü açlıktan ölüyorum, bir yandan da Cole'u düşünüyorum. Yemeğim bittiğinde ve suyu da bitirdiğimde kalkıp buruşturulmuş notu lavabodan alıyorum. Tezgâhın üzerinde dikkatlice düzleştiriyor, bükülmüş kenarlarını düzeltiyorum. Sonra yatak odama gidip onu iç çamaşırı çekmeceme saklıyorum.

Neden bilmiyorum ama onu saklamam önemli gibi geliyor. Sonra Chelsea'yi arıyorum. İlk çalışta cevap verdi. "Merhaba. İyi misin?"

"Evet. Sen?"

"Evet."

Bir süre sessizce oturduk. Sonra "Hâlâ orada mı?" dedi.

"Hayır. Uyumaya devam ettim ve şimdi uyandığımda gitmişti."

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Bu sabahtan daha iyi. Artık baş ağrısı yok ve midem de sağlam."

"Duygusal olarak demek istedim."

Bir an düşündüm, sonra dürüstçe cevap verdim. "Şaşırtıcı derecede istikrarlı."

Yumuşak nefes verışı benim için ne kadar
e n d i ş e l e n d i ğ i n i anlamamı sağlıyor.

"Peki ya sen?"

"Kaltak, sadece son bir saat içinde on iki zihinsel çöküş yaşadım. Hâlâ aklım almıyor."

"Dün gece restorana geldiğimden beri senin tarafında olan her şeyi bilmek istiyorum. Git."

Yavaş bir nefes alıyor, sonra çayı uzun, kesintisiz bir monolog halinde döküyor, nefes almak için zar zor duraklıyor. Bitirdiğinde, başladığından daha fazla sorum var.

"Kim bu Emiliano denen adam? Cole onu nereden tanıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. O konuya girmedik."

"Bana eski arkadaş olduklarını söyledi. Bazen birlikte çalıştıklarını söyledi."

"Birlikte çalışmak," diye tekrarlıyor, sesi düşünceli. "İlginç."

"Nasıl biriydi?"

"Zeki. Sert. Bütün kemiklerini kırabilecek birine benziyor ama Sokrates gibi konuşuyor."

Bir süre sessiz kaldık, ta ki o "Sanırım Cole'un Dylan hakkında ikimize de söylediği her şeyi birbirimizle paylaşmayacağımız konusunda anlaşmalıyız." diyene kadar.

"Neden?"

Sesi koyulaşıyor. "Ne kadar az şey bilirsek, sormaya geldiklerinde polise o kadar az şey söyleyebiliriz."

Vücudumu bir ürperti kaplıyor, tüylerim diken diken oluyor. "Ben de onlar için endişeleniyorum. Ona trafik kameralarını incelemeye başlayacaklarını, eğer..."

Söylemememe gerek yok. O ne demek istediğimi biliyor. "Evet. Cevabı ne oldu?"

"Umursamıyor gibiydi. Beni bir ilişkimiz olamayacağına ikna etmeye odaklanmıştı."

"Kulağa son derece mantıklı geliyor." "Mantıklı olup olmaması umurumda değil."

"Umurunda olmalı."

"Ama umurumda değil. Ve bana ondan hoşlanmadığını söyleme, çünkü hoşlandığını biliyorum."

"Mesele ondan hoşlanıp hoşlanmamam değil. Senin için iyi olup olmamasıyla ilgili."

"Yani ondan hoşlanıyorsun."

İ ekiyor. "Tanrı aşkına."

"Ben de ondan hoşlanıyorum, Chelsea. Hem de çok. Gerçekten, gerçekten çok." "Sen de Chet'ten çok ama çok hoşlanıyordun."

"Lütfen. İkiisi aynı kefedede bile değil!" "Biliyorum.

Ama bu adam... karmaşık."

Bu beni güldürüyor. "Sence?"

"Bu konuda rahat olma. Emiliano'yla birlikte ne tür bir 'iş' yapıyorlarsa, sol kolum üzerine bahse girerim ki yasal bir şey değil."

"Ne yani, uyururucu falan mı sattığını düşünüyorsun?"

Bir an düşünür. "Hayır. Bence onlar bir çift iyiliksever."

Telefona bir surat ifadesi takındım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak bilmiyorum. Size söyleyebileceğim tek şey aldığım titreşim. İkiisi çok sıkı fıkıydı, bu çok açıktı. Emiliano eski bir çete yesi olduğunu söyledi ve çetelerden ayrılan pek çok kişi kendini diğer insanlara yardım etmeye adar. Topluma yardım, çocukları bu yaşam tarzının tehlikeleri hakkında eğitmek gibi şeyler. Cole da mahkeme sistemini, Dylan gibi adamlara nasıl davranıldığını, tacizcilerin genellikle hak ettikleri cezaları almadıklarını biliyor. Bu iki şeyin nasıl bağlantılı olduğunu bilmiyorum ama eminim öyledir."

Cole'un beni takip ettiği ve restoranın kameralarından izlediği için ne kadar utandığını düşünüyorum. Nasıl da

özür diledi ve bunun affedilemez olduğunu söyledi.

Ne kadar öfkesini içinde tutmaya çalıştığını, tüm çabalarına rağmen nasıl her yere sızdığını düşünüyorum. Çatık kaşları, kibri, çarpılan kapılar.

Onun gibi zengin, ayrıcalıklı, dünyanın tepesinde olan birinin istismarcıların sistemden nasıl sızdığını nasıl bilebileceğini düşünüyorum.

Ve Cole'un konumundaki bir adamın birinden kurtulmak için tüm hayatını tehlikeye atmasına neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

Bu ben ve Dylan'dan daha büyük bir şey. Bu çok daha eskiye dayanıyor.

Belki Cole da Chelsea gibi birini kaybetmiştir.

"Peki şimdi ne yapacağız? Araştıracak mıyız? Restoranı mı gözetleyeceğiz?"

"Hayır, restoranı gözetlemeyeceğiz, salak! Rahat bırakacağız!"

Derin bir iç çekiyorum ve gözlerimi tavana dikiyorum.

"Chelsea.

Kiminle konuştuğunu unutuyorsun."

Sesi kuruyor. "Oh, kim olduğunu biliyorum, aptal. Sadece o kalın kafana biraz mantıklı konuşmaya çalışıyorum."

"Evet, nasıl gittiğini bana haber ver. Bu arada ben de bir plan yapacağım."

"Eğer bu plan restorana geri dönmeyi içeriyorsa, unut gitsin. Artık orada görünemezsin. İkimiz de olamayız."

"Ama ben Emiliano ile konuşmak istiyorum."

"Suça iştirak etmekten de mi tutuklanmak istiyorsunuz? Beynini kullan! Cole Dylan'a her ne yaptıysa kötüydü. Ne durumda olduğunu gördün. Birini dostça okşayarak kanını üzerine bulaştıramazsın.

yanaktan. Soran olursa, taco ve margarita içtik, Dylan ya da Cole'u hiç görmedik ve eve ayrı ayrı gidip yattık. Hikayenin sonu."

"Ama restorandaki güvenlik kameraları, sokaktaki trafik kameraları. Eğer biri bakarsa hepimizin orada olduğuna dair kanıtlar var."

"Cole bir milyarder. Arkadaşı eski bir sokak serserisi. İşleri halledebilecek adamlar. İkisinin kanıtları çoktan ortadan kaldırdıklarına eminim. Ama atmamış olmaları ihtimaline karşı dikkatli olmalıyız."

Ani bir anı bana saldırdı. O gün Lit Happens'ta Emery ile iş hakkında konuşuyordum. Söylediği bir şey, o zamanlar müşterisi olduğunu düşündüğüm kişinin mafyadan olduğuna dair şaka yapmama neden oldu. Bana şüpheyile bakışı, inandırıcı olmayan inkârından önce tereddüt edişi...

Vay anasını. Haklı mıydım?

Ama hayır, bu olamaz. Mafya iyilik yapanlarla dolu değil. Yani, ben öyle düşünmüyorum. Bu konuda tecrübem olduğundan değil.

"Restorana geri dönmeyeceğine söz ver, Shay. Ciddiyim."

"Söz veriyorum."

"Aramayacağına da söz ver." "Söz veriyorum."

Bir süre durakladıktan sonra, "Neden sana inanmıyorum?" dedi.

"Cole'un biraz açılmasını sağlayıp sağlayamayacağımı görmek dışında hiçbir şey yapmayacağım."

Gülüştü kuru. "Yani onu sorguya çekmeyi hayatının misyonu haline getireceksin. Zavallı piç kurusu."

"Burada kimin tarafındasın?"

"Senin. Her zaman." İç çekiyor. "Yani milyarder erkek arkadaşın seni incitecek bir şey yaparsa, onun varlığını cehenneme çevirmekle yükümlü olacağım."

Gülümsüyorum çünkü ona erkek arkadaşım demek onayladığını göstermenin bir yolu. "Seni seviyorum Chelsea."

"Ben de seni seviyorum, seni saçma sapan dangalak. Şimdi lütfen dinlen ve kendine iyi bak. Yarın seni kontrol edeceğim, tamam mı?"

"Tamam. Hoşça kal."

Bağlantıyı kestikten sonra, yatak odamın penceresinden dışarıya, altın renkli öğleden sonraya bakıyorum ve sonunda tüm düşünceler sessizleşene ve geriye sadece tek bir yakıcı soru kalana kadar zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

Cole McCord... Kimsin sen?

Cole

Pazartesi sabahı saat altı. Evimin arkasında oturuyorum.

Kolera Günlerinde Aşk' ın son bölümünü okuyordum.

Hiç bu kadar depresif olmamıştım.

Sadece romanın genel teması olan aşkın koleraya benzer bir veba olduğu ve aşık insanların zihinsel bir rahatsızlıktan muzdarip olduğu değil. Okurken bile bir an bile Shay'i düşünmeden edemedim.

Kitaptaki ana karakter Florentino gibiyim, sevgilisine o kadar takıntılı ki onun kokusunu taklit etmek için çiçek yiyor ve kolonya içiyor. Bu bölümü okudum ve düşündüm ki, "*Tabii. Bunu görebiliyorum. Elimde bir çift olsaydı Shay'in külotunu bile yerdim.*"

Sonra kitabı odanın öbür ucuna fırlattım.

Şimdi bu *lanet* şeyi bitirirken ben de aynı şeyi yapmak istiyorum, çünkü günlerce okuduktan sonra sonuna geldim ve aşıkların yoluna çıkan yanlış anlamaların ve engellerin üstesinden gelmek için *elli yıllık* bir işkence ve özlem gerektiğini keşfettim.

I yapmalıydım bilinen içinde ve başlangıç
ne zaman o Ona kur yapmak için izin istedi ve
tam o sırada bir kuş nakış işinin üzerine sıçtı ve ciddi bir
ıstırap içinde olduğumuzu anladı.

Eğer bugün bir kuş yanıma sıçarsa, adımını değiştirip Güney
Kutbu'na taşınırım.

En kötüsü de romanın "kahramanının" hem başkahraman
hem de antagonist olması. Kırmızı bayraklardan
bahsediyoruz. Bu adam onları icat etmiş. Gerçekten deli gibi
aşık mı yoksa sadece deli mi anlayamadım.

Öte yandan kadın kahraman tam bir Shay.

Gururlu, inatçı, dik başlı, bağımsız Fermina ne istediğini
biliyor ve onu elde edene kadar durmayacak. Kocasını Dr.
Urbino -evet, yaşlı Florentino ile bir milyon yıl sonra bir
araya gelmeden önce başka bir adamla evleniyor- ona
konuşmayan bir evcil hayvana sahip olamayacağını
söylüyor, o da gidip konuşan lanet bir papağan alıyor.

Hayvanları sevmediği için akıllıca davrandığını
düşünüyor ama mantıksız görünmek istemiyor, bu yüzden
imkansız bir çıta koyuyor, sonra kadın "Öyle mi? Biramı
tut."

Shay'in T'si.

Tek gecelik ilişki yaşadığınız adam yeni patronunuz mu
oldu?

Üstünlüğü ele geçirmesine izin verme. Ona baykuşa
benzediğini söyle.

Yeni patronunuz iş arkadaşlarınızdan birini ortadan mı
kaldırıyor? Patronunuzu erkek arkadaşınız ilan edin ve
onu baştan çıkarmaya çalışın. Delilik bu. Hepsi delilik.
Ben, o, bu lanet kitap.

Onu bir kenara atıyorum ve ayağa kalkıp bacaklarımı
esnetiyorum. Viski içmek için çok erken, o yüzden kendime bir
kahve yapıyorum.

Masamın arkasındaki duvarda bulunan kahve makinesini açıp, ofisi boydan boya adımlarken ve kafamı boşaltmaya çalışırken içiyorum.

Şehir bugün gri. Güneşi engelleyen kalın deniz tabakası sahilden şehir merkezine kadar uzanıyor. Adımlarken pencereden dışarı bakıyorum, yeşil gözleri ve trajik aşk hikayelerini düşünüyorum ve kendime yüzüncü kez onun benim olamayacağını hatırlatıyorum.

Ama lanet olsun. Hiç bu kadar çok şey istememiştim. Ona kafayı takmış durumdayım.

O benim vebalı koleram.

Ofisimin kapısının çalınması dikkatimi dağıttı. Resepsiyonist sekize kadar gelmiyor, bu yüzden bu kesintiyle kendim ilgilenmek zorunda kalıyorum.

Kapıyı açtığımda posta odasından Scotty'yi elinde kahverengi bir kraft zarfla karşımda buluyorum.

"Günaydın Bay McCord. Bu sizin için."

Elinde tutuyor. Kimin bana bu kadar erken bir şey göndereceğini merak ederek alıyorum. Posta odasındakiler ve güvenlik dışında, neredeyse her zaman ilk gelen ben olurum.

"Teşekkür ederim, Scotty."

Gözlerini kırptığında, adını bildiğime şaşırdığını fark ediyorum. Sonra Shay'in ofiste berbat davrandığım için beni uyardığını hatırlıyorum ve insanmışım gibi davranmaya karar veriyorum.

"Bu arada iyi iş çıkardın."

Scotty kaşlarını birleştiriyor. "Zarfını teslim ederken mi?"

İşte bu yüzden insanlarla konuşmuyorum. İşte tam burada. "Genel olarak demek istedim. İşini iyi yapıyorsun. İyi iş çıkarmaya devam et."

Sonra kapıyı suratına kapattım, böylece yüzündeki şaşkın ifadeyi bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

En azından çarpmadım. Shay bunun için benimle gurur duyardı.

Zarfin kopçasındaki küçük kırmızı ipi çözüyorum ve bir kâğıt çıkarıyorum.

Sevgili Bay McCord,

Sizin için hazırlamamı istediğiniz üç aylık mali raporla ilgili birkaç sorum var. Bunları gözden geçirmek için bugün sizinle kısa bir toplantı ayarlamamız mümkün mü?

Saygılarımla

, Bayan

Sanders

Ondan üç aylık bir rapor hazırlamasını istemedim, sinsî küçük şey. Sadece benimle konuşmak istiyor. Hem ofisler arası notla iletişim kurmak kimin fikriydi?

Oh, evet. Benim kitabım. Çünkü geçen hafta *Kolera Günlerinde Aşk*'ı okumaya başladığımda, o salak Florentino Fermina'ya aşk mektupları gönderiyordu ve Shay'in en sevdiği kitap olduğunu biliyordum ve romantik görünüyordu.

Romanı bitirdiğime göre, el yazısıyla mektup yazmak ancak kendini kontrol edemeyen ve kendisine elli yıl boyunca acı çektirecek bir kadına saplantılı bir adamın yapabileceği bir şey gibi görünüyor.

Ona o aşk romanlarının saçmalık olduğunu söyledim.

Telefonu açtım ve onun dahili numarasını çevirdim. "Shay Sanders konuşuyor."

"Günaydın, Bayan Sanders."

En küçük, en titrek nefesini verdi, sonra boğazını temizledi. "Günaydın Bay McCord."

"Bu kadar erken saatte ne yapıyorsunuz?"

"Haftaya iyi bir başlangıç yapmaya çalışıyorum efendim. Ayrıca... Uyuyamadım."

Tanrım, onun sesi. Neden onun sesi bana bir şeyler yapıyor? Gırtlak gibi ya da baştan çıkarıcı değil. Sadece *onun sesi*.

Boku yedim.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Magnezyumu dene." Bir süre sonra, çekingen bir şekilde,

"Pardon?" dedi. "Magnezyum. Uykuya ve endişeye iyi gelir." "Oh. Um. Denerim. Tavsiye için teşekkürler."

Gözlerimi kapatıyorum, burnumun kenarını çimdikliyorum ve devasa, işe yaramaz, vebalı bir aptal olduğum için içimden kendime bağıríyorum. "Sorun değil. Şu rapor hakkında-"

"Evet," diye araya giriyor. "Bu konuda gerçekten yardımına ihtiyacım var. Bana bazı sorunlar çıkarıyor. Sizinle konuşmak için birkaç dakikalığına ofisinize gelebilir miyim?"

Onu görmeyi ne kadar istediğimle doğru bildiklerim arasında bocaladığım için yanıt vermediğimde, "Lütfen?" diye fısıldıyor.

Lütfen. Tek bir kelime vücudumda hiç bu kadar etkili olmamıştı.

Gözlerimi kapatıyorum ve arkadan amına girerken boşalmasına izin vermem için bana yalvardığı görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışıyorum. Masamın üzerine eğilmiş, eteği mükemmel kıcının üzerine doğru itilmiş, sertleşmiş aletim kızla-

"Evet." I söyle çok Yüksek sesle. "Şimdi. Gel yukarı
Şimdi.

Derhal."

Telefonu kapattım ve sert bir nefes verdim.

Lanet olsun. Bunun her yerinde felaket yazıyor. Bir bakmışım seksen beş yaşındayım ve Shay'le nihayet ilk randevumuza çıkıyoruz.

Kapının çalındığını duyana kadar volta atıyorum. Kapıyı açıp onun yüzünü gördüğüm an, çoktan kaybettiğimi anladım.

Onu bileğinden tutup içeri çekiyorum, kapıyı kapatıp kilitliyorum, kollarıma alıp öpüyorum.

Shay

Öpücük beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Soğuk, profesyonel bir versiyonla karşılaşmayı beklerken Bana aramızda hiçbir şey olamayacağını tekrar söyleyecek Cole'un korkusuyla, asansör yolculuğunda kendimi çelikleştirdim. Argümanlarım hazırды. Tüm konuşmalarımı hazırlamıştım. Birlikte olabilmemiz için bir şeyler yapmamız gerekiyordu, hepsi bu.

Sonra kapıyı açtı ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi üzerime düştü.

Ağzı sıcak ve talepkârdı. Dili derinlere daldı. Kollarını sırtıma sıkıca sararak beni vücuduna yasladı ve başım dönene kadar ağzımdan içti.

Sonra beni sıkıca kendisinden uzaklaştırıyor ve başını sallayarak geri çekiliyor.

"Bunu yapamayız, Shay."

Dengesiz ve zor nefes alıyorum, aklımı toplamak ve ne dediğini anlamaya çalışmak için bir an duruyorum. "Burada mı demek istiyorsun? Bunu senin ofisinde yapamaz mıyız?"

"Hayır. Yani hiç."

Sözlerinden ve sesindeki sertlikten incinerek arkamı dönüp uzaklaşıyorum. "Bunu duymamış gibi yapacağım. Ve sen ağzını tekrar açmadan önce, sana bir şey söyleyeyim..."

Masasından birkaç adım ötede duruyorum ve kurutma kâğıdının üzerinde duran *Kolera Günlerinde Aşk*'a bakıyorum. Ona bakmak için döndüğümde iç geçiriyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Aşk romanlarını sevmediğini sanıyordum."

"Sevmiyorum."

"O zaman o kitap neden masanda duruyor?" "Uzun hikâye. Sen nasılsın?"

Yüz ifadesini incelemek için bir an duruyorum. Yoğun. Endişeli. Özlem. Kararsız. Sırtı dimdik, başı hafifçe eğik, kolları iki yanında, bacakları ayırık, elleri bükük duruyor. Koşmaya başlamamak, beni yakalamamak ve tekrar öpmek için kendisiyle savaşıyor gibi görünüyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona bakıyorum.

"Ben iyiyim.

Sorduğun için teşekkür

ederim. Ya sen?" "İyiyim.

Teşekkürler."

Yoğun bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Dudaklarını yalıyor ve ağırlığını bir ayaktan diğerine kaydırıyor.

"Cole, eğer aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranabileceğini ve hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam edeceğimizi düşünüyorsan, düşündüğüm kadar zeki değilsin."

"Ben hiçbir şey hissetmediğimizi söylemedim. Onlar hakkında hiçbir şey yapamayacağımızı söyledim."

Güzel lacivert takım elbisesi, muhteşem yüzü ve güçlü vücuduyla ona bakıyorum ve böyle bir adamın nasıl

mükemmel bir erkek örneği bu kadar saçma olabilirdi.

"Yani hayatının geri kalanını yalnız geçirmeyi planlıyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Sen bir aptalsın."

"Ayrıca evet. Bugün çok güzel görünüyorsun. Bu renge bayıldım."

"Renk mi? Ben siyah giyiyorum."

"Bu mükemmel. O kadar mükemmelsin ki kör olabilirim."

Elimde değil. Kırgınlığıma ve kafa karışıklığıma rağmen gülümsüyorum. "Biliyor musun, beni bir ilişkimiz olamayacağına ikna etmeye çalışan biri için berbat bir iş çıkarıyorsun."

"Bunun seni istemediğim için olduğunu düşünmeni istemiyorum. Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Ama ben senin için iyi değilim, Shay. Ben... iyi değilim."

Kalbim bu adama aşık. Yüzünde, gözlerinde ve sesinde büyük bir ciddiyetle bana bakıyor, neden birlikte olamayacağımızı anlatmaya çalışıyor ama nabzımın atışından onu zar zor duyabiliyorum. Kulaklarımda bir *öp beni öp beni öp beni* ~~kükresi~~, beni sağır ediyor.

Masasının kenarına oturup gözlerimi kapatıyorum, onu engellemeye çalışıyorum.

Bir an sonra bir eliyle saçlarımı okşuyor.

"Gerçekten iyi misin?"

Sesi yumuşak, kulağıma yakın. Başımı sallıyorum ama gözlerimi açmıyorum çünkü bana dokunmaya devam etmesini istiyorum.

"Uyuyamadığın için üzgünüm. Benim yüzümden mi?"

Tekrar başımı sallıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve vücut ısısının tadını çıkarıyorum. Çok yakınımda duruyor olmalı.

"Shay. Çok özür dilerim."

"Sorun değil."

"Önemli değil. Uykusuz geceler geçirmene sebep olmak istemem."

"Kötü bir şey değildi. Sadece uyandım ve geçen gece bana bebek dediğini hatırladım. Benimle ilgilenirken bana bebeğim demiştin, tıpkı o gece otelde yaptığın gibi."

Gözlerimi açıp ona bakmadan önce elektrikli bir duraklama oluyor. Birkaç santim ötemde, aç gözlerle bana bakıyor, eli saçımda, dudakları ayırık. Boynunun yan tarafındaki nabız zonkluyor.

Ellerimi göğsünde birleştiriyorum ve fısıldıyorum: "Bana yine böyle seslenmeni istiyorum ama içimdeyken."

Ellerim göğsünde olduğu için sözlerime verdiği tepkiyi hissediyorum. Kalp atışları hızlanmaya başlıyor ve karın kasları geriliyor. Keskin bir nefes alıyor. Saçlarımı büyük eliyle topluyor ve yumruk yapıyor.

Bu basit hareket beni o kadar azdırıyor ki neredeyse yüksek sesle inleyeceğim. Nabzım hızla atarken ve göğüs uçlarım sertleşirken ona bakıyorum, ağzını ağzıma koymasını için gözlerimle yalvarıyorum.

Gözleri yanarak nefes alıyor, "Bana ne yapıyorsun?" "Senin bana yaptığın şeyin aynısını. Lütfen, Cole. Lütfen. Öp beni. Ondan sonra beni gönderebilirsin. İstersen gideceğime söz veriyorum, ama lütfen aklımı kaçırmadan önce beni tekrar öp."

Göz kapakları titriyor. Sesi hırçınlaşır. "Yalvarmayı kes. Beni öldürüyorsun."

"Lütfen."

Gözlerini kapatıyor ve inliyor. Ayağa kalkıyorum, ellerimi göğsünde gezdiriyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum, sonra dudaklarımı hafif bir basınçla dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Ağzına karşı fısıldıyorum, "*Lütfen.*"

Sesi gırtlaktan geliyor. "Bu oynadığın tehlikeli bir oyun."

"Bu bir oyun değil."

Ereksiyonu kalçamda sertleşiyor. Nefes alış veriş düzensiz. Kendini kaybetmeye ve kontrolünü kaybetmeye yakın olduğunu biliyorum. Kendini bırakmanın ve ağzını benimkine yapıştırmanın tam kıyısında.

Bu yüzden onu zorlamak için dudaklarını ağzının bir köşesinden diğerine yalıyorum, dilimin darbeleri fısıltı yumuşaklığında. Sonra alt dudağını nazikçe dişlerimin arasına alıp ısırıyorum.

O kadar hızlı tepki veriyor ki, nasıl olduğunu anlayamıyorum.

Kırbaç gibi bir hareketle beni döndürüyor ve yüzüstü masasının üzerine itiyor. Masanın kenarına doğru eğildim, göğüslerim kurutma kağıdının üzerinde düzleşti, arkamda dururken popom kasıklarına bastırdı.

Bir eli kalçamda, diğer eli ensemden, eğilip kulağıma o kadar sıcak ve sert bir sesle konuşuyor ki bacaklarım titriyor.

"Kontrolümü kaybetmemi istemezsin, güzel kız. Canavarın tasmaından kurtulmasına izin vermemi istemezsin. Otelde geçirdiğimiz o gece nazik davrandım ama ben nazik değilim. Sana iyi olmadığımı söyleyip duruyorum ama sen dinlemeyi reddediyorsun."

Heyecandan titriyorum. Nefesimi tutamıyorum. Külotum sıırılsıklam ve henüz bana dokunmadı bile.

Sanırım sert meme uçlarımdan birini çimdiklese kendiliğinden yanacağım.

"Çok iyisin. İyisin."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. Eteğimi yukarı çekerek, kıcıma art arda birkaç kez şaplak atıyor. Darbeler keskin ve yakıcıydı. Sonra eteğimi indiriyor, beni masadan kaldırıyor ve eliyle kolumun üstünden tutarak kapıya doğru götürüyor.

Kapıyı açtı. Beni iterek içeri soktu. Dönüp ona bakıyorum, yüzüm sıcak, amım ıslak, kığım yanıyor.

Başka bir şey söylemeden kapıyı yüzüme kapattı.

Titreyen ellerimi kapının üzerine koyuyorum, sonra alnımı kapıya yaslayıp nefesimi tutmaya ve midemdeki kelebekleri sakinleştirmeye çalışıyorum.

Tüm vücudum ihtiyaçtan cızırdıyor. Beni bu kadar ateşlendirdiği için tüm binayı yakabilirim.

Birkaç dakika sonra sert sesini duyuyorum. "Bana bu kapıyı bir daha açtırma. Git."

"Yani bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Tek taraflı mı karar veriyorsun?"

"Evet."

"Ve bunu yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet."

"Pes etmeyeceğim, Cole."

"Gerekirse yeni bir asistan tutarım."

"Hayır, tutmayacaksın."

O kadar uzun süre cevap vermiyor ki, çekip gittiğini düşünüyorum. Ama sonra ağır bir nefes veriş duyuyorum.

"Haklısın. Yapmayacağım. Masanıza dönün, Bayan Sanders. Bu konuşma bitmiştir. Ve şu lanet aşk romanlarını okumayı bırakın!"

Orada öylece durup, hırıltılı nefes alışını dinliyorum. Bir küfür mırıldandı. Ellerini saçlarında gezdirdiğini, kapıyı açmamak için kendisiyle savaştığını ve beni öpebilmek için tekrar içeri çektiğini hayal ediyorum ve ona biraz daha aşık oluyorum.

"Canavar olman umurumda değil Cole. İyi ya da kötü, her ne olursan ol, seni istiyorum."

"Beni tanıımıyorsun." diye homurdanıyor.

"Chet gibi bir narsist olmadığını biliyorum. Ve beni önemseydiğini de biliyorum."

"Neden bu kadar ısrarcı olmak zorundasın? Sana çekip gitmeni söylediğimde neden senin iyiliğini düşündüğüme inanmıyorsun?"

"Çünkü tanıştığımız ilk gece bana ihtiyacım olan her şeyi verme hatasını yaptın. Çünkü seni ne kadar çok görürsem, o kadar çok istiyorum. Çünkü benim için neyin iyi olduğuna ben karar veririm, sen değil. Ve bu arada, eğer o küçük baskınlık gösterisi beni korkutmak içinse, tam tersi bir etki yarattı. Orgazma on saniye uzaklıktayım. İyi günler Bay McCord."

Arkamı dönüp titreyerek asansöre doğru yürüyorum ama onun yerine merdivenleri kullanmaya karar veriyorum. Bulduğum kata dönmeden önce kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Kimsenin gelip gelmediğinden emin değilim ve berbat durumdayım. Bu yüzden

dönün ve Marion'un masasının diğer tarafındaki Çıkış kapısına gidin. Bu kapı katlar arasındaki merdiven boşluğuna açılıyor.

Beton sahanlığa ve serin, yankılı koridora adım atıyorum ama kapı arkamdan kapanmadan önce Cole içeri dalıyor.

Cole

S he yapmamalı var dedi I verdi onu her şey o
İhtiyacım vardı. Beni istediğini söylememeliydi, iyi ya da kötü.
Kötü.

Orgazma on saniye kaldığını da söylememeliydi.

Ama söyledi ve şimdi ikimiz de boku yedik çünkü
içimdeki canavar zincirlerini kırdı.

Onu ham cüruf blok duvarına doğru itiyorum ve ağzını
alıyorum, dilimi içeri sokuyorum, böylece onu tadabiliyorum.
Tatlı, yumuşak, sıcak, lezzetli... Boğazının arkasından gelen o
şaşkın küçük inilti beni daha da sertleştiriyor.

Ellerim vücudunun her yerinde geziniyor, göğüslerini,
belini, etli kıkırını sıkıyor. Eteğini kalçalarından yukarı
çekmek ve külotunu ayak bileklerine kadar sürüklemek için
öpüşmeye ara veriyorum. Doğrulup ona baktığımda, gözleri
fal taşı gibi açılmış ve titriyordu, yanakları kızarmış ve
güzel ağzı ıslanmıştı.

Bir elimi saçlarına, diğerini kalçalarının arasına
koyuyorum ve tekrar ağzına giriyorum, amını okşarken onu
açgözlülükle öpüyorum.

Kaygan ve sıcaktı, klitorisinin tomurcuğu şişmişti. Yalan söylemiyordu: benim için hazırды.

Bir parmağımı içine soktuğumda titriyor. Bir tane daha ekliyorum ve inliyor.

Ağzımı kulağının yanına koyuyorum ve dişlerimi sıkarak konuşuyorum. "Sessiz olacaksın bebeğim. İyi bir kız olacaksın ve tam burada, bu merdiven boşluğunda sikimi alacaksın ve boşaldığında lanet olası bir ses çıkarmayacaksın. Anladın mı?"

Başını salladı, dudağını ısırdı. "Kemer."

Kemerimi çözmeye çalışıyor çünkü elim hâlâ bacaklarının arasında ve onu parmaklıyorum ve buna bayılıyor.

"Fermuar."

Fermuarımın düğmesini açıyor ve fermuarı aşağı çekiyor. "Sik."

Elini külotumun içine sokuyor ve sert shaftımı çıkarıp dibinden sıkıyor. Eli etrafımda o kadar iyi hissediyor ki, bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Şimdi bacağına yukarı kaydır ve ağzını aç."

Söyleneni yapıyor, bükülmüş bacağına belime doğru kaydırıyor. Parmaklarımı amından çıkarıp ağzına sokuyorum. Otomatik olarak emmeye başlıyor, göz kapakları çırpınarak kapanıyor.

Tanrıça. O lanet bir tanrıça. Karşı koyabileceğimi nasıl düşündüm?

Parmaklarımdaki ıslaklığı temizlediğinde, "Şimdi o siki içine al" diye emrediyorum.

Titreyerek, kalçalarımı ileri doğru bastırırken bana rehberlik ediyor. Kaygan ısı aletimin başını sardığı anda kalçalarını kavıyorum ve itiyorum.

Nefes nefese kaldı ve geriye doğru eğildi. Vücudu benimkine doğru bastırıyor. Haykırmıyor ama tırnaklarını sırtımdaki kaslara batırıyor ve titriyor.

Ellerimi kışının altına kaydırıyorum ve boğazını ısııyorum, tekrar itiyorum, sırlıklam amının derinliklerine giriyorum. O sıkı, sıcak kadife gibi ve ben doyamıyorum.

Adımı çok yumuşak söylüyor, ama sesindeki zevk derin bir etki yaratıyor. Beni çılgına çeviriyor. Tekrar tekrar içine giriyorum, parmaklarım etine gömölüyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Eğilip bluzunun ve sütyeninin arasından sert meme ucunu ısırdığımda sertleşiyor. Amı sikimin etrafında kasılıyor.

Bu hoşuna gitti.

Daha sert ısııyorum.

Tüm vücudu sarsılarak orgazm oluyor, sonra amcığı etrafımda kasılırken kalçalarını çılgınca sallamaya başlıyor. Duvara yaslanırken ağırlığını tutuyorum. Adımı tekrar fısıldıyor ve bu benim felaketim oluyor.

Kendimi onun içine boşaltıyorum, ona vermemem gereken her şeyi veriyorum, kara kalbim ve ziyan olmuş ruhum dahil.

Shay

İçime gömülene kadar Cole boynumu öptü, sonra o kadar derin ve hırılıtlı bir sesle konuşuyor ki, sanki çakıl yuttu. "Aferin

kızıma."

Nefes nefese, sayıklayarak ve hâlâ zevkten kıvranarak, çenemi öperken ona yapışıyorum.

Kendimi ayakta bile tutamıyorum. Parmak uçlarımda dengede duruyorum ama Cole neredeyse tüm ağırlığımı elleriyle destekliyor. Bu da iyi bir şey, çünkü başım dönüyor ve titriyorum, bacaklarım yeni doğmuş gibi güçsüz.

Ağzımı alıyor. Öpücük derin ve tutkulu ama merdiven boşluğunun kapısından ilk girdiği andaki kadar sert değil. O da benim kadar zor nefes alıyor.

Gözlerimi açtığımda, onunkiler çoktan açılmıştı. Gözlerindeki hayranlık dolu bakış beni yeniden güçsüzleştiriyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor hışımla. "Senin kadar güzel bir şey görmedim bebeğim. Sen lanet olası bir sanat eserisin."

Dudaklarını benimkilere bastırıp tatlı, yumuşak bir öpücük konduruyor ve bu öpücük onun tutkulu öpücüklerinden daha da nefes kesici oluyor.

İstesem bile konuşabileceğimden emin değilim. Bu yüzden o nazikçe bedenimden çekilirken, yalpaladığımda beni sabitlerken sessiz kalıyorum. Kıyafetlerini düzeltirken, fermuarını yukarı çekip kemerini bağlarken sessiz kalıyorum. Külotumu almak için çömeliyor ve bacaklarıma doğru çekerken denge için omuzlarını kullanıyorum. Ayağa kalkıyor, külotu kalçalarımın yukarı kaydırıp yerine yerleştiriyor ve eteğimi yeniden düzenleyerek kırıksıklıkları düzeltiyor.

Sonra çenemi kavıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Temizlik yapma."

Dudaklarımı ıslatıyorum ve ne demek istediğini anlamayarak başımı sallıyorum.

"Spermlemlerimi silme. Bütün gün masanda ıslak ve yapış yapış oturup beni düşünmeni istiyorum. Bana yapacağını söyle."

Sesinde itaatkâr küçük bir köpek yavrusu gibi yuvarlanıp onun için numaralar yapmak istememe neden olan şey nedir?

"Evet. Yapacağım."

Saçlarımı düzeltiyor, alnımdan öpüyor, sonra elimi tutuyor ve beni merdiven boşluğundan yirmi sekizinci kata götürüyor. Ayak seslerimiz duvarlarda yankılanıyor. Floresan ışıklar titriyor. O kadar şaşırmışım ki, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Sahanlığa ulaştığımızda bana dönüyor ve beni tekrar öpüyor.

"İyi misin?"

"Evet. Hayır. Hiçbir fikrim yok. Az önce ne oldu?"

Beni kollarına çekti ve burnunu saçlarıma soktu. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Yani bu ne anlama geliyor? On dakika önce senden uzaklaşmam için ısrar ediyordun."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. "Ve gitmelisin de."

Başka bir şey eklemeyince iç geçiriyorum. "İlk gece barda sana tanıdığım en sinir bozucu adam olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Dolgun dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor. "Her şeyi hatırlıyorum. Şimdi işe koyul."

Sesimi alçaltarak, "Ya biri bana Dylan'ı sorarsa? Ne diyeceğim?"

"Kimse onu sormayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "O iş halledildi."

"Oh, harika. Biraz daha gizemli olabilir misin? Bu yeterince gizemli değildi."

Alnımdan, sonra her iki yanağımdan, sonra da dudaklarımdan öpüyor, *Baba* filmindeki resmi bir mafya kutsaması gibi.

"Senin endişelenmene gerek yok hiçbir şey için, bebeğim. Sen bir daha hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Kapıyı açıyor ve beni nazıkçe itiyor. Sonra arkasını dönüp metalik bir çınlamayla kapının kapanmasına izin veriyor.

Orada öylece durup ayak seslerinin beton merdivenlerden geri çekilişini dinliyorum, sanki tüm bu olanları bir rüyada izliyormuşum gibi yine o beden dışı hisle.

"Bir daha hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Bu ne anlama gelebilir ki? Beni lobotomiye zorlamaktan, tüm kredi borçlarımı ödemeye kadar her şey olabilir.

kartlarım ve araba kredim.

Kabin alanı hâlâ boş. Duvardaki saat altı buçuğu gösteriyor, yani başka biri gelmeden önce bolca zamanım var. Kararsız bir şekilde, saçımı ve makyajımı düzeltmek için kadınlar tuvaletine gidiyorum. Sonra ofisime dönüp masama oturuyorum.

Saat şu anda altı otuz yedi ve bu günü nasıl atlatacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Bir fincan kahve almaya karar vererek dinlenme odasına girdim. Simone'u tezgâhın başında durmuş, bir fincan çay yaparken görünce şaşıyorum. Krem rengi tenine çok yakışan zümrüt yeşili muhteşem bir takım giymiş, başını kaldırıp gülümsüyor.

"Günaydın, Shay."

"Günaydın. Erken gelmişsin."

"Pazartesi günleri erken başlamayı severim. Hafta sonun nasıldı?"

Donakaldım, sonra sert bir gülümsemeye zorladım.

"Harikaydı. Seninki?"

Omuz silkiyor, çay poşetini bardağına daldırıp çıkarıyor. "Rahatlatıcı. Kitap okudum, Netflix izledim. Bahçeyle uğraştım. Bu arada Dylan hafta sonu beklenmedik bir şekilde işten ayrıldı, bu yüzden yerine birini bulana kadar onun iş yükünün bir kısmını üstlenmen gerekebilir. Mümkün olduğunca az yapmaya çalışacağım. Zaten çok yoğun olduğunu biliyorum."

Nefesim kesildi. Kalbim tekliyor, sonra güm güm atmaya başlıyor. Sinirle yutkunuyorum.

"Dylan işi bıraktı mı?"

"Mmm. Bana sesli mesaj bırakmış. Pek profesyonelce değil ama o kadar da şaşırtıcı değil. Bir süredir bazı sorunlar yaşıyordu."

bir süre."

Zihnini koşuşturuyor. İçimdeki her şey çığlık çığlığa bir kargaşa içinde yuvarlanırken nasıl sakin ve akılı başında davranmam gerektiğinden emin değilim, ama bir kelime çıkarmayı başarıyorum.

"Sorunlar mı?"

ay poşetini çıkarıyor, bir kaşıkla sıkıyor, tezgahın üzerindeki dört yapraklı yonca şeklindeki küçük seramik tutucunun üzerine koyuyor, sonra kupayı alıp bana bakıyor.

"Personel ile kişiler arası sorunlar. Pek sevilmezdi. Eminim zlenmeyecektir."

Sesi yumuşak ama bakışları sivri. Çayını yudumluyor, ben yüzümü duygusuz bir maske haline getirmek için büyük çaba sarf ederken, gözlerini kenardan bana dikeyor.

O biliyor.

Sadece bu da değil, aynı zamanda gözünü kırpmadan sesli mesajla işten ayrıldığına dair uydurma bir hikaye de ilettil, bu birkaç yönden etkileyici, ama esas olarak kolluk kuvvetlerinden biri bunu duymak isterse yanlışlıkla sildiğini iddia edebileceği için.

Nefesimi sabit tutmaya konsantre oluyorum. Onunla göz teması kurmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri. "Anlıyorum," diyorum sessizce. "Pekâlâ. Ben... Elimden geldiğince yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Kupayı indiriyor ve gülümsüyor. "Teşekkür ederim." Sonra kapıya doğru yürüyor, geçerken omzuma dokunmak için kısa bir süre duraklıyor.

Cole'un Cumartesi sabahı evimde Chelsea'ye yaptığı kısa dokunuşun aynısı.

Ortak komponun kabul.

Bunun her şeyi daha iyi mi yoksa çok daha kötü mü yaptığına karar veremiyorum.

Öğle yemeğinden sonra fotokopi odasında iki kadın muhasebecinin Dylan hakkında konuşmalarına kulak misafiri oluyorum.

"Tanrıya şükür istifa etti. Beni ürkütüyordu."

"Biliyorum, değil mi? Beni de. Erkek arkadaşım olduğunu söylediğim halde bana içki teklif edip durdu. Hatta erkek arkadaşımın bilmesine gerek olmadığını söyleme cüretini gösterdi."

"Michelle bir gece onu otoparkta köşeye sıkıştırdığını söyledi. Onu gerçekten korkutmuş."

"Ne oldu?"

"Geç saate kadar çalışıyordu. Dışarı çıktığında onu arabasının yanında beklerken bulmuş. Etrafta başka kimse yokmuş, sadece adam orada pusuya yatmış. Arabasını arkasına park etmiş, kadının girmesini engellemiş. Yolcu kapısı açılmış, sanki onu içeri itecekmiş gibi."

"Hayır!"

"Evet. Sanırım güvenlik görevlilerinden biri tam o sırada viziteye çıkmak için asansörden indi ve Dylan'ı korkuttu. Arabasına bindi ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Michelle hiçbir şey olmadığı için kendini aptal gibi hissetti ve kimseye bir şey söylemedi ama bu sabah Kayleigh'den Dylan'ın kendisiyle de aynı şeyi denediğini öğrenince ikisi de çılgına döndü. Şimdi herkes onun ne kadar sapık olduğunu konuşuyor."

Kızlar birlikte odadan çıkarken başımı eğip gözlerimi fotokopi makinesinden ayırmıyorum. Kağıt yığını tepside aldığım da ellerim titriyor.

O gece eve dönerken cep telefonum çaldı. Tanımadığım bir numaraydı.

"Alo?"

"Selam, bebeğim."

Arayan Cole'du. O kadar şaşırdım ki neredeyse yoldan çıkacaktım. "Merhaba!"

"Benden haber aldığına neden bu kadar şaşırdın?"

"Sana bu numarayı hiç vermedim."

"Gerçekten ulaşmamın zor olacağını mı düşündün?" "Doğru. Sen evrenin ve her şeyin hükümdarısın. I seni özlüyorum."

Bir duraklama olur. Sonra tekrar konuşuyor, sesi daha yumuşak. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Kalbimi yerinden oynatmayı."

Gülümseyerek şerit değiştirmeden önce dikiz aynasını kontrol ediyorum. "Sadece şanslıyım, sanırım."

"Şu anda ne yapıyorsun?" "Eve gidiyorum. Ya sen?"

"Kişisel alışverişçime bir mesaj gönderiyorum."

"Kıyafetlerini senin için satın alan biri mi var?" "Hayır, kıyafetlerimi benim için diken biri var. Benim Geri kalan her şeyle kişisel alışveriş uzmanı ilgilenir. Kaç beden elbise giyiyorsun?"

"Vay be kovboy. Bu çok kişisel bir soru."

"Bütün günü döllerimle damlayarak geçirdin. Bu da oldukça kişisel."

Bu sabah merdiven boşluğundaki buluşmamızı hatırlayınca yanaklarım ısındı. "İyi bir noktaya değindin. Elbise bedenimi neden istiyorsun?"

"Çünkü bu akşam yemek yiyeceğiz. Sana özel bir şey almak istiyorum."

"Akşam yemeği mi yiyeceğiz?" "Evet."

"Bir randevuya davet edildiğimi hatırlamıyorum." "Bugün sikim içinde miydi, değil miydi?"

"Evet, ama haftalar önce otelde de sakin içimdeydi ve ondan sonra seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm."

"Yanlış düşünmüşsün. Bu gece bir randevumuz var ve sana bir elbise alacağım."

Sırıtarak, "Belki meşgulümdür." diye takıldım.

Hoparlörlerden gök gürültüsü gibi bir ses geliyor. Kırmızı bayrakların kralı hoşnutsuz.

"Peki, yemeğe davet etmemeni kabul ediyorum. Bana bir elbise almak istemen de çok cömertçe, ama bunu yapmak zorunda değilsin. Giyecek bir sürü şeyim var. Ben biraz kıyafet düşkünüyümdür."

"İzin istemiyordum. Söyle bana."

Sesinin tonundan bunu kazanamayacağımı anlıyorum, bu yüzden yumuşuyorum ve ona söylüyorum. Ayakkabı numaramı sorduğunda onu da söylüyorum. Sonra gülüyorum. "Yüzük numaram da altı kovboy, merak ediyorsan söyleyeyim."

Bu şaka taş gibi bir sessizlikle karşılandığında, yaltaklanıyorum, ağzımı *bozuyorum* ve konuyu değiştiriyorum. "Peki akşam yemeğine nereye gidiyoruz?"

Arabanın hoparlörlerinden gelen sesi kadife yumuşaklığında. "Sana bir yüzük almamı ister misin, Shay?"

İkinci kez neredeyse yoldan çıkıyordum. Yan şeritteki arabaya o kadar yaklaştım ki, sürücü kornaya basıp bana bağırdı. Bir kazaya sebep olmadan önce bu telefon görüşmesini bitirsem iyi olacak.

"Um. Um."

"Bu bir cevap değil."

"Yani... ne tür bir yüzük olduğuna bağlı. Eğer bekaret yüzüğü gibi bir şey düşünüyorsan, cevabım hayır."

Kıkırdıyor. "Anladım. Bekaret yüzüğü yok. Sana onlardan bir tane vereceğimden değil zaten. Siktir, çok tatlısın. Seni almak için saat yedide evinde olacağım."

Veda etmeden bağlantıyı kesiyor.

Mar Vista'daki dairem şehir merkezinden arabayla otuz dakika uzaklıkta. Oraya vardığımda, konuşmamızı kafamda yaklaşık dört bin kez gözden geçirmiştım. Chelsea'yi de aradım ama sadece sesli mesajına ulaşabildim.

Jen ya da Angel'ı da arayabilirdim ama geçen Cuma gecesinden sonra Cole hakkında konuşacağım tek kişi Chelsea.

Ve şimdiden konuşacak çok şey olacağını biliyorum.

Park ediyorum, aceleyle içeri giriyorum ve duş alıyorum. Rujumu sürerken kapım çaldı. Kapıyı açtığımda, bir de ne göreyim, haftalar önce otelde bana Balmain bluzunu teslim eden, boynunda peekaboo dövmesi olan siyah takım elbiseli gizemli adam, İngiliz aksanlı seksi adam.

Onu gördüğüme o kadar şaşırdım ki, "Sen!" diye bağırdım.

Kadınların kendisine tuhaf tepkiler vermesine alışkın olmalı, çünkü o gizemli gülümsemesini takınıyor ve elindeki uzun siyah giysi çantasını uzatıyor.

Ondan alıyorum, göğsümde tutuyorum ve ona yukarıdan aşağıya bakıyorum.

Pahalı takım elbisesine ve düzgün kesimine rağmen, maço bir korsan havası var. Masanın altında on adamı daha içebilecek ve hala bir kılıç dövüşü ve şehvetli bir kızla yatakta şehvetli bir boğuşma için yeterli güce sahip olabilecek türden bir adama benziyor. Tek eksiği bir kulağında küçük gümüş bir yüzük ve gösterişli bir tüyü olan üç boynuzlu bir şapka.

Kendimi toparlayıp daha makul bir selam veriyorum.
"Merhaba."

"Merhaba, bayan."

"Demek kişisel alışveriş uzmanı sizsiniz?"

Başını eğdi. Bu da gizemli görünüyor. Bu adamda çok ilginç bir şeyler var ama aynı zamanda biraz da korkutucu.

"Bir adınız var mı?" "Axel,
bayan."

"Oldukça havalı bir isim."

"Teşekkür ederim, bayan."

"Ben Shay."

"Kim olduğunuzu biliyorum, bayan."

"Tabii ki öyle. Ve bana bayan demeye devam etmek zorunda değilsin, artık ilk isim bazında olduğumuz için falan."

Başını eğiyor, ellerini kasıklarının önünde kavuşturuyor ve beni öyle dikkatle inceliyor ki, beynimin sinir ağının haritasını çıkarıyor olabileceğini düşünüyorum.

"Merakımdan soruyorum, Cole için kadın kıyafetleri dağıtmak dışında başka ne iş yaptığını sorsam bana söyler misin?"

"Hayır, bayan."

"Elbette söylemezsiniz."

"Boynunuzun kenarındaki dövmenin ne olduğunu söyleyecek misiniz?"

"Hayır, hanımefendi."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"İyi akşamlar, bayan."

"Sen de Axel. Serçe parmağınla kimseyi öldürmemeye çalış."

"Serçe parmağımla asla, bayan." Gülümsüyor, sonra dönüyor ve

gecenin içinde eriyor.

Chelsea'yi bu adamla gerçekten tanıştırmak ve onun görüşünü almak istiyorum. Bahse girerim adamın şifresini beş dakika içinde çözebilir.

Aceleyle içeri dönüp, giysi çantasını yatağımın üzerine koyuyorum ve fermuarını açıyorum. İçinde göz alıcı kırmızı krep bir elbise vardı. Etiketine baktım.

Valentino.

Nefes nefese bornozumu çıkarıp yatağa fırlatıyorum, ardından elbiseyi dikkatlice dolgulu askısından çıkarıyorum. Kolsuz ve dekolteli, etek ucunda zarif boncuklu detaylar var. Üzerime geçirip fermuarını çektiğimde vücudumu ikinci bir ten gibi sarıyor. Dönüp şifonyerimin yanındaki boy aynasında kendime bakıyorum.

Sade ama zahmetsizce göz alıcı olan elbise kalçamın ortasına kadar uzanıyor ve bacaklarımı ortaya çıkarıyor.

Bayıldım buna.

Tam bir çift askılı şampanya topuklu ayakkabımın içine adım atarken kapım çalıyor. Saati kontrol etmek için komodinın üzerindeki saate bakıyorum. Beş dakika erken gelmiş.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve ön kapıya yönelmeden önce sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

Shay

Gülümsüyor, o standlar üzerinde benim kapı eşiği

giyiyor a

mükemmel oturan siyah takım elbise ve beyaz elbise gömleği yaka, kravat yok. Saçları evcilleştirilmiş ve parlıyor. Mavi gözleri koyu ve delici. Enerjisi çatır çatır yanıyor.

Beyaz Atlı Prens'in Grimm kardeşler versiyonuna benziyor, Disney'inkinden daha karanlık ve tehlikeli ve bir mil daha seksi.

Utandığımı hissederek, "Merhaba. Elbise için teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel."

"Asıl güzel olan sensin."

Kapıyı iterek açıyor, arkasından tekmeleyerek kapatıyor, beni kollarına çekiyor ve sanki açlıktan ölüyormuş gibi ağzıma giriyor, beni öyle sert öpüyor ki belimden geriye doğru bükülüyorum. Öpüşmeyi kesiyorum, gülüyorum ama kaçmama izin vermiyor. Onun yerine yanağını boynuma bastırıyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

"Vay canına! Sanırım beni özlemişsin."

Bir elini sırtımdan aşağı kaydırıp kıkırmı sıkıyor. Sesi hırçınlaşıyor. "Seni düşünmeden duramıyorum."

"Ne şanslıyım."

Başını çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor. "Hayır. Şanssızsın. Ama bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım."

Kollarımı güçlü omuzlarına dolayarak ona gülümsüyorum. "Burada olmana sevindim. İğrençleşerek bunu mahvetme."

"Ben asla iğrenç değilim."

"Kendinden bahsederken sanki bodruma kapatılması gereken doğal olmayan bir yaratıkmışsın gibi konuşuyorsun. Bundan hoşlanmıyorum."

Başını eğiyor, çenemi hafifçe ısıırıyor, sonra mırıldanıyor, "Ben doğal olmayan bir canavarım. Bunu görmüyor olman doğru olmadığı anlamına gelmez."

"Bana kışını tekmeletme. Daha yemek bile yemedim."

Bana ağzı kapalı sert bir öpücük veriyor, sonra beni kendisinden uzaklaştırıyor ve oturma odamın etrafına bakıyor, bakışları meraklı ve keskin. Ben daha bir şey söyleyemeden yatak odama doğru ilerliyor ve içeride kayboluyor.

Ellerimi kalçalarımın koyup sesleniyorum: "Evet, seni gezdirmeyi çok isterim Cole. Sorman ne kadar kibarca. Yatak odasından başlayacağız."

Açık kapımın önünden geçip tekrar gözden kayboluyor. O sırtarak dışarı çıkana kadar oturma odasında durup ayak parmağımı yere vuruyorum.

"Neden kendinden bu kadar memnun görünüyorsun?"

"Çamaşır sepetinden bir çift külotunu aldım."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Ah. Ne kadar psikotiksin. İlk buluşmada hep kirli çamaşırları mı çalarsın?"

"Asla. Ama yanımda olmadığın zamanlarda da kokunu alabilmek istiyorum. Onları ofisteki masamın çekmecesinde saklayacağım. Ve bu bizim ilk randevumuz değil." Sırtışı derinleşiyor. "İlk randevumuzda seni bütün gece becerdim prenses."

Nabzım deli gibi atıyor. Ona bakıyorum, takım elbise içinde o kadar sofistike, o kadar dikkat dağıtıcı yakışıklı ki, zarif dış görünüşünün çok aldatıcı olduğunu düşünüyorum.

Gerçek doğası o kadar da medeni değil.

"Ben bir prenses değilim. Ben bir kraliçeyim. Doğru söyle, aygır, yoksa sana her zaman attığın o kibirli bakışlardan birini atarım."

"Oh hayır," diyor sahte bir korkuyla. "Kibirli bakış değil."

"Evet. Oldukça yıkıcı."

"Yıkılmış görünmüyorsun."

"Çünkü ben bir baş belasıyım. Bu da bana kişisel alışverişçinin çok ilginç bir adam olduğunu hatırlattı."

Kaşlarını kaldırarak yaklaşıyor. "Ne açıdan ilginç?"

"Her şekilde. Ne zamandır sizin için çalışıyor?"

Yaklaşırken bakışları ağzıma düşüyor. "Axel ve ben birbirimizi bir süredir tanıyoruz."

Parlak bir sesle, "Bakın, cevap kılığına bürünmüş bir başka şifreli kaçamak! Sorulardan kaçmakta çok iyisiniz Bay McCord."

"Siz de benimle uğraşmakta çok iyisiniz Bayan Sanders. Özgeçmişinizde bu yoktu."

Uzanıp beni omuzlarımdan tutuyor ve göğsüne doğru çekiyor. Kollarımı sırtına doladım ve

ona gülümsedi. "Bu, bir ilişkimiz olmayacakmış gibi davranmandan daha iyi."

"Numara yapmıyordum, korumacı davranıyordum. Ve bir ilişki hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Ciddi misin? Az önce bir çift kirli külotumu çaldın. Şu anda tamamen ilişki bölgesine girdik. Bekle, pardon- durum arkadaşlığı."

Dudaklarını hoşnutsuzlukla büzdüğünde, iç çektim.

"Ne var biliyor musun? Haklısın. Sürekli bir dizi tek gecelik ilişki yaşayacağız ve geri kalan zamanda birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranacağız."

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve bir süre dalgın bir sessizlikle bana bakıyor. Sonra öyle bir şey söylüyor ki, onun taşaklarını patlatmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum - onlara bir çekiçe vurmak istiyorum.

"Ben de tam olarak bunu

düşünüyordum." "Şaka yapıyordum!"

"Şimdi bu konuya girmeyelim. Seni beslemem gerek."

"Biliyor musun, eğer birkaç yaş daha büyük olsaydım, senin etrafında olmak

beni kalp krizi riskiyle karşı karşıya bırakır."

Dudaklarımı dudaklarıyla okşuyor. "Benden çok etkilendiğin için mi?"

"İyi deneme. Hayır, çünkü tansiyonuma iyi gelmiyorsun."

Kulağıma fısıldıyor: "İçine gömüldüğümde, sırtımı tırmalayıp adımın inlediğinde düşündüğün bu mu? Tansiyonun için kötü olduğumu mu?"

Sözleri bu sabah merdiven boşluğunda yaşadığım bir anıyı çağrıştırıyor ve içimden küçük, istemsiz bir ürperti geçiyor.

Kıkırdıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Kendini beğenmişlik yapma. Kendini beğenmişlerden nefret ederim."

"Peki efendim."

"Alaycı da olma."

Sıkma Ben Daha sıkı, o chuckles

Tekrar, onun Nefesi boynumda sıcak. "Çok fazla kural var. Gitmeye hazır mısınız?"

"Elbette. Ama önce seni dürtmek için keskin bir şey alayım."

"Başka bir şeye ihtiyacın yok. Zaten o dilin var."

"Ha. Touché, Bay McCord. Touché."

Cipi büyük, siyah ve lüks. Çok yüksekte oturduğu için yolcu koltuğuna oturmama yardım etmesi gerekiyor. Sonra kemerimi bağlıyor, beni öpüyor ve elini çıplak kalçamdan yukarı kaydırıyor.

"Yüzümü bacaklarının arasına gömüp amını yememek için kendimi zor tutuyorum bebeğim, çünkü kokuna ve tadına bayılıyorum. Ama yemekten sonra..."

Gülümsüyor, doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Meme uçlarım sertleşiyor. Kalbim çarpıyor. Bunu hemen şimdi yapmasını istiyorum ve halka açık bir otoparkta olmamız umurumda bile değil.

"Tatlı o zaman," diyorum, sinir sistemim üzerindeki etkisine şaşırarak.

Kapımı kapatıyor ve direksiyona geçiyor. Garaj yolundan çıkar çıkmaz elimi tutuyor. Şehirde el ele tutuşarak ilerliyoruz ve profiline çok fazla baksam da buna aldırmıyor gibi görünüyor.

"Çok yakışıklısın. Ama tabii ki bunu biliyorsun."

Bana doğru baktı. "Ben kendimi senin gördüğün gibi görmüyorum."

"Görmelisin. Bu inanılmaz bir manzara."

Elimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Çok tatlısın."

"Dürüst oluyorum. Sen tanıdığım en yakışıklı adamsın."

"Kardeşimi görmelisin, Callum. Sonra bana ne düşündüğünü söylersin."

Merakla ona doğru döndüm. "Emery'nin kocası mı?"

"Evet."

"Onu ofiste hiç görmedim. Carter'la işe başladığım ilk gün tanıştım ama o zamandan beri görmedim."

Sesi kurudu. "Nimetlerini say." "Onlarla anlaşıyor musun?"

"Herkes bir aile şirketinde çalışmanın harika olacağını düşünür, ta ki gerçekten bir aile şirketinde çalışana kadar... Bu da genellikle DNA'larını paylaştıkları insanlara katlanamadıklarını fark ettikleri ve evlat edinilmiş olmayı dilemeye başladıkları zamandır."

Sesindeki acılık beni şaşırtıyor. Profiline bakıyorum, çenesindeki bir kasın esnemesini izliyorum ve babasının nasıl biri olduğunu merak ediyorum. Görünüşe bakılırsa, aralarındaki ilişki pek de sıcak ve samimi değil.

"Annenin şirketle fazla bir ilişkisi var mı?"

Annesinden bahsedince yüz hatları yumuşuyor, sesi de öyle. "Günlük operasyonlarda değil. Ama babam onsuz bir karar veremez."

"Ne kadar zamandır evliler?"

"Kırk yıldan fazla." Bana doğru baktı. "Peki ya senin annenle baban?"

"Ben on yaşındayken boşandılar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Onlarla yakın mısınız?"

Penceremden şehre, yıldızsız akşam gökyüzüne bakıyorum, midemdeki ani sıkışma yerine onlara odaklanıyorum. "Babam, evet. Şu anda yeni karısıyla Oregon'da. Tatillerde bir araya geliyoruz."

Devam etmediğimde elimi sıkıyor. "Peki ya annen?"

"Vegas'ta yaşıyor. Ara sıra telefonda konuşuyoruz ama..."
Devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor. "Biz çok farklı insanlarız."

"Nasıl yani?"

Bunu sormasını beklemiyordum. Çoğu erkek ses tonumdan bu konuya girmek istemediğimi tahmin ederek konuyu kapatırdı. Ama şu anda Cole'un tüm dikkati bende. Ona bakmıyorum bile ama bunu hissediyorum. Havanın nasıl şarj olduğunu. Elim nasıl biraz daha sıkı tuttuğunu.

"Çok içiyor. Çok derken, öğlen saatlerinde başlıyor ve bayılana kadar durmuyor demek istiyorum. Şu anda konjestif kalp yetmezliği var ama bu bile içme alışkanlıklarında bir değişiklik yaratmadı."

Cole elimi dudaklarına götürüp tekrar öpüyor ve uzun bir süre boyunca ağzını tenime bastırıyor.

"Özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Neyse o." İç çekerek başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Erkek arkadaşını suçluyorum."

"Nedenmiş o?"

"Onu dövüyor. Babamla ayrıldıklarından beri birlikteler. Ondan ayrılması için yalvarıp duruyorum ama ayrılmıyor. Elimden gelen her şeyi denedim ama insanlar kendi kurtuluşlarının bir parçası olmak istemeli. Bu yüzden şimdi onu kendi haline bırakıyorum ve gecenin bir yarısı polisten gelecek olan ve eninde sonunda geleceğini bildiğim o telefonu bekliyorum."

Bir an sonra Cole'un hiçbir şey söylemediğini ve sessizliğinin dikkatten gerginliğe dönüştüğünü fark ettiğimde dehşete kapılıyorum.

Ne düşünüyordum ki? Bana anne ve babasının kırk yıldır evli olduğunu söylüyor ve ben de *buna* karşılık mı veriyorum?

Yanaklarım utançtan yanıyor. "Özür dilerim. Bu bir çok."

"Özür dilemene gerek yok. Bana söylediğin için teşekkür ederim.

Bunu yaptığına sevindim."

Ona şöyle bir bakıyorum. Çenesi yine sertleşmiş ve profilden bile belli olan bir ifade takınmış. Memnun görünmüyor.

Katil gibi görünüyor.

Ama neyse ki konuyu değiştiriyor da artık ikimiz de bu karmaşanın içinde parmak ucunda yürümek zorunda kalmıyoruz.

"Peki ya kız ya da erkek kardeşler? Onlardan biri var mı?" "Ben tek çocuğum."

"Şanslısın."

"Büyürken hep bir kız kardeşim olmasını diledim. Belki de Chelsea ile bu kadar yakın olmamızın nedeni budur. O da tek çocuk. Liseden beri arkadaşız."

Dikkatini tekrar yola çevirmeden önce uzun bir süre bana bakıyor. "Siz iki paylaşmalısınız.

her şeyi."

"Evet. Yani, *her şey* değil."

Sesi düştü. Bana bakmadan, "Onunla benim hakkımda konuşman benim için sorun değil. Onun senin için önemli olduğunu biliyorum. Ve ikinize de güveniyorum."

"Gerçekten mi? Bize
güveniyor musun?"

"Evet."

"Ama onunla sadece bir kez tanıştınız. Ve sen ve ben de birlikte çok fazla zaman geçirmedik."

"İnsanları tanırım. Ne zaman iyi, ne zaman kötü olduklarını, ne zaman güvenilebileceklerini ve ne zaman güvenilemeyeceklerini. Ve ikiniz de olabilirsiniz."

Profilini inceliyorum, ondan etkileniyorum ama aynı zamanda kafam karışıyor. "İnsan doğasına dair tüm bu bilgileri işletme okulunda mı edindin?"

Dudakları, arkadaşı Axel'inkine çok benzeyen kısa ve esrarengiz bir gülümsemeyle kalkıyor. "Pek sayılmaz."

Ona uzun süre sessizce baktığımda kıkırdıyor. "Fazla düşünme."

"Bana ne demek istediğini söylersen düşünmek zorunda kalmam." "Başka bir zaman."

Bunu söyleme şeklinden, o zamanın asla gelmeyeceği hissine kapılıyorum. Ama ısrar etmiyorum.

Sonraki otuz dakikayı daha güvenli konular hakkında konuşarak geçiriyoruz. Filmler, müzik, seyahat, yemek, kitaplar. Her şey hakkında bir şeyler biliyor. Gitmek istediğim her şehri ziyaret etmiş ve o kadar detaylı anlatıyor ki, sanki oradaymışım gibi gözümde canlandırabiliyorum. Kendimi sohbetimize o kadar kaptırmışım ki nereye gittiğimizi sormayı unutuyorum, ama sonra Sunset Bulvarı'ndan Beverly Glen'e sapıyoruz.

"Burada restoran var mı? Bu bölgenin tamamen konut olduğunu sanıyordum."

Gülümsüyor. "Los Angeles'taki en iyi restoran tepenin üstünde. Bir tarafta vadinin, diğer tarafta Santa Monica Körfezi'nin inanılmaz bir manzarası var."

Tepeye çıkan dolambaçlı yolu takip ediyoruz, geçtiğimiz her ev biraz daha büyüyor. Sonunda, onlardan gördüğüm tek şey kapıların ardına yerleştirilmiş çatılar. Sonra devasa bir taş koruma kapısına yanaşıyoruz. Yavaşlıyoruz, Cole pencereden görünen üniformalı muhafıza çenesini kaldırıyor ve geçiyoruz.

Aynı şey elli metre ötedeki başka bir nöbetçi kapısında da oluyor.
içinde.

Nerede olursa olsun Biz Gidiyorum, o gerekir
olmak Özel. Bu
Buradaki mülkler Los Angeles'ın en pahalı mülkleri arasında yer alıyor ve şu anda önünden geçtiğimiz evlerin büyüklüğüne bakılırsa ünlüler ve aşırı zenginlerle dolu.

Her iki tarafı dev palmye ağaçları ve taştan aslan heykelleriyle çevrili bir araba yolunda duruyoruz. Siyah demir kapı devasa, araba yolunun genişliği boyunca uzanıyor ve caddenin her iki tarafında da devam ediyor. Etrafını saran ağaçlar ve çalılar yüzünden kapının ardında ne olduğunu göremiyorum, ama sonra kapı açılıyor ve biz de içeri giriyoruz.

Daha doğrusu malikane.

Bu bir ev, yemyeşil ağaçların arasına gizlenmiş peyzaj aydınlatmasından gelen yumuşak ışıkla çalkalanan inanılmaz güzellikte İtalyan tarzı bir konak.

"Cole?"

"Hmm?"

"Burası bir restoran değil."

Gölüşü yumuşak ve memnun edici. "Ah, o keskin zekanız, Bayan Sanders."

Kapılardan geçip, ortasında bir fıskiyeinin bulunduğu geniş bir avluya giriyoruz. Arabayı kemerli bir taş girişin önüne park ediyor, motoru durduruyor, sonra bana dönüyor.

"Umarım Asya füzyon yemeklerini seviyordur. Wolfgang bizim için meşhur Şangay ıstakozunu yaptı."

"Wolfgang mı? *Puck* gibi mi?"

Bana göz kırptı. "Umarım açsındır." Arabadan inip yanıma geliyor, kapıyı açıyor ve ben kemerimi çözerken bekliyor.

Sonra elimi tutuyor ve beni evine götürüyor.

Shay

Burası çılgın bir yer.

Fuayenin üç tonozlu tavanı, pencere duvarları var. inanılmaz kanyon ve şehir manzaralarını ve Baccarat avizeleri gibi taşları sergilemektedir. Bir çift kavisli kireçtaşı merdiven zarif bir şekilde ikinci kata yükselmektedir. Beyaz mermer zemin parıldıyor.

Elimi tutan Cole beni girişten geçirerek daha da görkemli olan ana yaşam alanına götürüyor. Koyu renkli parke zeminler, beyaz mobilyalar ve yağlı boya tabloların asılı olduğu duvarlarla dengeleniyor. Fantastik bir salonun tavanı gerçekçi sahte çiçeklerle kaplı ve bir kelebek patlamasını andıran bir avize var. Bir bar odası, bir kütüphane, bir resmi yemek odası, bir sinema odası ve bir şarap mahzeni var ve bunlar sadece birinci kat.

Pencerelerden arka bahçedeki devasa havuza bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Cole elimi sıkıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Masal şatosu gibi. Burada seninle birlikte başka kim yaşıyor?"

"Hiç kimse."

Dönüp ona bakıyorum. Ortamdaki sıcak ışıktaki yüz hatları daha yumuşak. Belki de ben hayal görüyorum ama tavırları da daha yumuşak, sanki evinin kapısından içeri girince üzerindeki sert katmanlardan birkaçını atmış gibi.

"Burada yalnız mı yaşıyorsun? Burası on bin metre kare falan olmalı."

"On beş. Altı dönümlük bir arazi üzerinde." Dönüp pencereden geceye bakıyor. "Keşke yirmi olsaydı ama şehirde o kadar büyük parsel bulamıyorum. Montecito'da satın almak istediğim iki yüz otuz dönümlük bir yer var ama sahibi satmıyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Neden bu kadar çok alan istiyorsun?"

"Vahşi hayvanların çok fazla alana ihtiyaç duymasıyla aynı sebepten." "Dolaşmak için mi?"

"Böylece birbirlerine çarpmak zorunda kalmazlar." "Yalnızlık çekmiyor musun?"

Düşünceli bir anın ardından cevap veriyor, sesi yumuşak. "Her zaman."

İşe başladığım gün Simone'un ne dediğini hatırlıyorum, ayağım kaydı ve ona Bay Karanlık ve Fırtınalı dedim. Ofisteki herkesin ona Grinch dediğini söyledi, ama Grinch'in özelliği kalbinin çok küçük olmamasıydı. Sadece dayanılmaz derecede yalnızdı.

Bu adam bir gizem. Bağlantı kurmayı arzuluyor ama bunu elde edebileceği tek yerden kendini bilerek ayrı tutuyor. Diğer insanlardan.

"Selam. Yakışıklı."

Bana bakıyor.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük."

Mavi gözleri parlıyor, uzanıp yanağını okşuyor. Mırıldanıyor, "Güzel Shayna. Geldiğin için teşekkür ederim. Burada olmanı seviyorum."

Duygular göğsümde kabarıyor, nefes almakta zorlanana kadar genişliyor. Saklanmak için ondan uzağa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Bakışlarının gücü çok kuvvetli.

Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama daha önce hiç kimseye çekilmediğim bir şekilde ona çekiliyorum. Gizemlerine ve ruh hallerine, özlemine ve yalnızlığına, henüz bilinmeyen nedenlerle herkesten sakladığı tüm parçalarına.

Sırları olduğunu biliyorum. Mükemmel olmadığını biliyorum. Ama daha önce hiç bu kadar anlamak istediğim birini tanımamıştım.

"Şu anda bana bakışının bağımlısı olabilirim," diyor, sesi gırtlaktan geliyor.

"Sana bir şey sorarsam dürüstçe cevap verir misin?"

"Sana karşı her zaman dürüst olacağım."

"Kaçamak cevap vermediğin zaman yani." Bu bana bir gülümseme kazandırdı. "Soru neydi?"

"Kalbimi kırmayacağın konusunda sana güvenebilir miyim?"

Yüz hatlarında acı dolu bir ifade belirliyor. Gözlerini kapatıyor ve sessiz bir nefes veriyor. Gözlerini tekrar açtığında, ıstırapla doluydular.

"Neden sürekli bir ilişkimiz olamayacağını söylediğimi sanıyorsun?"

Bu kadar acıtmamalıydı. Neredeyse bana yalan söylemesini dileyecektim. Ama sanırım bu soruyu sorduğum için

Soru.

Uzaklara, gecenin içine bakıyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum boğazımdaki yumrunun etrafından. "Yeterince adil."

"Shay-"

"Hayır, bunu mahvetmeyelim. Bu gece var. Ve Şangay ıstakozumuz var. Ve eğer çok ama çok iyiysen, beni o devasa havuza çıplak yüzmeye gitmemiz gerektiğine ikna etmene izin vereceğim."

Beni kollarının arasına alıyor ve yüzünü boynuma bastırarak sarılıyor. Bir süre öylece duruyoruz, birbirimize sarılıp nefes alıyoruz, ta ki gözlerimin kenarlarında yaşların süzüldüğünü hissedip uzaklaşana kadar.

Şimdiden kalbimi kırmaya başladı ve henüz akşam yemeği bile yemedik.

Elimi tutarak beni bir dizi açık Fransız kapısından terasa götürüyor. Hava ılık ve durgun, korkuluklara tırmanan hanımeli sarmaşıklarıyla parfümlenmiş. Beyaz ketenle örtülü, kaliteli porselen ve kristallerle donatılmış küçük, yuvarlak bir masaya oturuyoruz. Gümüş tutuculardaki beyaz fenerler ortama romantik bir ışıltı katıyor.

Bunalmış bir halde manzarayı seyrediyorum.

Cole kucağına keten bir peçete yayarak, "Sessizsin," diye gözlemliyor.

"İşlem yapıyorum."

Başını sallıyor, daha fazlası için beni zorlamadan bu cevabı kabul ediyor. Sonra ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarıyor ve bir numara çeviriyor. Diğer hattan cevap veren kişiye "Hazırız" diyor.

Bağlantıyı kesiyor, telefonunu kapatıyor ve cebine geri koyuyor. Sonra başka bir yerden külotumu aldı.

iç cebine koyuyor ve burnuna götürüyor. Bana bakarak derin bir nefes alıyor.

Utanarak başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Utangaç olma."

Ona tekrar baktığımda sırtıyordu. "Tuhafsın."

"Bunu bana tanıştığımız gece söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

"Evet ve haklıydım. Şunları kaldır lütfen."

Külotları dikkatlice katlayıp ceketinin dış göğüs cebine yerleştiriyor, külotlar bir cep mendili gibi görünene kadar onları düzenliyor.

"Bunu daha önce kaç kez yaptığını bilmek istemiyorum ama bu konuda çok iyisin. Lütfen bana bunları bir toplantıda giyeceğini söyleme."

"Nereye gidersem gideyim bunlar da benimle gelecek."

Yüz ifadem karşısında gülüyor. Onun gülüşünü seviyorum, açık ve korumasız, gürültülü ve mutlu. Bu ses beni heyecanlandırıyor. Oturup ona bakıyorum, büyülenmiş gibi.

Gözleri parlıyor, masaya doğru eğiliyor ve elimi tutuyor. "İşte yine o bakış."

"Ne bakışı?"

"Bağımlısı olduğum bakış."

"Bağımlı olabileceğinizi söylediğinizden bahsediyorsunuz."

"Görünüşe göre, tek ihtiyacım olan bir vuruşmuş."

Kızarak masaya bakıyorum. "Çıplak yüzmekle ilgili o şeyi söylediğim için bu kadar abartıyorsun."

"Öyle olmadığımı biliyorsun."

Yukarı bakıyorum. Bakışlarımız kilitlendi. Sinir sistemim alarma geçiyor ve vücut parçalarımı ateşe vermeye başlıyor. Bunu bana nasıl yapar?

"Sen Yani lanet olsunÇok güzel. Lanet olsun, Shay. Lanet olsun."

Sesi alçak ve sert, gözleri parlıyor. Keşke yüzünün bir fotoğrafını çekebilseydim, böylece onu şu anda hatırlayabilseydim, böylece aramızdaki işler zorlaştığında bakabilseydim, ki öyle olacağını biliyorum.

"Teşekkür ederim." diye fısıldadım.

Eğilip parmak eklemlerimi öpüyor, tam o sırada iki genç adam masamıza geliyor. Uzun kollu beyaz gömlekler, siyah pantolonlar ve göğüslerinde beyaz harflerle *Spago* yazan siyah yelekler *gymışlerdi*

"İyi akşamlar," diyor uzun boylu sarışın olan. "Ben Brett. Bu akşam size ben hizmet edeceğim. Christian bana yardım ediyor." Güzel bir gülümsemesi ve iri, koyu renk gözleri olan ince yapılı genç bir adam olan arkadaşına başıyla selam veriyor.

Cole sandalyesine yaslanıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve ellerini kucağında kavuşturuyor. Sunucularımız önümüze yemek tabaklarını koyarken ve kristal kadehlere şarap doldururken beni tereddütsüz bir niyetle izliyor.

Brett tabağımı işaret ediyor. "İlk yemeğimiz olarak Wolfgang'ın en sevdiği sek Avusturya Riesling'i ile eşleştirilmiş siyah sirke, acı biber yağı ve zencefilli domuz göbeği köftemiz var. *Afiyet* olsun."

Beni eskisinden daha da bunalmış bir halde bırakarak çekiliyorlar.

Çünkü tabii ki öyle yapacaktı, Cole fark etti. "Sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok. Bu sadece... inanılmaz. Çok zahmete girmişsin. Umarım benim pizzacıdan paket servis almaktan mutlu olmayacak türden bir kız olduğumu düşünmüyorsundur."

Sesi yumuşuyor. "Senin nasıl bir kız olduğunu biliyorum. Çaba konusunda da endişelenme. Benim için zevktir." "Yine de Cole. Bu çok fazla."

"Sadece yüz ifadeni görmek bile buna değer."

"Teşekkür ederim. Her şey için. Ama bunu beklediğimi sanma-"

"Sana bir şeyler vereceğim," diye araya giriyor. "Güzel şeyler. Hak ettiğin şeyler, sana vermek beni mutlu edecek şeyler çünkü onları takdir edeceğini biliyorum, ama aynı zamanda bencilce çünkü onları sana sağlamanın beni ne kadar iyi hissettireceğini biliyorum."

Titrek bir nefes veriyorum, keşke bu kadar dengesiz hissetmeseydim. "Tamam, ama evime geldiğinde sana konserve SpaghettiOs ikram ettiğimde hayal kırıklığına uğrama."

"Şaka mı yapıyorsun? Onlar benim favorim."

Gülümseyerek şarap kadehini kaldırıyor ve bir yudum alıyor. Ben de öyle yapıyorum, içimde kopan duygu kasırgasından uzaklaştığım için mutluyum. Sonra cesur olmaya ve aklımdan geçenleri söylemeye karar veriyorum.

"Bunun nasıl yürümesi gerektiğinden emin değilim. Bir ilişki istemiyorsun ama bana bir şeyler vermek istiyorsun. Bir daha hiçbir şey için endişelenmeme gerek olmadığını söyledin ama aynı zamanda sadece bir gecelik ilişkiler yaşayacağımı da söyledin."

"Bunu sen söyledin. Ben de kabul ettim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Köftelerini soğumadan ye."

Başka bir yan adım. Ne kadar sinir bozucu. Çatalımı alıp küçük, şişman bir hamur tatlısına saplarken bu düşünceyi kendime saklıyorum.

Çiğnemeye başlayana ve tatlar dilimde patlayana kadar on saniye boyunca sinirlendim.

"Oh. Aman Tanrım. Bu... kutsal vay canına, bu çok iyi."

"Vay canına mı?" diye tekrarlıyor, kıkırdayarak.

"Beni sana hamur tatlısı fırlatmak zorunda bırakma."

"Bana istediğin her şeyi fırlatabilirsin bebeğim."

Sesi o kadar yumuşak ve okşayıcı, gözleri o kadar sıcak ki içim ürperiyor. Hissettiğim her şeyi ona belli etmemek için bakışlarımı tabağıma indiriyorum. Görse bile yorum yapmadan geçiştiriyor, onun yerine şarabından bir yudum daha almak için duraklıyor.

İlk yemeği rahat bir sessizlik içinde bitiriyoruz. O rahat görünüyor. Yemeğimle birlikte yutmak zorunda olduğum sorularla dolup taşıyorum. Tam ona Axel'i tekrar soracakken ikinci yemek geliyor, bu da bana Emiliano'yu ve sonra da diğer her Geyi sormam için bir fırsat yaratacak.

Christian tabaklarımızı temizliyor. Brett önümüze iki yeni tabak koydu.

"Köri soslu ve çıtır ıspanaklı Şangay ıstakozu.

Afiyet olsun."

Şaşkın, gidişini izliyorum. "Birinin önüne her tabak koyduğunda *afiyet* olsun demezse *baş1* belaya girer mi sence?"

"Bu sadece güzel bir yemek olayı. Oh kahretsin."

Ses tonundaki ani değişikliğe şaşırarak ona bakıyorum.
"Sorun nedir?"

"İstakoz sevip sevmediğini hiç sormadım." "Haklısın. Sormadın."

Devam etmemi bekliyor. Devam etmeyince kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

"Aslında alerjim var. Ölümüne alerjim var. Korkunç kurdeşenler döküyorum."

Etli bir ıstakoz parçasını koparıp eritilmiş tereyağına batırdıktan sonra ağzıma attığımda yüz ifadesi değişiyor.

"Ukala."

"Suçluyum. Tanrım, bu köfteden bile daha iyi!"

Çenemden aşağı damlayan tereyağına bakıyor ve dudaklarını yalıyor.

"O tereyağından biraz sakladığından emin ol." "Neden?"

Gülümsüyor. "Sonrası için ihtiyacım olacak."

"Tatlı olarak tost yemeyi mi planlıyorsun?"

"Tatlı olarak seni yemeyi planlıyorum. Tam şurada, şu salon yatağında."

Havuzun bir tarafında bize en yakın olan mobilya grubuna bakıyorum. Havuzun kenarında dört tane çizgili şezlong var. Arkalarında uzun bir seksiyonel kanep ve bir çift büyük koltuk dizilmiş.

Bunların yanında yanan bir ateş çukurunun yanında beyaz örtüler ve yastıklarla kaplı büyük, rahat görünümlü bir şezlong var.

Kurt gibi sırtıyor. Kalbim çırpınıyor.

"Affedersiniz Bay McCord, ama bu kesinlikle bir iş ilişkisi, unuttunuz mu?"

Gözleri parlayarak hırlıyor: "Hatırladığım tek şey, sizi merdiven boşluğunda becerirken amınızın ne kadar ıslak olduğuydu, Bayan

Sanders. Adımı nasıl söylediğiniz. Sikime ne kadar sert boşaldığınızı."

Çırpınan kalbim çarpmaya, meme uçlarım karıncalanmaya başlıyor ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık seli yayılıyor. Sandalyede kıpırdanıyorum, öngörülemeyen ruh hali değişiklikleri kafamı karıştırıyor ama sözlerinden inanılmaz derecede tahrik oluyorum.

Nasıl karşılık vereceğimi bilemeden ağzıma biraz daha istakoz tikiştiriyorum.

Cole'un kahkahası yumuşak ve memnun edici. "Çok tatlısın." "Benimle dalga geçme."

"Asla, güzel kız. Asla."

Başımı kaldırıp ona baktığımda, bana hayranlık dolu bir bakışla gülümsediğini görüyorum.

Onunla geçirdiğim her dakika kafam daha da karışıyor. Ve tahrik oluyorum.

Ama daha çok kafam karışıyor.

Ne var ve büyük anlaşıma hakkında
ilişkiler ile Onu mu?

Ne saklıyor?

"İstakozu nasıl buldunuz hanımefendi?"

Şaşkınlıkla sıçradım. Brett bir anda masamızın yanında belirdi. Ellerini arkasında kavuşturmuş, meraklı bakışlarıyla bana doğru yaklaşıyor.

Bir elimi hızla çarpan kalbimin üzerine bastırıyorum. "Oh, bu harika.

Tek kelimeyle muhteşem. Çok teşekkür ederim." Gülümseyerek başını sallıyor ve tekrar geri çekiliyor. Cole yumruğunun arkasından kıkırdıyor.

"Beni rahat bırak yakışıklı, burada elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Hmm. O zaman belki de oturma yerini değiştirmen gerekiyordur."

Ayağa kalkıyor, beni ayağa kaldırıyor, sonra tekrar sandalyesine oturuyor ve kucağına oturmam için beni de yanına çekiyor.

Boynumu öpüyor. "Böylesi daha iyi. Mmm, çok güzel kokuyorsun." Uzanıp göğsümü okşuyor, kumaşın arasından sert meme ucumu çimdikliyor. "Daha da iyi hissediyorsun."

"Elbiseyi mahvedeceksin," diye itiraz ediyorum nefes nefese, garsonlardan birinin görünürde olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Öpücüğü ısırığa dönüşüyor. Elini göğsümden kalçama doğru indiriyor ve eteğimin kenarını yukarı itiyor. Elini bacaklarımın arasına kaydırduğında, onaylayarak homurdanıyor.

"Külot giymemişsin, seni pis kız."

"Senin böyle bir koleksiyoncu olduğunu bilmiyordum, yoksa giyerdim."

Kıkırdıyor, elini tembelce etime sürterken ağzını köprücük kemiğime götürüyor, beni okşuyor ama parmaklarını içeri kaydırmıyor. Parmaklarını her tarafımda gezdirdikten sonra labialarımı sıkıca çimdikleyerek nabzımın aşırı hızlanmasına neden oluyor.

Kulağıma doğru, "Seni parmaklamamı iste, bebeğim" diyor. "Burada mı? Şimdi mi? Ama garsonlar-"

"Rahatsız edilmeyeceğiz. Bana sorun."

Boğazımı tekrar ısırıyor, bu sefer daha sert, eli hala kalçalarımın arasında ileri geri okşuyor. Meme uçlarım o kadar sert ki, ağrıyorlar. Nabzım hızla atıyor ve nefesimi tutamıyorum.

Sesi sertleşiyor. "Çoktan sıırıslıklam olmuşsun güzel kız. Elime bulaştı. Ah, Tanrım, çok mükemmelsin. Seni parmaklamama ihtiyacın var, değil mi? Seni boşaltmamı istiyorsun."

Eline karşı sallanırken, nefes nefese "Evet." diyebildim.
"Sor bana. Lütfen de."

Onun baskın tarafını seviyorum. Tahrik olduğunda ortaya çıkan bu buyurgan, otoriter yanını. Heyecanım sesimi titretiyor.

"Lütfen Cole. Parmakla sık beni. Beni boşalt. Lütfen." O bir parmağını içime itiyor ve ağzımı alıyor, Beni sertçe öpüyor, iniltimi içine çekiyor ve beni daha da heyecanlandıran derin bir zevk homurtusuyla karşılık veriyor. Yüzünü tutuyorum ve elini sürerken onu geri öpüyorum.

Ağzının içinde inlediğimde beni bırakıyor ve "Gözlerini aç. Bana bak."

Göz kapaklarım aralanıyor. İlk parmağına bir parmak daha ekleyip başparmağının ucuyla klitorisimi okşamaya başlarken ateş gibi gözlerle bana bakıyor.

Çıkardığım ses göğsümün derinliklerinden geliyor. "Bana bakmaya devam et bebeğim. Başka tarafa bakma. Yayıl Bacaklar daha geniş. İşte bu kadar. Evet, işte bu." Adını fısıldıyorum.

Şişmiş klitorisimi çekiştirerek beni sarsıyor ve çaresiz bir zevkle inletiyor. Sonra parmaklarını derinlemesine ve sıkıca sokup çıkarmaya başlıyor, güçlü parmakları içime giriyor ve vücuduma zevk dalgaları gönderiyor.

"Oh Tanrım. Tanrım, Cole. Cole..."

"Ver onu bana, bebeğim. Şimdi ver onu bana."

Gözlerinin içine bakarak, her birlikte olduğumuzda ördüğümüz bu garip büyüye teslim olarak ve sonunda üzerime yaptığı bu büyüün karanlıktan çok aydınlıktan oluşacağını umarak kenara düşünüyorum.

Umuyorum ama olacağına pek inanmıyorum.

Cole

Nefes nefese. Tatlı amcığı parmaklarımın etrafında

kenetleniyor.

Sonra sertleşiyor ve inliyor.

Gözlerimin içine bakarak orgazm oluyor.

Direnme düşüncem yok oldu. Onun için eriyorum. Yanıyorum. Kırılıyorum. O şimdiye kadar tanıdığım en mükemmel şey. Kendini bana tamamen teslim edişi beni titretiyor.

Başını omzuma yaslıyor ve tekrar inliyor. Vücudu sarsılıyor. Amı zonkluyor ve parmaklarımın etrafında ritmik bir şekilde kasılıyor. Sikim o kadar sert ve çaresizce içine girmeye çalışıyor ki canı yanıyor.

Ve sürekli adımı söylüyor, fısıltıyla söylediği bu ilahi beni bir kral ya da tanrı gibi hissettiriyor, büyük ve güçlü, her şeye muktedir.

Katliam kadar yaratıcılık. Nefret kadar sevgi de. İçimde saklı olan tüm kötülüklerin yerine iyiliğin, o yanımdayken her zaman daha hafif olan ve daha kolay nefes alan kötülüğün.

Bir an sonra vücudu gevşiyor. Göz kapakları kayarak kapandı. Nefes nefese, dudaklarını yalıyor ve bana yaslanıyor, gür ve

Doymuş, başı omzumda, nefesi kesik kesik.

O kadar ıslak ki bütün ellerim kaygan.

Kalbim ağrıyor, yanağını öpüyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Eğer içine düşersem, beni yakalayacağına söz ver."

Gözlerini açtığında, zevkten puslanmışlardı. Elini yanağıma koyuyor ve melek gibi gülümsüyor. "Seni yakalayacağım, yakışıklı. Söz veriyorum."

Anı hafifletmek ve göğsümün içindeki ezici baskıyla başa çıkmak için zayıf bir şaka yapıyorum. "Acıyabilir. Çok ağırım."

"Göründüğümde daha güçlüyüm."

Parmaklarımı vücudundan çekerken beni tatlı tatlı öpüyor, ağzıma karşı iç çekiyor. Sonra her birini yavaşça yalayarak sularından arındırırken, yanakları kızararak tadını çıkarmamı izliyor.

"Bu düpedüz şehvet dolu."

"Elimde olsa her öğün seni yerdim."

"Bunu ayarlayabiliriz, yakışıklı."

"Seni becermem gerek ama önce yemek yemelisin."

"İlkine evet lütfen, ikincisine gecikme." "Bu bir pazarlık değil, güzelim. Ayağa kalk."

Kalkmasına yardım ediyorum, yalpaladığında onu sabitliyorum. Sonra oturmasına yardım ediyorum, peçetesini kucağına koyuyorum, ona derin ve tutkulu bir öpücük veriyorum ve sandalyeme dönüyorum.

Ben şarabı yudumlarken, ellerim titremiyormuş gibi yapmaya çalışarak masanın üzerinden bana bakıyor.

Hay sikeyim. Bana yaptıkları. O bir depresyon, ben ise temelinde destek olmayan gıcırdayan eski bir ahşap bina. Kadın beni enkazın içinde bırakıyor.

"Tamam, yakışıklı. Nasıl istersen öyle olsun."

Gülümsüyorum. "Başka ne yolu var ki?"

Yemek yiyoruz. Cırcır böcekleri bize serenat yapıyor. Ilık bir esinti ağaçların arasından fısıldıyor. Bakışlarımız birbirini bulmaya devam ediyor, kısa anlar için birbirini yakalıyor ve tutuyor, sadece tekrar yakalamak ve tutmak için ayrılıyor. Servis elemanları tabaklarımızı alıp yeni bir şeyler getiriyorlar, tatmadan yiyorum çünkü başka bir şey fark edemeyecek kadar kendimi ona kaptırmış durumdayım.

Sonunda yemek bitti ve şarap kadehlerimiz ve kalması için ısrar ettiğim küçük bir tencere eritilmiş tereyağı dışında masa temizlendi. Servis elemanları bizi terasta yalnız bırakarak çekip gidiyorlar.

Onlar gider gitmez Shay'e döndüm. "Elbiseni çıkar. Topuklular üzerinde kalsın. Sana bakmama izin ver."

Nefesi kesildi. Parmakları şarap kadehinin sapında titriyor. Dudaklarını yalıyor, şaraptan bir yudum daha alıyor, sonra ayağa kalkıp peçetesini bir kenara bırakıyor.

Tek kelime etmeden elbisesinin fermuarını açıyor ve içinden sıyrılarak sandalyesinin arkasına doğru sarkıtıyor.

Sonra sadece ay ışığı, topuklu ayakkabılar ve küçük, utangaç bir gülümsemeyle orada durup bana bakıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve aletim çelik gibi, s e r t ç e "Sütyen de yok" diyorum.

"Elbisenin hatlarını bozmak istemedim."

Elimi uzattım. "Buraya gel."

Yavaşça bana doğru ilerliyor, tadını çıkarmam için bana zaman veriyor. Gözlerim onu içine çekiyor. Pırıl pırıl teni ve dolgun göğüsleri, uzun bacakları ve siyah saçları, lirik bir şiirin dizeleri gibi hareketleri.

Ona sahip olmayı saplantı haline getirmiştım.

Sadece vücudunu değil, kalbini de. Zihnini. Ruhunu. Bu kadını yutmak istiyorum. Onu damgala. Onu benim olarak işaretlemek.

ve sadece benim.

Yapamayacağım gerçeği her şeyi çok daha güçlü ve çok daha kötü yapıyor.

"Önümdeki masanın üzerine eğil."

Sandalyeyi geriye çekiyorum ve bacaklarımı aralarına girebilmesi için açıyorum. Sonra bana itaat etmesini, göğsünü masanın üzerine indirmesini ve bana yuvarlak, mükemmel kıcını sunmasını izliyorum.

Ayak bileklerinden başlayarak ellerimi uyluklarına doğru uzatıyorum. "Bacaklarını daha geniş aç. Bana amını göster."

Bacakları titriyor, söyleneni yapıyor. Sandalyemde otururken, vücudunu, omuzlarını, sırtını ve dolgun, pembe ve pırıl pırıl parlayan açık amını çok güzel görebiliyorum.

Ve kış yanaklarının arasındaki büzülmüş etin tatlı küçük düğümü.

"Cole?"

"Sus."

Yanağını masa örtüsüne dayıyor ve titriyor. Parmak ucumu amının kalçasıyla birleştirdiği dikiş boyunca gezdirdiğimde yumuşak bir nefes alıyor.

Eğilip etli kıcını ısıırıyorum. "Sus dedim bebeğim. Senden başka ses çıkmayacak."

Bu kış sikkemek istiyorum. Tadına bakmak istiyorum. Yalamak istiyorum. Göğüs uçlarını çimdiklemek için uzanarak içine girdiğimde inlemesini duymak istiyorum.

Bunların yerine şarabımı alıp sandalyeme oturuyorum ve manzaranın tadını çıkarıyorum.

Muhteşem bir manzara.

Kıcını oynatarak sikimi zıplattı. "Yetkili sen değilsin tatlım" diyorum ve bir şaplak atıyorum,

hafifçe, açık bir avuçla.

Nefes nefese "Daha sert" diye fısıldaması öyle tahrik edici ki, neredeyse kopup sertleşmiş sikimi pantolonumdan çıkarıp içine daldıracağım. Ama kendimi kontrol ediyorum, bunun yerine itaatkâr güzelliğimle o hâlâ itaatkârken biraz eğlenmeyi tercih ediyorum.

Onu tanıyorum, bu uzun sürmeyecek.

Şarap kadehini poposuna doğru eğiyorum ve küçük bir şarap akıntısının kıçına ve amına dökülmesine izin veriyorum. Sonra eğilip açgözlülükle kucaklıyorum, dudaklarını emiyorum ve dilimi o büzülmüş tomurcuğun etrafında döndürüyorum.

O inliyor ve ben kıkırdıyorum. "Kötü kız. Çok kötü."

Ona tekrar şaplak atıyorum, vurdukça kıçının sallanmasına bayılıyorum.

o

n "Cole," diye fısıldıyor nefes nefese. "Lütfen."

u. Daha fazlasını istiyor, ben de öyle, ama sürekli unutuyor Kimin sorumlu olduğunu. Bu yüzden üzerine daha fazla şarap dökmek, ıslak klitorisini okşamak ve inleyip kalçalarını sallayana kadar kıçını yalamak için zaman ayırıyorum.

Ayağa kalkıp masanın etrafında dolanıyorum, böylece başının yanına geliyorum. Ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına, elbisesinin üzerine koyuyorum, sonra kemerimi çözüp pantolonumun fermuarını açıyorum. Sertleşmiş sikimi elime alıyorum.

"Ben sana yalvardığın şaplakları atarken sen de beni em."

Bir saniye bile tereddüt etmeden ağzını açtı. "Aferin kızıma."

Ereksiyonumu dudaklarının arasından geçiriyorum. Etrafında inliyor ve gözlerini kapatıyor. Bir elimi başının altından geçirip destekliyorum, çünkü beni boğazından aşağıya alıyor. içinde

Ay ışığında, sırtının her yerinde tüylerin diken diken olduğunu görüyorum ve onun zevkinin ve duygularının bu basit kanıtı beni çılgına çeviriyor. Kendimi bir hayvan gibi hissettiriyor.

Eğildim ve her iki yanağı da pembeleşene kadar ona akıllıca şaplak attım. Durduğumda heyecandan nefes nefese kalmıştım. Okşadığımda amı parmaklarımın altında titriyor.

"Bunu becermemi istiyorsun, değil mi bebeğim?" Tekrar sikimin etrafında inliyor.

Gülüşüm karanlık ve memnun. "İstedğini biliyorum. Emmeye devam et."

Parmaklarımı küçük bir tencerede eritilmiş tereyağına daldırıyorum, sikimin başı boğazının arkasına değdiğinde zevkle tıslıyorum. Sonra tereyağlı parmaklarımı kıç yanaklarının arasından geçirip anüsünün üzerinde gezdiriyorum, o da daha yüksek sesle inleyerek beni tahrik ediyor.

"Ne açgözlü küçük bir kız" diye fısıldıyorum ve parmağımı kıçına sokuyorum.

İnliyor.

Aletimle uğraşırken ona bakıyorum, tepesinde durup güzel pembe dilini etrafında döndürüyor, sonra dudaklarını şaftın üzerinde kaydırıyor, ben onu parmaklarken alabildiği kadarını almak için öne doğru geriliyor.

Konuştüğümde sesim gırtlaktan geliyor. "Bu götün içine boşalacağım bebeğim. Önce tatlı amını sikeceğim, ama sonra kıçının derinliklerine boşalacağım. Boşaldığımda adımı haykırmanı istiyorum, anladın mı beni?"

Cevap beklemeden parmağımı kıçından, sikimi de boğazından çekiyorum, sonra onu ters çevirip kollarıma alıyorum.

Onu kaldırım taşlarının üzerinden geçirip ateş çukurunun etrafından dolaştırarak dinlenme yatağına götürüyorum. Omuzlarıma yapışmış, geniş gözleri ve ayırık dudaklarıyla bana bakıyor, düzensiz nefes alıyor. Yatağın kenarına diz çöküp onu yavaşça yere yatırdığımda, topuklarını tekmeliyor ve ben kıyafetlerimi çıkarırken kollarını başının üzerinde kavuşturarak yatıyor.

Ateşin ışığı çıplak tenine altın rengi bir parıltı yayıyor. Yastıkların ve yumuşak örtülerin üzerinde çırılçıplak yatıyor, meme uçları sertleşmiş ve göğsü hızla inip kalkıyor, evcilleşmemiş ve güzel görünüyor, ormanda yakalayıp yemek için eve getirdiğim vahşi bir şey gibi.

Bu saçma romantik düşünceleri düşündükçe zaten ne kadar derinlerde olduğumu fark ediyorum. Ondan düşersem beni tutmasını istedim ama gerçek şu ki ben çoktan düştüm.

Şimdi tek mesele yere çarptığımda ne kadar kötü paramparça olacağımı keşfetmek.

Açılmış bacaklarının arasına diz çöküyorum, sonra kendimi onun üstüne bırakıyorum ve ağırlığımı ön kollarımın üzerinde dengeliyorum. Bedenlerimizin arasından uzanıp beni avucunun içine alırken sessizce birbirimize bakıyoruz.

Ağırlığımı bir dirseğime vererek göğsünü sıkıyorum, sonra eğilip sert bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Onu emdiğimde titriyor.

Her iki göğsünün arasında gidip geliyorum, gergin meme uçlarını yalayıp emiyorum, ta ki o nefes nefese kalıp altımda kıvrana, sikimin başını sıırıslam olmuş am dudaklarının arasında aşağı yukarı kaydırana ve kalçalarıyla sözsüz bir yalvarışla beni ileri itene kadar.

Kırılmak ve yalvarmak üzere olduğunu anladığımda, onu öpüyorum ve içeri itiyorum.

Boğuk bir çığlıkla göğsüme doğru yükseliyor ve kollarını omuzlarıma, bacaklarını da belime doluyor. Kalçaları titreyene ve sırtımı pençeleylene kadar onu derin ve sert bir şekilde beceriyorum.

Ağzımın içine doğru haykırarak orgazm oluyor. Çığlıklarını yutuyorum ve taşaklarım serbest kalma ihtiyacıyla ağrıyana kadar orgazmı boyunca onu beceriyorum.

Sonra ondan uzaklaşıyorum, onu yüzüstü yatırıyorum, karnının altına yastıklar koyuyorum, böylece güzel kıcı yukarı kalkıyor ve kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Göğsümü sırtına yaslayarak başımı indiriyorum ve sikimin başını kıcına bastırırken ağzımı kulağına dayıyorum.

"Hazır mısın?"

"Evet!"

Yavaşça itiyorum, bir an direniyor, yumuşak bir zevk ya da acı çığlığı atıyor. Sonra vücudu bana boyun eğiyor ve sikimin şişkin başı sıkı, yağlanmış sıcaklığın içinde kayıyor.

Titriyor ve yüzünü yastıklara gömüp adımı inliyor.

Zor nefes alıyor ve terliyorum, bir an için hareketsiz kalıyorum, bana alışması için ona zaman tanıyorum. Omuzlarını ve boynunu öpüyorum, burnumu saçlarına sokuyorum.

Rahatladığını hissettiğimde kalçalarımı hafifçe esnetiyorum, ileri doğru bastırıyorum, daha derine dalma ihtiyacıyla titriyorum ama iyi olduğundan emin olmak için kendimi tutuyorum.

Sonra kalçalarını aniden yukarı kaldırıyor ve beni sonuna kadar içine sokuyor.

Dudaklarımdan süzülen inilti alçak ve kırık. Sanırım saf mutluluktan bayılabiliyim. "Siktir" diye nefes alıyorum ve tekrar inliyorum.

"Bana sürekli kontrolün sende olduğunu söylüyorsun yakışıklı ama ikimiz de gerçek patronun kim olduğunu biliyoruz."

Alnımı kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa bırakıyorum ve usulca gülüyorum, anın, ateş ışığının, saçlarının ve teninin kokusunun tadını çıkarıyorum. "Haklısın bebeğim. Sen her zaman haklısın."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Bir elimi bacaklarının arasına kaydırarak, içine girerken klitorisini okşuyorum. Amcığıyla oynuyorum ve orgazm olup adımı haykırana kadar kışını sikiyorum ve artık ikimiz de kimin sözünün geçtiğini umursamıyoruz.

Sırlarla dolu gökyüzü ve ellerinde okyanuslar dolusu kan olmayan farklı bir adam olmayı dileyerek onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum.

Shay

Neşe içinde, Cole'un kollarında sessizce uzanıyorum, onun sıcaklığı ve gücüyle sarmalandım. Terim serinliyor deri. Ateş avluyu ı ışık ve gölgenin dans eden desenleriyle boyuyor. Kalbi kulağımın dibinde bir davulun güçlü ve sabit ritmiyle çarpıyor ve ilk kez zihnim durgun.

Bu anın ötesinde ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, hiçbir erkeğin hissedebileceğini ummadığım bir şekilde bana evim gibi hissettirdiği.

Korkunç bir şey.

Bunun farkına varır varmaz, sessiz zihnim sorulardan, endişelerden ve bu ilişkisizliğimizin her biri giderek daha da kötüleşen hayali sonuçlarından oluşan bir kasırgaya dönüşüyor.

Uyanıyor, saçlarımı öpmek için başını çeviriyor. Sesi boğuk bir mırıltıya dönüşüyor. "İyi misin?"

"Evet. Neden?"

"Düşünüyorsun."

"Tanrı korusun."

"Aynen öyle. Soru da bu yüzden."

İç çekerek gözlerimi kapattım ve ona daha da sokuldum.
"Bu sabah merdiven boşluğunda."

"Ne olmuş ona?"

"Korunmadık."

Bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor, ben de devam ediyorum. "Demek istediğim, muhtemelen doğum kontrolü hakkında konuşmamız gerektiği idi. Bunu yapmaya devam edeceğimizi varsayarsak, ki umarım ederiz."

Yavaş bir nefes alıyor, sonra sessizce veriyor ve parmak uçlarını kolumda aşağı yukarı gezdiriyor. Başımı tekrar öpüyor, sonra beni üzerine çekiyor, vücudumu onunkinin üzerine yerleştiriyor, böylece onu büyük bir yastık olarak kullanıyorum. Yumuşak tüylü örtülerden birini sırtıma çekiyor, sonra bir elini başıma koyup boynuyla omzu arasındaki boşluğa sokuyor ve konuşurken orada tutuyor.

"Anladığım kadarıyla hap kullanmıyorsun." "Ben öyle bir şey demedim."

"Yani doğum kontrol hapi kullanıyorsun?"

"Evet. Chet'le ayrıldıktan sonra hiç bırakmadım."

Bir duraksamadan sonra, "Ah. Bu konuşma aslında doğum kontrolüyle ilgili değil." dedi.

"Eğer düşündüğün buysa, seni cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olduğunu açıklamamakla suçlamıyorum."

"Düşündüğüm şey, durumumuz hakkında benim veremeyeceğim cevaplar aradığın."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Acı midemde hastalıklı küçük bir top haline geliyor. Keşke bu kadar duygusal olmasaydım, ama bu gökyüzünün mavi olmamasını dilemek gibi bir şey. Bu konuda hiçbir şey yapılamaz.

Neden bu adamla kendimi aşmaya devam ediyorum? Neden bu kadar derine batmış durumdayım? Aramızdaki ilişkinin alacağı şeklin berbat olacağını biliyorum, öyleyse neden kendimi neredeyse kesin olarak gelecek olan kalp kırıklığına hazırlıyorum?

Ah evet, çünkü ben evrenin bana aşkın gerçek bedeli hakkında öğretmeye çalıştığı dersleri asla öğrenmeyen inatçı, aptal bir romantiğim.

O haklı. Aşk romanları okumayı bırakmalıyım.

"Bir soru sorabilir miyim?" Yanıt beklemeden, aceleyle devam ediyorum. "Bir ilişkimiz olmayacaksa neden bana yüzük alacağını söyledin?"

"Sana bir yüzük almamı isteyip istemediğini sordum, isteyeceğimi değil."

"Anlıyorum. Burada uzanıp utançtan ölürken beni bağışlayın."

"Shay. Aşkım. Neden her seferinde bir gün yaşayamıyoruz?"

Kırgın ve kızgınım ama bana aşkım dediği için kızgınlığım bir nebze olsun azaldı. Göğsüne uzanıyorum ve çok erken çok fazla şey istediğim konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama sonra tekrar sinirleniyorum.

"Hey, biraz önce bana düşersen seni yakalayacağıma söz vermemi istediğini hatırlıyor musun? Sanırım bunu yanlış anlamış olmalıyım. Aslında vajinamın içine düşmekten bahsediyordun, değil mi?"

Yuvarlanıyor, beni ağır bedeninin altına sıkıştırıyor ve gözlerimin içine alev alev yanan bir yoğunlukla bakıyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun ve bu senin lanet vajinana düşmek değildi." diye homurdandı.

"Yani bana aşık olmayı ima ediyordun."

"Sana bir resim çizmemi ister misin?"

"İğneleyici olmaya gerek yok. Bu arada, güzel yan adım. Bu konuda inanılmaz iyisin."

Dudakları inceldi. Gözleri daralıyor. Başının üzerinde fırtına bulutları toplanıyor. Tüm bunlar beni konuyu kapatmaya ikna edebilirdi, ancak az önce birbirimizin etrafında daireler çizerek dans etmekten bıktığıma karar verdim.

"Tamam Cole. Devam edeceğim ve soracağım çünkü yaptığın tüm bu pelerin ve hançer olayını sevmiyorum. Ne saklıyorsun? Bir yerlerde sakladığın bir karın mı var? Bana bahsetmediğin bir kız arkadaşın? Bir sürü çocuğun mu var?"

"Hayır, hayır ve hayır. Şimdi yukarı çıkıp duş alacağız ve yatacağız."

Burun buruna, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Bunun tartışmanın sonu olduğunu gerçekten kastettiğini söyleyebilirim. Daha fazla soruya cevap vermeyecek. Bana zaten verdiğinden fazlasını vermeyecek.

Belki de hiç.

Ben her şeyi olurluna bırakıp zamanın bizi nereye götüreceğini görmek ya da kalkıp evinden ve hayatından temelli çıkıp gitmek gibi düellolu arzularla boğuşurken o sessizce bekliyor.

Bu iki seçenekten birini seçmek yerine tenis topunu onun sahasına geri atıyorum.

"Tamam. Sana inanıyorum. Şimdilik bu işin peşini bırakacağım. Ama özellikle Cuma gecesi olanlar ve sonrasında özür dilediğin şeyler, yani kapıları çarpmak ve sesini yükseltmek gibi gurur duymadığın şeyler ışığında düşünmeni istediğim bir şey var."

Tüm dikkatini topladığımdan emin olmak için durakladım. Öyle, o yüzden devam ediyorum.

"Herkesin hakkı olan mahremiyet ile kötü adamların yaptığı bir şey olan bilgi akışını kontrol etmek arasında ince bir çizgi vardır."

Cevabı anında geldi. Gözlerimin içine bakarken alçak ve sakin bir tonda konuşuyor.

"İnan bana, istismarcıların davranışlarının çok farkındayım. Ve eğer kararlı bir ilişkimiz olsaydı, sana her şeyi anlatırdım. Hayatımın hiçbir bölümünü senden saklamazdım ve karşılığında da aynısını beklerdim. Ama sana sürekli söylediğim gibi, *ben ilişki yaşamıyorum*. Bunun nedenleri var, çok geçerli nedenler, ama birincisi benimle birlikte olmanın güvenli olmaması. Sana fiziksel ya da duygusal olarak zarar vereceğim için değil, yaşam tarzım tehlikeli olduğu için. Abartmıyorum. Tehlikeli, Shay ve Dylan'ı ele alış şeklimle şu ana kadar karşılaştıkların buzdağının sadece görünen kısmı. Yani evet, seni istiyorum ve evet, sana aşık oluyorum ama ne bildiğimi bildiğim için bundan daha ileri gitmesine izin veremem."

Boğazım düğümleniyor. Nabzım hızla atıyor. Utancım dipsiz bir kuyu gibi kendimi içine atıyorum.

Bana açıkça bu kadar olduğunu söylüyor. Onun keyfine göre rastgele takılmalar.

Bağlılık yok, soru yok, sadece seks.

Bu kadar incinmemeliyim. Bunu en başından beri söylemiyor değil. Sadece ben dinlemedim.

"Anlıyorum. Sanırım artık eve gitmek istiyorum." "Shay, lütfen dinle-"

"Hayır, sen dinle Cole. Seni duyuyorum. Anlıyorum. Ve hayatını nasıl yaşamak istediğini tamamen sana bağlı. Ama ne var biliyor musun? Ben gece geç saatlerde gelen bootie aramalarından ve bağılılıktan yoksun bir kalpten daha iyisini hak ediyorum. Yani evet, bu inanılmazdı ve evet, sana bayılıyorum ama artık beni bırakmalısın çünkü ben eve gidiyorum."

Gözlerini kapatıyor ve "Siktir" diye mırıldanıyor. Sonra derin bir nefes veriyor ve üzerimden yuvarlanıyor.

Ayağa kalkıyorum, topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve çimenlerle kaplı kaldırım taşlarının üzerinden terasa doğru yürüyorum, orada sandalyeden elbisemi alıp içine giriyorum. Ben fermuarımı çekerken o yaklaşıyor, çıplak ve aptalca güzel, yüzü acılı.

Topuklu ayakkabılarımı giymemi izliyor, sonra aniden beni kollarına çekiyor.

Çiğ bir sesle yalvarıyor, "Kal. "Lütfen kal."

Cevap vermediğimde, beni daha sıkı sıkıyor. "Sabah seni eve götüreceğim. Sadece bu gece benimle kal, bebeğim. Lütfen benimle kal."

Sesindeki kırılganlık kırılgan kararlılığımı eritiyor. Yanağımı göğsüne yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, konuşurken acıyı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Tamam. Sadece bu gece için. Güneş doğana kadar ben varım yakışıklı, sonra balkabağına dönüşürüm."

Boynumu öpüyor. Başka bir şey söylemeden beni kucağına aldı ve içeri taşıdı.

Cole

Onu evin içinde ve merdivenlerden yukarı taşırken sessizdi.
ama arada bir yumuşak bir ses çıkarıyor,
üzgün bir iç çekiş.

Bunu yaptığının farkında olmadığını biliyorum, ama yine de beni öldürüyor.

Uzak durmalıydım. Daha güçlü olmalıydım. Yeni asistanım olarak ilk gününde ofisimin kapısında d i k i l m e s i n e neden olan güçlerin karanlık ve çarpık olduğunu bilmeliydim çünkü Kader benim için ne saklıyorsa, bunun her zaman kötü olduğunu biliyordum.

Tesadüf diye bir şey yoktur.

Shay, bana asla sahip olamayacağım her şeyi hatırlatmak için yoluma çıktı. İnsanlardan uzak durmamın bir sebebi olduğunu hatırlatmak için. Yakınlaşmamamın bir nedeni. Kendi bencil arzularımdan daha büyük bir neden, bu arzular ne kadar güçlü olursa olsun.

Hayatımı benden daha büyük bir şeye hizmet ederek geçireceğime dair bir yemin ettim. Uzun zamandır tuttuğum bir yemin. Ama haftalar önce otelin barında masama oturdu ve bana gülümsedi ve o zamandan beri başka hiçbir şey düşünmedim.

Onun ihtiyacı olan adam olmayı çok istiyorum. Ama ona verebileceğim tek şey belirsizlik.

Dediği gibi, o daha iyisini hak ediyor.

Onu ana banyoya götürdüm ve yere yatırdım. Elbisesini çıkarıyorum. O tuvaleti kullanırken ben de duşu açıyorum ve suyu güzel bir sıcaklığa getiriyorum, sonra içeri girdiğinde onu kollarıma alıyorum.

Birlikte sessizce durup ılık suyun tenimizin üzerinden akmasına izin veriyoruz. Başlarımız eğik, kollarımız birbirimize sarılmış, bizi nazikçe okşayan dalgalı bulutlar halinde yükselen buhar... o an kutsal hissettiriyor.

Tabii kutsallığın ne olduğunu bilseydim.

Sonra bir nefes alıyor ve duvardaki nişten bir kalıp sabun alıyor. Bana uzatarak gülümsüyor.

"Tamam, kovboy. Beni oldukça kirlettin. Beni temizlesen iyi olur."

Ve kalbim kırılıyor. Sadece kırılıyor. Onun için, ne kadar cesur, tatlı ve harika olduğu için ve benim için de, çünkü hiçbir erkeğe, istediği şey tam olarak sahip olamayacağı bir şeyken, istediği her şey verilmemelidir.

Sabun kalıbını elinden alıyorum, gülümsemeye zorluyorum ve birlikte geçirdiğimiz son saatleri hüzünlü davranarak mahvetmemeye karar veriyorum. "Evet, hanımefendi. Nereden başlamamı istediğinizi söyleyin."

Parmak uçlarında yükseliyor ve beni öpüyor.

Ben de onu öpüyorum, gözlerimdeki buğunun duştan kaynaklandığını düşünmeye çalışıyorum.

Duştan sonra onu kuruladım ve yatağa taşıdım. Bana gülüyor, nasıl yürüyeceğini bildiğini söyleyerek itiraz ediyor ama bunu son kez yapacağımı biliyorum, o yüzden yapıyorum.

Onunla tekrar seviştim. Öncekinden farklı, daha yumuşak, daha tatlı ve yıkıcı derecede güçlü.

Muhtemelen ikimiz de bunun bir veda olduğunu bildiğimiz içindir.

Kollarımda uykuya dalıyor. Uyanık yatıyorum, tavandaki gölge oyunlarını izliyorum, paylaşamayacağımız tüm anlar için acı çekiyorum. Sonunda uykuya dalıyorum, ancak bir süre sonra bir sarsıntıyla uyanıyorum.

Oda karanlık ve sessiz, ama birinin gölgelerden beni izlediğini hissediyorum.

Kulaklarım ve gözlerim açık, nabzım titreyerek dikkatle dinliyorum. Eski dostum paranoya bana her şeyi sorgulattıyor - klimanın uğultusu, bir döşeme tahtasının gıcirtısı, pencerenin dışındaki bir ağaç dalının hışırtısı.

Sonra uzaktan gelen bir zil sesi duyuyorum ve beni neyin uyandırdığını anlıyorum.

Shay'i rahatsız etmemeye dikkat ederek kalkıyorum ve çıplak bir şekilde dolaba doğru yürüyorum. Şifonyerden bir çift eşofman alıp karanlıkta üzerime geçiriyorum. Sonra yatak odamdan çıkıp koridordan geçerek masamın üzerindeki cep telefonunun çalmaya devam ettiği ofisime gidiyorum.

İş için kullandığım telefon. Sadece tehlikeli ya da çaresiz insanların kullandığı numara.

"Yonige-ya."

İngiliz aksanlı bir erkek sesi cevap veriyor. "Yolda mısın?"

Bu Axel. Kaşlarımı çatıyorum.

"Nereye?" "Bu gece bir işimiz var."

Sikeyim. Bu gece olmaz, tüm lanet geceler boyunca.

"Ne zamandan beri?"

"Geçen hafta Salı gününden beri. Sana paketi gönderdim." Durakladı. "Sakın bana unuttuğunu söyleme."

Aynen öyle oldu ama dikkatimin başka yerde olduğunu itiraf edecek değilim. "Tarihlerimi karıştırdım."

"Sen randevularını karıştırmazsın." Kısa bir duraklama daha. "O seninle mi?"

Boğazımda yükselen hırıltıya engel olamıyorum. "Seni hiç ilgilendirmez."

Kıkırdıyor. "Bu evet demek. Şu haline bak, yatıya kalmışsın. Aklını kaçırıp kaçırmadığını sorardım ama cevabı zaten biliyorum."

"Siktir git Axel."

Alınmadı. Hayal kırıklığına uğradığının kendisi değil, kendim olduğunu biliyor.

"Ben de seni seviyorum kardeşim. Sana adresi tekrar göndereceğim. Van Nuys'a gitmek için yirmi dakikan var. Zor olacak."

Bağlantıyı kesiyor ve beni küfrederken bırakıyor.

Hızlı hareket ederek yatak odasına dönüyorum ve karanlıkta giyiniyorum. Gözlerim alıştığı için ihtiyacım olanı kolayca bulabiliyorum. Evrak çantamı alıyorum, uyanma ihtimaline karşı Shay için bir not yazıp yastığımın üzerine bırakıyorum.

Bir süre uyurken sessizce ona bakıyorum. Ondan ayrılmak neredeyse imkânsız ama ayrılmalıyım.

405 bu gece doğal olmayan bir şekilde sessiz. Biraz şans. Otoyoldan Vadiye doğru hızla ilerliyorum, ayağım gaz pedalında, zihnim keskin ve ellerim sabit.

Gitme modundayım.

Bunu daha önce birçok kez yaptım, nefes almak kadar otomatik.

Üç blok öteye park ediyorum ve kalan mesafeyi yürüyorum. Sokaklar bomboş. Mahallenin kenarları yıpranmış, çoğunlukla son dünya savaşından sonra inşa edilmiş apartmanlar, içki dükkânları ve çamaşırhaneleri olan alışveriş merkezleri ve bir köşede rastgele fast food arabası.

Her zaman böyle değildir. Ben de zengin mahallelerden kadınları taşıdım. Para bazı sorunları çözer ama diğerlerini büyütür.

Sahte plakalı siyah bir Sprinter minibüs, gideceğim dört katlı apartmanın karşısında rölantide çalışıyor. Direksiyonda Axel var. Beni fark etti ve başıyla onayladı.

Sonra 2B numaralı apartmanın önünde durup kapıyı hafifçe tıkladıyorum.

Kapıyı açan kadın hafif yapılı, kıvrıcık kahverengi saçlı ve kireçli bir ten rengine sahip. Kazağı yırtık pırtık, ayakkabıları da eski ama elmacık kemiğindeki morluk taze. Elinin arkasındaki sigara yanığı da öyle.

Arkasında saklanan ve bacağına yapışan büyük kahverengi gözlü küçük kızın boğazının etrafında parmak şeklinde morluklar var.

"Merhaba Theresa. Hazır mısın?"

Başını sallıyor ve beni içeri almak için kapıyı aralıyor.

İçeri girdiğimde sigara dumanı ve bayat bira kokusu alıyorum. Oturma odası küçük ama düzenli. Tek bir ışık yanıyor

mutfağın önünden geçen koridorda. Koridorun sonunda, kapalı bir kapının ardında bir televizyonun sesi duyuluyor.

Güzel. Ortam gürültüsü her türlü iğrençliği maskeliyor.

Tabii çılgılık atmaya başlamadığı sürece. Ki bazen yapıyorlar. O zaman yaratıcı olmak zorundayım. Nefes borusuna ezici bir darbe genellikle işe yarar.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve başparmağının tırnağını çiğneyen ve hiperventilasyon geçiren Theresa'ya dönüyorum. Sesimi alçak ve yatıştırıcı tutuyorum çünkü sinirlerinin bozuk olduğunu biliyorum. "Beş dakikadan kısa bir süre içinde çıkacağım. Sonra seni caddenin karşısında bekleyen ortağıma götüreceğim. Tüm evraklarınız onda. Kimlikler, pasaportlar, uçak biletleri. Sizi havaalanına götürecek ve uçağa bindirecek. Vardığınızda içinde Vancouver'da, sen olmak met tarafından başka bir . benim oradan size yardımcı olacak ortakları."

"Onu nasıl bulacağımı nereden bileceğim?"

"O bir kız. Adı Kiyoko. Ve seni bulacak. Sadece terminalin içinde kal. Sana para, arabanın ve yeni dairenin anahtarlarını verecek. İhtiyacın olursa numaram sende var."

Theresa başını sallar. Dudaklarını yalıyor, koridora bakıyor, sonra bana dönüyor. Gözleri öfkeyle parlıyor, şiddetle fısıldıyor: "Tanrı seni korusun."

Çok geç. Şeytan çoktan yaptı.

"Unutma, bir daha tanıdığın hiç kimseyle iletişim kuramazsın. Buradaki hayatın sona erdi. Theresa Davis ve kızı artık yok."

Başını salladı ama ben çoktan arkamı dönmüştüm. Koridorda sessizce yürüyorum, kapalı kapının önünde duruyorum ve çantamdan eldivenlerimi çıkarıyorum.

Sonra kapıyı açıp içeri giriyorum.

Boxer giymiş, terleyen bir adam yatakta yastıkların üzerine uzanmış. Saçsız, gömleksiz ve kilolu olan adam göğsündeki küçük bir yığından patates cipsi yiyor ve sigara içiyor. Yanındaki komodinin üzerinde ve yerde boş bira kutuları var.

Tüm istismarcılar böyle pasaklı değildir. Dylan gibi, çoğu saygıdeğer görünür. Bu kadar çok şeyin yanlarına kâr kalmasının bir nedeni de bu.

İyi insanlar kötülüğün güzel görünebileceğine inanmazlar.

Yataktaki adam irkilerek doğruldu ve korkusunu bir hırıltının arkasına saklamaya çalıştı. "Sen de kimsin lan?"

Theresa ve kızının yıllardır yaşadığı dehşetin sadece küçük bir tadı olan bu korkuyla bir an için oturmasına izin verdim. "Karınızın bir arkadaşı."

Gülümsüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Shay

Not Cole'un el yazısıyla yazılmış. Kelimeler mantıklı, ama altta yatan mesaj kafa karıştırıcı.

Bebeğim,

Eğer uyandığında gitmiş olursam, endişelenme. Bazı işleri halletmem gerekti. Birkaç saat içinde dönerim.

Sana

tapıyorum,

Cole.

Dolabında bulduğum beyaz elbise gömleğini giyip yatağın kenarında durarak notu tekrar okudum. Huzursuzluk, midemi kemiren aç bir lağım faresi gibi.

Bununla ilgili her şey tuhaf. Beni burada yalnız bırakması, halletmesi gereken "iş", o imza.

Özellikle de o imza. Bir mektubun kapanışını zihin sikmeye dönüştürmekte uzman.

Yani bana tapıyor ama bana bağlanmak istemiyor. Bana tapıyor ama sorularıma cevap vermiyor. Bana tapıyor ama "Benimle birlikte olmak güvenli değil" gibi gizem şaheserlerini ortaya koyarken beni bir kol boyu uzakta tutuyor.

Odaya, tüm pahalı mobilyalara, sanat eserlerine ve zarif dekora bakıyorum ve sessizliğe "Bu saçmalık" diyorum.

Dolabını yağmalamak istiyorum ama yapmıyorum. Çekmecelerini karıştırmak istiyorum ama yapmıyorum. Benden sakladığı her neyse ona dair bir kanıt bulmayı çok istiyorum ama bunun yerine mahremiyetine saygı duymaya karar veriyorum.

Yalınayak, alt kattaki mutfığa indim. Tepedeki ışıklar otomatik olarak yanıp sönüyor, bu hem kullanışlı hem de tuhaf. Evin yapay zekâ tarafından işletilip işletilmediğini merak ediyorum, sonra da bilinçli bir bilgisayarın duvarların arkasından beni gözetliyor olabileceği düşüncesiyle ürperiyorum.

Devasa paslanmaz çelik buzdolabının içindekiler tuhaf. Bir kâsede iki düzine haşlanmış yumurta, dilimlenmiş biftek ve tatlı patates püresinden oluşan yedi aynı hazır kap ve protein karışımına benzeyen dört cam kavanoz bej renkli sıvı, her rafta simetrik sıralar halinde ayrı ayrı dizilmiş. Her iki kapak gibi peynir ve sebze çekmeceleri de boş.

Dondurucuda ne çeşni, ne atıştırmalık, ne de tatlı var.

Bol miktarda bulunan tek şey soğuk hava.

Protein shake kavanozlarından birini açıp kokluyorum ve anında pişman oluyorum. İçindekiler kir ve lahana gibi kokuyor, b u da muhtemelen sağlıklı olduğu anlamına geliyor. Yerine koyuyorum ve

Biftek ve patates kaplarından birini açıyorum, sonra bir çatal bulana kadar çekmeceleri karıştırıyorum.

Mutfak adasında ayağa kalkarak soğuk bifteği yiyorum ve her saniye daha da üzülüyorum.

Beni burada yalnız
bıraktı. Beni *terk etti*.

Öfkeyle fileto çiğnemenin ortasındaiken Cole kapıdan içeri giriyor.

Bir cenaze levazımatçısı gibi, tamamen siyah giyinmişti. Takım elbise, gömlek, kravat. Elindeki gri deri evrak çantasının üstünde ve yanlarında soyut sanata benzeyen bir sıçrama deseniyle birlikte garip bir koyu leke var.

Çantayı buzdolabının yanındaki tezgâha koyuyor, sonra bana dönüyor, yüz ifadesi boş.

"Merhaba."

"Merhaba."

"İyi misin?"

"Evet. Sen?"

"Evet."

Enerjisi garip. Sakin görünüyor ama bu, kendinizi fiziksel olarak harcadığınız ve zihninizi temiz bıraktığınız çok sıkı bir antrenmandan sonra gelen sakinlik gibi.

Her iki elinin parmak eklemleri siyah ve mavi.

Kalbim çarpmaya başladı. Çatalı yavaşça yere bırakıp morarmış ellerine ve geçen sabah Dylan'ın kovulduğunu söylediğinde oluşan, çoğu yeniden açılmış ve kan sızan iyileşmiş sıyrıklara bakıyorum.

"Cole?"

"Bilmek istemezsin."

"Bu komik, çünkü ben de tam bilmek istediğimi düşünüyordum."

Cevap vermiyor. Sadece o tuhaf, sinir bozucu sakinliğiyle bana bakıyor.

"Bana güvendiğini
söylemiştin." "G veniyorum."

"Peki, gecenin bir yarısı ayrılmak zorunda kaldığınız ve ellerinizi o halde bıraktığınız bu önemli iş neydi?"

"Bu bir personel meselesiydi."

"*Personel* meselesi. Dylan'inki gibi mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Ben burada uyurken sen karanlıkta ne yapıyordun? Anlat bana."

Hâlâ bir şey yok. Burnuma hafif bir sigara dumanı kokusu geliyor.

Garip sakinliği beni de etkiledi, çünkü korkmam gerekirdi ama korkmuyorum. şu ana kadar verdiğim tek fiziksel tepki kalp atışlarımın hızlanması.

"Sigara içtiğini bilmiyordum Cole."

"  miyorum."

"Ağ aları yumruklamaya gittin, değil mi? Spor salonunda bir arkadaşınla birkaç raunt boks mu yaptın?"

"Hayır."

"Ne o zaman?"

"Sana
söyleyemem."

"Neden?"

"  nk  benden nefret etmene izin veremem. Benden nefret edersen bu benim sonum olur. Bunun dışında her şeyle başa çıkabilirim."

Ona bakıyorum, o kadar sakin ve yakışıklı, o kadar tuhaf ve esrarengiz ve o kadar açık bir şekilde tehlikeli ki havaya nüfuz ediyor

ve karşımda duran bu adamın her şeyi yapabileceğini fark ettim.

Buna aşırı şiddet de dahil.

Bunu daha önce de biliyordum ama şimdi farklı bir şekilde biliyorum. Sadece şiddet uygulamakla kalmıyor, dışarı çıkıp şiddet arıyor. Karanlıkta onunla dolaşıyor, elini tutuyor. Uğursuz lekeli o çanta ve içindeki her türlü kargaşa aletiyle kanıtlandığı üzere, bunun için hazırlanıyor.

Ve eğer yanılmıyorsam, bir parçası da bundan zevk alıyor.

Mutfağın sessizliğinde sesim kısık çıkıyor. "Birini mi öldürdün?"

Bana bakıyor, vücudu hareketsiz, mavi gözleri parlıyor. Sessizliği çok şey anlatıyor.

Korkunun gelmesini bekliyorum. Ya da şokun. İkisi de gelmiyor. Bu da demek oluyor ki bu tavşan deliğinden çıkış yolunu bulmak için çok uzaktayım.

Ona aşığım, canavar ya da değil.

Bakışlarını tutarak, "Senden asla nefret etmeyeceğim. Ne yaparsan yap. Yapmaya devam etsen de. Senden nefret etmeyeceğim çünkü edemem Cole. Kalbim bana izin vermez. Yani bu gece her ne olduysa, hislerimi değiştirmiyor. Belki değiştirmeli ama değiştirmiyor ve gerçek bu."

Sonunda garip soğukkanlılığı bozulur. Gözlerini kapatıyor, çenesini sıkıyor ve yutkunuyor. Sağ eli titriyor, sonra hareketsiz kalıyor. Sesi boğuklaşır. "Bunu kastetmiş olamazsın."

"Ciddi olduğumu biliyorsun."

"Ne dediğini bilmiyorsun."

"Büyüklik taslamandan gerçekten nefret ediyorum. Sana bir şey sormama izin ver. Bu konudaki son soru, söz veriyorum."

Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Bakışları beni iliklerime kadar yakıyor.

Elini işaret ediyorum. "Bunu kötü birine mi yaptın? Evet ya da hayır."

Bu sefer cevabı hemen geliyor. "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, elleriniz dışında vücudunuzda herhangi bir yeriniz incindi mi?"

Başını salladığında rahatlayarak nefes veriyorum.

"Güzel. Şimdi her şeyi hallettiğimize göre, şu bifteği paylaşalım, sonra da yatağa dönelim. Seni bilmem ama ben çok yoruldum."

Bir milim bile kıpırdamayınca sabrım tükenmeye başlıyor.

"Orada öylece durup Latince konuşuyormuşum gibi bana bakma. Buraya gel ve midene biraz yemek indir."

Hâlâ kıpırdamayınca bir parça fileto saplayıp ona doğru götürüyorum ve ağzına yaklaştırıyorum.

Kaşları çatık, bana bakıyor.

"Lütfen ağzını açman için bana çuf-çuf tren sesi çıkarttırma. Bu ikimiz için de küçük düşürücü olur."

Çatalı elimden alıp tezgâhın üzerine bırakıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Bu senin kazanacağın bir kavga değil. Birlikte olamayız."

"Birlikte olmamızla ilgili bir şey söylemedim. Bifteği ye dedim."

Cevap vermeyince gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum.

"Bak. Hiçbir şey değişmedi. Her şey imkânsız. Bunun farkındayım. Sabah beni eve götüreceksin ve ayrı hayatlarımızı yaşamaya geri döneceğiz."

İşteyken birbirimizi gördüğümüzde aramızda hiçbir şey olmayacak. Ama şimdilik şu *lanet bifteği ye*."

Gözlerimi açıyorum ve onun yakıcı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Tamam mı?"

Yüz ifadesi tarif edilemez. Bazen bazı şeyler için kelimeler yetersiz kalır ve bu da onlardan biri.

Bana kızgın olmadığını biliyorum. Sanki yabancı bir dünyadan biriyle tanışmış ve onu anlamak için yanıp tutuşuyor ama dillerini bilmediği için anlayamıyor.

"Mantıklı gelmediğini biliyorum. Ben de anlamıyorum. Sadece böyle hissediyorum. Benden kaçış arabanızın şoförü olmamı isteyebilirsiniz, ben de evet derim. FBI'a yalan söylememi isteyebilirsiniz, ben de evet derim. Ama lütfen benden bir cesedi gömmene yardım etmemi isteme çünkü büyük bir çukur kazmak kulağa gerçekten zor geliyor ve kol gücüm olması gerektiği gibi değil."

Yutkunuyor. Başını sallıyor. Zorlandığı çok açık.

Ben de tezgâha dönüp çatalı alıyorum. Ucundaki biftek parçasını kaydırıp dudaklarına götürüyorum. "Ye tatlım. Bu beni mutlu edecek."

Ağzını açıp eti kabul ediyor, sonra çiğnerken elektrik çarpmış gibi duruyor.

"İtaatkâr olman hoşuma gidiyor."

"Buna alışma."

"Alışmayacağım. Bir parça daha ister misin?" Dudaklarıma bakarak başını sallıyor.

Adadan kabı alıyorum, sonra geri dönüp önünde duruyorum, elimde bir lokma daha fileto var. Dudaklarına doğru kaldırıyorum. Ağzını açıyor ve alıyor.

O yutana kadar birbirimize keskin bir sessizlikle bakıyoruz.

"Biraz daha?"

Başını sallıyor.

Eti bu kez ağzına götürdüğümde, ellerini belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ona bifteği veriyorum, boynunun kenarındaki nabzın atışını izliyorum. Aleti kalçamda sertleşmeye başlıyor.

Fısıldıyorum, "Seni beslememden hoşlanıyorsun." "Evet."

Sesi boğuk. Nefes alış verişi düzensiz. Göz bebekleri hızla büyüyor.

Karanlıkta sanki ofiste başka bir günmüş gibi kötü şeyler yapan, eve biraz yorgun ama sakın dönen bir adam. Ama ona biraz şefkat gösterdiğinizde, çarpan bir dalganın altındaki kumdan kale gibi ufalanır.

Kalbimin yaptığı gibi, onun benim için parçalanmasını izliyorum.

Kabı tezgâhın üzerine koyuyorum, ona dönüyorum, ellerimi göğsünde gezdiriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Bence sen çok güzelsin. Tüm parçalarınla. Tüm kırık parçaların. Onlar benim için güzel, sen de öylesin. Eğer bunu sana bir daha söyleme şansım olmazsa, şimdi söylüyorum ki, eğer sen ve canavarların bir yuvaya ihtiyacınız olduğuna karar vererseniz, benim içimde bir yuvanız var."

Cevap vermedi. Cevap vermesini beklemiyordum. Şeytanlarıyla savaşmakla çok meşguldü.

Kaptaki etin geri kalanını ona elimle yediriyorum, sonra yatmak için üst kata çıkıyoruz.

Cole

Sabah yağmur yağmaya başladı.

Saatlerdir olduğu gibi uyanık yatıyorum. Shay uyukluyor huzur içinde yanımda. Ben sırt üstü yatıyorum. O yan yatmış, bana sarılmış, bir bacağını benimkinin üzerine atmış, bir kolunu göğsüme koymuş, başını omzuma yaslamış.

Ne olduğumu biliyor ama yine de bir bebek gibi uyuyor. Sanki korunmaya ihtiyacı olan benmişim gibi uyuyor ve bana sarılıyor, tam tersi değil.

Bu nasıl mümkün
olabilir? Bu ne
anlama geliyor?

Zihinsel engelli değil. İnkâr etmiyor. Tamamen kabullenmekten başka bir şey yapmıyor ve bu hiç mantıklı değil.

Emiliano bana kurt diyor.

Çalışanlarım bana Grinch diyor.

Axel bana Buharlaştırıcı diyor. Bruv, İngiliz jargonunda kardeş demek, cömert hissettiğinde.

Diğer insanlar beni başka isimlerle çağırıyor, hiçbiri gurur okşayıcı değil, ama Shay bana bal ve güzel diyor ve besliyor

Sanki sağığına kavuşturmak için eve getirdiğı yaralı bir hayvanmışım gibi parmak uçlarından biftek yiyorum.

Bu kadar kolay olamaz.

Bizim gibi insanlar arasında böyle şeyler olmaz. Var mı?

Başımı çevirip ona bakıyorum, mışıl mışıl uyuyor. Bana güveniyor. *Ben*, başka bir adamın ığılıkları hâlâ kulaklarında yankılanırken gecenin içinden gelen adam. Bana baktı, biliyordu ve imkansızı yaptı.

Beni kabul etti.

Tekrar kabul etti.

Yağmur camlara vururken, onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kalktım. Sonra dolaba girdim, takım elbisemin i cebinden ocağı çıkardım ve Axel'i aradım.

Her zamanki gibi, bir kez aldıktan sonra cevap veriyor. Dünyada benden daha az uyuyan tek adam o olabilir.

"Merhaba, kardeşim. Benim tarafımda her şey yeşil. Sağılam mısınız?" "Hayır."

Nefes veriyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Tanıdığım en sabırlı adam, hoşgrl bir sessizlik içinde kendimi toparlamamı bekliyor.

"Benimle mantıklı bir şekilde konuşmana ihtiyacım var." "Ne hakkında?"

"Shay hakkında."

Bu seferki sessizliğı şaşırtıcıydı. Birbirimizi farkı anlayabileceğim kadar uzun zamandır tanıyoruz. Ama yine de önce benim konuşmamı bekliyor.

"Ben... Ben... Siktir." Sert bir nefes alıp gereğı itiraf ediyorum. "Ben bittim."

Axel alçak sesle, "Ciddi olamazsın." diyor.

"Mesele de bu. Ciddiyim."

"O bir sivil."

"Hadi canım. Bu bir şeyi değıştirmez."

"Ve senin için çalışıyor."

"Yine de bir şey değışmez."

"Saçmalık. Onu gerçekten önemsiyorsan, çek er gidersin.

Beyaz çitleri biz alamayız. Biz alamayız."

Zaten biliyorum ama tartışacak kadar çaresizim. "Neden

beyaz bir çit olmak zorunda? Neden

başka bir şey olabilir mi? Neden Bay Darcy'nin insanlarla alay etmek yerine onları öldürdüğü ve Elizabeth Bennett'in kemikleri öğütüp güllerini gübrelemek için kullandığı bir Wes Craven versiyonu gibi olmasın?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Bunun bir şaka olmadığını bilseydim çılgınca gülerdim."

"Sen İngilizsin. Hiçbir şeyi histerik bir şekilde yapmazsınız. Yapabileceğin en iyi şey sert bir karşılık vermektir."

"Sanki iyi bir geri dönüş sanat değilmiş gibi konuşuyorsun." "Bana yardım et, Axel. Yardıma ihtiyacım var, hem de hemen, çünkü

Diğer odaya gidip onu sarsarak uyandırmama ve ona evlenme teklif etmeme on saniye kaldı."

"Lanet olsun. Bu kızı ne kadardır tanıyorsun, dört dakika mı?"

"Doğru insanla dört dakika bir ömür olabilir." "Sen aptalsın."

"Hayır, ben aşığıım."

"Aynı şey."

Kolera Günlerinde Aşk adlı o sefil kitaptaki Florentino'yu düşünüyorum, elli yılını nasıl da

Fermina'yı okumayı hiç öğrenmemiş olmayı dilerdim.

"Killian Black'in bir karısı var. Benim neden olmasın?"

Axel'in sesi ekşidi. "Sen Killian Black değilsin." "Kimse değil. Demek istediğim de bu. Eğer en tehlikeli adam kök salabiliyorsa, geri kalanımız için umut var demektir."

"Sen ve ben kök salamayız çünkü toprağı zehirleriz."

Telefona bakarken yüzümü buruşturuyorum. "O kadar da kötü değiliz."

"Katılmıyorum, aşık çocuk, ama hadi bunu oynayalım. Parmağına yüzüğü taktın, onu evine taşıyorsun, evcilik oynuyorsun. Gecenin bir yarısı uyandığında ve sen gittiğinde, sonra ellerin kan içinde kapıdan içeri girdiğinde ne olacak? Olabildiğince hızlı koşmayacağını mı sanıyorsun? Çünkü olacak olan tam olarak bu. Herkesi kalp kırıklığı için hazırlıyorsun. Ve polise gittiğinde senin için hapis cezası."

"Kaçmayacak ya da polise gitmeyecek."

Alay ediyor. "Bu umut konuşması, mantık değil." "Hayır, bu tecrübe."

Bu kez sessizliği şaşkınlık yarattı. "Biliyor mu?"

"Ayrıntı yok ama Mary Poppins'le uğraşmadığını anlamasına yetecek kadar var."

Bir başka şaşkın sessizlik. "*Bana bu kuşun bunu sorun etmediğini mi söylüyorsun?*"

"O söyledi Ben o düşünüyor hepsi benim kırık parçalar vardır güzel." "Saçmalık!"

"Yemin ederim."

"Uyduruyorsun!"

"Aynen böyle söyledi, Axel. Kelimesi kelimesine."

İnançsızlık ya da tiksintiyle homurdanıyor. "Demek o da senin kadar aptal!"

"Sonra bana parmaklarından fileminyon yedirdi ve eğer canavarlarımın bir yuvaya ihtiyacı olursa, onun içinde bir tane olduğunu söyledi."

"Tanrı aşkına!"

Bağırması beni şaşırttı. Sesini hiç yükseltmez. Sinirlenmeye en çok yaklaştığını gördüğüm an, bir kafede garson ona Earl Grey yerine yeşil çay verdiğinde o l m u ş t u . Küçümseyen bakışı o kadar vahşiydi ki zavallı kız neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu.

"Seni daha önce hiç bu kadar sinirli duymamıştım." "Daha önce hiç bu kadar delilikle uğraşmak zorunda kalmamıştım. Beş yıl boyunca bir psikiyatri hastanesinde çalıştığımı düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor."

"Psikiyatri hastanesinde mi çalıştın?"

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Sen soylu bir ailenin oğlusun. Hangi aristokrat oğlunun akıl hastanesinde çalışmasına izin verir?"

"İzin falan istemedim, değil mi?" "Bağırmana gerek yok."

Anlaşılmaz bir mırıldanma oldu, sonra daha sakın bir şekilde hatta geri döndü. "Bak. Eğer Küçük Günışığı'yla bir şansınız olduğunu düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir, ama böyle neşeli bir karşılıklı hayali mahvedecek kişi ben olmayacağım. Bunu kendiniz yapabilirsiniz."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. "Yani onunla görüşmeye devam etmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Onun iç çek içerir yüzyıllar .
İngiliz küçümseme aptallık için. "Sen bir
otuzbircisin."

"Anlaştık. Telefonu yüzüme kapatmadan önce birini bulmam
gerek."

"Tanrı'ya şükür, gerçek dünyaya döndük. Adı ne?"

"Bir isim yok." "Adresi?"

"O da yok." "Sende ne
var?" "Hiçbir şey."

"Mükemmel. İşimi biraz daha zorlaştırmaya ne dersin?"

"Bunu başarabilirsin."

"Tabii ki y a p a b i l i r i m . Bana boşuna Av Köpeği
demiyorlar."

Kıkırdıyorum. "İz sürmede çok iyi olduğun için bu lakabı
aldığını düşünmen çok komik."

Alınmış gibi görünüyor. "Başka ne gibi bir sebep olabilir ki?"

"Av köpeği, önüne gelenle yatan adam için kullanılan bir
argodur, aptal." "Pfft. Ben önüne gelenle yatmam."

"Bu yıl şimdiye kadar kaç kadınla yattın?"

Bir süre düşündükten sonra, "İyi. Ben önüne gelenle yatarım.
Beni ayıplama."

"Kimse kimseyi ayıplamıyor. Sadece lakabının birden fazla
anlamı olduğuna dikkat çekiyorum."

Mırıldanıyor, "Siz Amerikalılar ve sizin saçma sapan
argonuz. Sanki hepiniz boynunuzdan yukarısı ölü gibisiniz."

"*Bizim* argomuz kötü mü? Bir ara kendini dinlemelisin.

Geri için ve kişi Ben bakıyor için. O
hayatlar içinde

Vegas."

"Vegas'ta bir sürü insan var, dostum."

"Evet, ama onlardan sadece biri Shay'in annesi."

"Onun bu işle ne alakası var?"

"İlgiye ihtiyacı olan bir erkek arkadaşı var."

"Ah. O zaman sen ve kuş arasında gerçek bir aşk var."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Hiç Shakespeare okumadın mı? Gerçek aşk olmadığı sürece kimse kayınpederinin hayatını bağışlamaz."

"O değil benim Kayınpederim. O sadece bazı erkek arkadaşın."

"İstediğin gibi adlandır, serseri, eğer o senin kuşunun annesinin adamıysa, o senin kayınpederindir."

"Bazen ne dediğin hakkında hiçbir fikrim olmuyor." "Artık konuşurken çoğu zaman nasıl hissettiğimi biliyorsun. sana. Yıllar önce yatılı okulda tanıştığımızda bu kadar aptal bir herife dönüşeceğini bilseydim, seni o üst sınıflardan dayak yemekten asla kurtarmazdım."

"Bu güzel bir revizyonist tarih parçası ama *Seni* kurtaran *benim*."

"Oh, bu harika. Bu kuş yüzünden aklını kaybetmekle kalmadın, hafızanı da kaybettin."

"Sadece olsun Ben ve bilgi, sen alaycı Piç kurusu."

Shay'in soyadı Sanders."

Bir yemin mırıldanarak telefonu yüzüme kapattı.

I set ve Telefonüzerinde ve Şifonyer, al a an sonra yatak odasına gidip yatağa girdim. I düşmek uykuda kıvrılmış etrafında Shay'in Vücut, olup olmadığını tartışıyor veya değil I gerekir su ve tohum . umut o

Axel ile yaptığım görüşmeden sonra göğsümde filizlendi ya da ayaklarımın altında ezildi.

Shay

Uyandığımda kafam karışmış, terlemiş ve nefes almakta zorlanıyordum.

ağır, taşınamaz bir ağırlığın altında.

"Cole, uyan. Beni eziyorsun."

Bir koma hastası kadar sessiz ve hareketsiz bir şekilde üzerimde yatarken yanıt vermiyor. Kaburgalarını dürtüyorum, o da yanıt vermiyor, sonra onu itmeye çalışıyorum, adam beş bin pound ağırlığında olduğu için bunun da tam bir başarısızlık olacağını bilmeliydim.

Onu bir an önce üzerimden atamazsam boğulacağım.

Bu yüzden gerilla taktiklerine başvurdum. Avazım çıktığı kadar bağırdım, "Ateş!"

Sarsılıp ayağa fırlıyor, sonra yatağın kenarında çırılçıplak duruyor, vahşi gözlerle bakıyor ve elleri sadece kötü televizyon dizilerindeki karakterlerin yaptığını gördüğüm karate-parçalama pozunda.

"Sorun ne? Neler oluyor?" Sanki duvarlardan ninjalar fişkirmasını bekliyormuş gibi odaya bakıyor, sonra da kimseye seslenmeden "Seni çıplak ellerimle öldüreceğim!" diye bağıyor.

O kadar komikti ki gülmeye başladım ve duramadım.

Yatakta kıvranan bana baktı. "Neye gülüyorsun?"
"*Charlie'nin Melekleri* için seçmelere katılmış gibisin!"
Dik duruyor, ellerini iki yanına indiriyor ve bana kötü kötü bakıyor.

Yuvarlanıyorum ve karnım ağrıyana kadar yastığa doğru gülüyorum ve ağlıyorum.

"Çok komik. Ha ha. Bu kadar eğlenceli olduğumu düşünmene sevindim." Tekrar sırtüstü döndüğümde hâlâ bana bakıyordu, Ama şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Nefes nefese, "Tanrım, bu inanılmazdı. Kendini görmeliydin. Eğer gerçekten bir yangın olsaydı, korkunç karate ellerinle onu söndürebilirdin."

Bir süre daha dar gözlerle baktıktan sonra bir kükremeyle üzerime atlıyor ve parmaklarını kaburgalarımın arasına sokarak beni gıdıklamaya başlıyor.

"Hayır! Gıdıklamak yok!" diye bağıyorum, bu da beni daha çok gıdıklamasına neden oluyor.

"Merhamet et!" diye bağırdığımda yumuşuyor. Bileklerimi tutarak kollarımı başımın üzerine bastırıyor ve yastığa yaslıyor, bir yandan da bana gülümsüyor, gözleri yumuşak ve sıcak.

"Merhaba."

"Size de merhaba,
hocam." "Geceyi burada geçirdin."

"Yaptım. Ve biraz hızlı düşünerek ezilerek ölmekten kıl p a y ı kurtuldum."

"Evet. Bu arada sende en çok hayran olduğum şey de bu. Beynin."

"Eğer beyin göğüsler için bir örtmece ise, sana inanıyorum."

Başını eğip beni öpene kadar birbirimize sırtıyoruz. Öpücük yavaş, yumuşak ve samimi. Beni nefessiz bırakıyor. Ağzıma karşı mırıldanıyor, "Göğüslerin de güzel."

"*Güzel mi?* Affedersin ama bu yavrular muhteşem."

Yanağını göğsüme sürtüyor, bir aslan gibi zevkle homurdanıyor. Üzerimdeki tişörtün altından bir meme ucumu zirveye ulaşana kadar emiyor ve ben eskisinden daha da nefessiz kalıyorum.

Dizleri kalçalarımın iki yanında yatağın üzerine dikilmişti. Açılmış bacaklarının arasında siki çoktan sertleşmiş, diğer meme ucuma doğru ilerlerken sallanıyor.

"Cole?"

"Mmm."

"Keyfin yerinde gibi görünüyor."

"Öyleyim. Konuşarak bunu mahvetmemeye çalış."

"Konuşmuyorum. Kim konuşuyor? Ben değil."

"Aklımı okumaya da çalışma."

"Tamam. Yani sana neden bu kadar iyi bir ruh halinde olduğunu sormamalı mıyım?"

"Sadece bunu yapmayı bırakmamı istiyorsan."

Dişlerini hafifçe meme ucuma batırıyor. İnliyorum, vücudumu saran sıcaklıkla ağzının içine doğru yaylanıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gömleğimin açık yakasını kavırıyor ve sertçe çekiştiriyor. Düğmeler uçuşuyor.

"Gömlekleri mahvetmek gibi kötü bir alışkanlığın var, yakışıklı."

Gömleğimi iki yana doğru düzelterek göğüslerimi ve göbeğimi ona gösteriyorum, hevesli gözlerle bana bakıyor. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Hayır."

"Güzel. Şimdi sessiz ol. Seni boşaltmam gerek."

Nabzım yükseliyor. "İşe geç kalacağız."

"Patronun için bir not yazacağım. Oh, bekle."
Gülümsüyor. "Patronunuz benim. Gecikmeniz mazur görülebilir Bayan Sanders."

Cevap beklemeden göğüslerimi avuçlayıp birbirine bastırıyor, sonra da sert meme uçlarımı diliyle yalamaya başlıyor.

Altında kıvranıyorum ve kıkırdarken sessiz olmak için elimden geleni yapıyorum, huzursuzluğumla eğleniyor, ağzı etimle dolu.

Tenime karşı fısıldıyor, "Acaba amın ne kadar ıslak?"

"Çok." "Şimdiden mi?"

"Evet. Seninle ilgilenen utanmaz bir aşüfte." "Göster bana."

Elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum, parmaklarımı içime daldırıyorum, sonra elimi ağzına götürüyorum. Gözlerimin içine bakarak parmak uçlarımı emiyor.

"Lezzetli. Elini tekrar bacaklarının arasına sok."

Gözlerini kapatıyor, ben tekrar kendime dokunurken dikkatini tekrar göğüslerime veriyor. Parmak uçlarımı hassas klitorisimin üzerinde kaydırıyorum ve inliyorum. Dişleriyle meme ucumu tekrar test ettiğinde inliyorum.

Kendini kontrol etmeye çalışıyor gibi görünüyor. Bir hırıltıyla vücudumdan aşağı iniyor, elimi çekip alıyor, kalçalarımı ayırıyor, yüzünü bacaklarımın arasına sokuyor ve açıkta kalan amımı düz bir dille yalıyor. Sonra dilinin ucunu klitorisimin üzerinde ileri geri oynatıyor, ta ki ben yüksek sesle inleyip saçlarını çekene kadar.

"Henüz boşalma. Sikime sakla."

İki parmağını içime sokuyor ve klitorisimi yalamaya devam ediyor.

Nefesim kesiliyor, tenim yanıyor, kalçalarımı yüzüne doğru sallıyorum ve dilinin hareketini izliyorum. Uzanıp meme uçlarımdan birini çimdikliyor ve bacaklarımın arasında zaten titreşen zevkle birleşene kadar dışarı doğru yayılan bir zevk nabzı gönderiyor.

Başımı yastığa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, ona neler olduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçiyorum çünkü beni umursamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Yüksek sesle inlediğimde ve kalçalarımı çaresizce yüzüne doğru savurduğumda, orgazma saniyeler kala parmaklarını içimden çekiyor.

"Benim tatlı, açgözlü kızım," diyor, sesi sert. "Gözlerini aç."

Bunu yaptığım anda daha da tahrik oluyorum. Ağzı ve çenesi ıslaklığımla parlıyor. Dudaklarını yalıyor ve bu basit hareket o kadar seksi ki, kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Gözleri ateş gibi, doğruldu ve dizlerinin üzerine kalktı. Ereksiyonunu eline alıyor ve bana bakarken okşuyor, ateşli bakışları tüm bedenimi okşuyor.

Bana o kadar uzun süre bakıyor ki, kendimden utanmaya başlıyorum. "Ne?"

"Sadece mükemmelliğe bakmayı seviyorum. Bacaklarını daha geniş aç."

Açıyorum, boynundaki damarları zıplatmasına bayılıyorum. Kukuma bakarak parmağını sikinin başındaki yarığın üzerinde kaydırıyor ve parıldayan bir damla prekumu etrafa yayıyor.

Şaftı sert ve damarlı. İçime sokması için sabırsızlanıyorum.

"Bu bakış seni fena becerecek, güzel kız."

"Umarım yakında," diye fısıldıyorum, nabzım uçuyor. "Ve o ağız da sana şaplak attıracak."

"Bunun için daha iyi bir kullanım düşünebilirim." Alt dudağımı ısııyorum ve kirpiklerimi nazlı nazlı kırıştırıyorum.

Gülümseyerek bir parmağını kıvrıyor. Doğrulup ona yaklaşıyorum ve sert sikini elime alıyorum. Dudaklarımı sikinin tepesine kapatıp emmeye başladığımda bir elini saçlarıma geçiriyor.

Öğürene kadar emebildiğim kadar emdiğimde parmaklarını saçlarımda sıkıyor ve çakıllı bir kıkırdama çıkarıyor.

"Birinin terfi etmek istediğini görüyorum."

Nefes nefese kalana ve elleri titreyene kadar sikini emiyor, yalıyor ve okşuyorum. İnlediğinde, yakın olduğunu anlıyorum.

Başımı geri çekiyor ve uzun bir süre bana bakıyor, göğsü inip kalkıyor, gözleri kırışmıyor ve yoğun. Sesi törpülenerek çıkıyor.

"Seninle ne yapacağım?"

Ne demek istediğini anlıyorum. Hâlâ kendisiyle savaşıyor ve geçen her saniye savaşı kaybediyor.

Bu yüzden onun acı dolu gözlerine bakıyorum ve usulca diyorum ki, "Beni tut. Sev beni. Beni senin yap."

Göz kapakları titreyerek kapandı. Uzun bir süre ne yapacağından emin olamıyorum. Kalbim boğazımda, midem düğümlenmiş bir halde oturup onu izliyorum, acaba onu çok mu zorladım diye düşünüyorum.

Ama sonra üzerime düşüyor, ağzını ağızıma yapıştırıyor ve beni yatağa doğru itiyor.

İçimdeki yanıklar o kadar parlak ve yakıcı ki, canlı canlı yanmak gibi.

Güçlü bir hamleyle içime giriyor.

Haykırıyorum ve titriyorum. Dirseklerine kadar kalkıyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor.

"Ne dilediğine dikkat et, bebeğim. Ve eğer seni sevdiğimi söylersem, kork. Çünkü benim aşkım yumuşak değil. Güzel değildir. Karanlıkta yatağının altında saklanan canavardır."

Sonra beni sert ve derin bir şekilde sikiyor, ben inleyip daha fazlası için yalvarırken gözlerimin içine bakıyor.

Orgazm olduğumda, tırnaklarım sırtındaki kaslara batmış ve dudaklarımda onun adı, bir dua gibi tekrar tekrar söylenmiş oluyor.

Cole

Shay'**i** dairesine bırakıyorum.

İş kıyafetleri, kapıda ona uzun bir öpücük vermek. Sonra ben Yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissederek ofise gidiyorum.

Ve daha çelişkili.

İyi bir ortak olmadığımı biliyorum. Huysuz, ketum ve ne yapacağı belli olmayan biriyim. Cömert olduğum söylendi, iyi bir sevgili olduğum söylendi ama nazik olduğum hiç söylenmedi.

Çünkü değilim. Benim işimdeki erkekler için nezaket bir zayıflıktır.

Ama Shay gibi bir kadının tam da ihtiyacı olan şey bu. Ona sağlayamadığım diğer şeylerle birlikte: istikrar, açıklık, sabır. Liste uzun.

Peki ya çocuk isterse?

Şimdi görebiliyorum, Shay'in ortaokuldaki sevimli mini versiyonu, birisi babasının ne iş yaptığını sorduğunda annesininki gibi bir ağızla.

"Gündüzleri parayla bir şeyler yapıyor. Ama geceleri dışarı çıkıp insanları öldürüyor! O yüzden beni kızdırma yoksa ona beni maymun demirlerinden ittiğini söylerim. Cesedin asla bulunamaz."

İkili bir hayat sürmek ancak kimse ne yaptığınızı bilmediğinde işe yarar. Bu karışıma bir eş ekleyin, çocuklar ekleyin.

Felaket.

Tek geçerli seçenek ya birinden ya da diğerinden vazgeçmek. Ki şu ana kadar bunu sorun etmedim. Hayatımı yalnızlık ve gizlilik üzerine şekillendirdim ama Shay daha önce hiç istemediğim şeyleri istememi sağlıyor.

Daha iyi olmak istememi sağlıyor.

Ki bu sorunlu bir durum, zaten bunun elime geçecek en iyi şey olduğunu biliyorum.

Kurtarılabilir olduğuma dair bir yanılgı içinde değilim. Ben dibine kadar çürümüş biriyim. Dünyayı Dylan ve Theresa'nın kocası gibi şeytanlardan kurtarmanın daha büyük bir iyilik olduğuna ne kadar inansam da kimse benim yaptığımı yapıp kurtuluş bulamaz.

Öyleyse neden Shay'le bu işi yürütebileceğimizi düşüneyim ki?

O piç Hope benimle akıl oyunları oynuyor da ondan.

O çok sevdiği aptal kitap da öyle. İflah olmaz bir romantik dışında hiç kimse yarım yüzyıl boyunca gerçek aşkının kocasının ölmesini bekleyerek cehennemi yaşamanın ve böylece birlikte olmanın bir korku hikâyesinden başka bir şey olduğunu düşünmez.

Kolera Günlerinde Aşk' mış. Bunun adı *Deliliği romantizm sanan aptallar*.

Sanırım kopyamı yakacağım.

Kader bunun benim için iyi bir öğretici an olduğuna karar veriyor ve bana geçmişimden bir telefon şeklinde bir hayalet gönderiyor.

Gösterge panelimin dokunmatik ekranındaki numaraya bakıyorum ve geriliyorum. Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum, çünkü bunun zor olacağını zaten biliyorum.

"Merhaba, Kiyoko."

"Biliyorum, bundan sonra sadece Axel aracılığıyla iletişim kuracağımızı söylemiştik ama seninle konuşmam gerekiyordu."

Sesi yumuşak ve melodik. Zihnimde yüzünün bir görüntüsü canlanıyor. Siyah saçlar ve soluk bir ten, yay şeklinde dudaklar ve yüksek elmacık kemikleri.

Karanlık, perili
gözler. "Sorun nedir?"

Nefes veriyor. "Seni özledim."

Sesinin bu kadar üzgün çıkmasından nefret ediyorum. Birbirimizi aylardır görmüyoruz ve bundan önce de ilişkimiz uzun süre gergindi ama bu onun mutsuz olmasını istediğim anlamına gelmiyor.

Tam tersi. Hayatını en iyi şekilde yaşamasını istiyorum, bu yüzden ondan ayrıldım. Etrafında olmam ona her gün kaybettiklerini hatırlatıyordu.

Bazen insanlar olması gerektiği gibi bırakmak yerine kederlerini hatırlatan şeylere tutunurlar. Bu onlara bir şekilde kontrolün kendilerinde olduğunu hissettirir, oysa yaptıkları tek şey kendilerine eziyet etmektir.

"Sen iyi misin? Bunun dışında yani." "İyiyim.

Hayatta kalıyorum. Sen nasılsın?"

Shay'in bu sabah tırnaklarını sırtıma geçirirken adımı inlediğini hatırlıyorum ve gülümsüyorum. "İyiyim."

Bir süre durakladıktan sonra, "Sesin iyi geliyor." diyor.

Eğer ona bir açıklama yapacağımı umuyorsa, bunu daha iyi biliyor olmalı.

"Sizin tarafınızda taşınmayla ilgili her şey yolunda mı?"

"Evet. Sorun yok. Theresa daireyi çok sevdi. Ona anahtarları verdiğimde ağladı. Çocuğu çok tatlı. Yeni biriyle görüşüyorsun, değil mi?"

Ses tonum yumuşak, "Bunu sana söylemeyeceğimi biliyorsun." diyorum. "Az önce söyledin. Kim o kız?"

"Kiyoko, yapma bunu."

Onun tarafında uzun bir sessizlik oluyor. Arka planda kalliope müziği duyuyorum.

Yine Granville Adası'nda, eskiden kızını bebek arabasıyla gezdirdiği suya bakan parkta.

Sesi öncekinden daha sert, "Senin sorunun ne biliyor musun Coleton? Sende bir kahraman kompleksi var."

Üzerime bir yorgunluk çöküyor, bedenimi ağırlaştırıyor. "Demek çağrının asıl sebebi bu. Savaşmak istiyorsun."

"Savaşmak istemiyorum. Bana yeni kız arkadaşından bahsetmeni istiyorum."

"Benim bir kız arkadaşım yok."

Alay ediyor. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Ben seni tanıyorum. Sesindeki her titreşimi biliyorum. Birbirimizi on altı yıldır tanıyoruz ve dört yıldır birlikteyiz."

"Beş."

"Evet, ama kim sayıyor ki, değil mi? Artık hiçbirinin önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok."

"Benimle tartışmak kendini daha iyi hissetmene yardımcı olmayacak. Ve o parka giderek sadece kendine işkence ediyorsun. Evine git, Ki. Evine git ve kendine iyi bak."

"Bu tavsiyeye uyardım ama artık seni dinlemek zorunda değilim."

"Ya lütfen deseydim?"

"Sen asla lütfen demeysin. İyi olduğun tek şey hoşça kal demek. Umarım yeni kız arkadaşın hayal kırıklığının tadını çıkarır."

Bağlantıyı keser.

"Siktir."

Temizlemek için parmağımı ekrana vuruyorum, sonra başka bir arama yapacak kadar sakinleşmeden önce on dakika daha araba kullanıyorum. Carter cep telefonunu açmadı, ben de ofisi aradım.

"McCord Medya, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, Marnie. Ben Cole. Carter ofisinde mi?" "Evet, efendim. Sizi bağlamamı ister misiniz?" "Evet."

"Elbette, efendim. Lütfen bir dakika bekleyin."

Beklemedeyken otuz saniye boyunca klasik müzik dinliyorum. Sonra Marnie tekrar hatta.

"Üzgünüm efendim, ama Carter bir toplantıda."

Şu tehlikeli küçük pislik. "Ona söyle, eğer telefonumu açmazsa, bir sonraki telefonda TriCast ile görüşeceğim."

"Evet, efendim. Lütfen bekleyin."

On saniye sonra Carter telefonu açtı. "Cole."

"Merhaba, hain." diye homurdandım.

İç çekişi ağır ve melodramatik. "Gördün mü? İşte bu yüzden sana bir şey söylemiyorum. Aşırı tepki veriyorsun."

"Duruma göre tepki veriyorum. Bunu sen de biliyorsun. Son birkaç gündür aramalarımın kaçmanın nedeninin yanlış bir şey yapmış olman olduğunu da biliyorsun. Şimdi bana TriCast ile buluşarak ne halt ettiğini söyle."

"Bana karşı bu kaba ses tonunu kullanmaya devam edersen sana hiçbir şey anlatmayacağım."

"Endişelenmen gereken benim ses tonum değil, seni aptal herif. Burnunu yeniden yapılandırmak için yapılacak ameliyatın ne kadar süreceği."

"Neden seninle olan her şey şiddet tehdidi içermek zorunda?"

"Çünkü aptal insanların anladığı tek şey bu."

Bir melodramatik iç çekiş daha. "Senden daha zeki olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Bu beni kıkırdattı. "Rüyada görürsün."

"Babamın gençken bize yaptırdığı yetenek testlerini unutuyorsun. Benim IQ'm seninkinden iki puan daha yüksek."

"Bakalım ön dişlerin eksikken IQ'larımız arasındaki farkı ne kadar önemsiyorsun, dahi."

"İnanılmazsın."

"Callum'a buluşmanızdan bahsetmediğim için şanslısın, yoksa seni binanın çatısından attıktan sonra uçmaya çalışmak için kollarını ne kadar çırpacağın inanılmaz olurdu."

Sesi ekşiyor. "Evet, siz ikiniz şiddet dolu küçük bir elmanın içindeki bezelyelersiniz, değil mi?"

Bütün gün böyle ileri geri gidebileceğimizi biliyorum, bu yüzden konuşmayı yeniden yönlendiriyorum. "TriCast. Onlar bizim düşmanımız. Satın alma konusunu görüşmek için yönetim kuruluyla bir toplantı yaptın. Ne oluyor lan?"

"Önce bana nereden bildiğini söyle."

"Düşük yerlerde arkadaşlarım var. Konuş. Neden onlarla buluştun ki?"

"Çünkü Sophia Bianco şirkete yeni COO olarak katıldı." Daha fazla açıklama bekliyorum. Açıklama gelmeyince, "Yaşlılıktan ölmeden sadede gel." diyorum.

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hiç resmini görmedin mi?"

"Az önce ne dedim ben? O kadını tanımıyorum!" "I

Yapma. Biliyorum onu ya da, hangi o neden I aldı ve toplantı."

"Eğer beş saniye içinde konuya girmezsen, Hummer'ının tüm camlarını kırarım."

"O şeyi sevmiyorum bile. Sadece babamı kızdırmak için aldım." "Çok olgunsun. İyi, ben de senin Hummer'ının Ferrari'n."

"Hangisi?"

"Aman Tanrım. Nasıl akraba olabiliriz ki?"

"Bilmiyorum ama sanırım annemin Paul Newman ile bir ilişkisi olmuş olmalı. Bu benim iyi görünüşümü açıklar. Sen ve Callum Neandertallere benziyorsunuz. Dediğim gibi, Sophia Bianco. TriCast'in yeni COO'su ve dünyanın en güzel kadını."

Biraz zamanımı aldı. Ne demek istediğini anladığımda inledim. "Ciddi olamazsın."

"Oh, kardeşim, hiç olmadığım kadar ciddiym. Sana onun resmini gösterene kadar bekle. Gözlerin yuvalarından fırlayacak!"

"Tanrı aşkına, Carter! Yeminli düşmanlarımızla buluşmayı kabul etmiyorsun.

hiç tanışmadım!"

"Onunla başka nasıl tanışabilirdim ki? Starbucks'ta sırada beklerken mi?"

"Hayatta bu kadar ilerleyebilmiş olman bir mucize. Gıdıklanıp gıdıklanmayacağını görmek için ıslak parmağını prize sokarak kendini elektrik çarpmadığına şaşırdım."

"Gıdıklandım ve gıdıklanıyor."

İnanmayarak başımı sallıyorum.

"TriCast'in ezeli düşmanımız olduğuna kim karar verdi? Bu çok dramatik. Onlar sadece en büyük rakibimiz, işgalci bir ordu değil."

"İş dünyası hakkında anlamadıklarınız güneş sistemlerini doldurur. En azından bu hatunun numarasını aldın mı?"

"Ona karı deme. Bu saygısızlık olur. O bir hanımefendi. Zarif, güzel bir hanımefendi."

"Yani bu bir hayır."

İsteksizce kabul etti, "Üzerinde çalışıyorum."

"Eğer üzerinde çalışmaktan kastın başka bir toplantı ayarlamaksa, diz kapaklarını kırarım."

"Gördün mü? Neandertal."

"Şaka yapmıyorum, Carter. Bu ortaya çıkarsa nasıl görüneceği hakkında bir fikrin var mı?"

Gülüyor, çok sık yaptığı bir şey. "Nasıl duyulacak ki? Medyayı biz kontrol ediyoruz!"

"Hepsini değil, sik suratlı."

"En önemli kısımları zaten." Ses tonu heyecanlı bir hal alıyor. "Hey, sence onu akşam yemeğine davet etmeli miyim? Mesela ona bir e-posta gönderip ailemin yönetim kuruluyla özel olarak, bire bir görüşmek istediğini söyleyeyim ve ona bir restorana gelmesi için bir tarih ve saat vereyim, ama sonra ben

ve ailevi bir acil durum olduğunu, başka kimsenin gelemeyeceğini mi söyleyeyim?"

"Tabii. Harika. O zaman caziben ve hiçbir şey bilmemenle onun gözlerini kamaştıracaksın ve hepimiz gelecek yıl bu zamanlar senin düğününe gideceğiz, plan bu mu?"

Bunu görmezden gelerek, "Ama ailenin acil durumu ne olacak? Sanırım aniden ölen uzak bir akraba uydurabilirim."

Karanlık bir sesle, "TriCast'ten biriyle daha görüşürsen o kadar da uzak bir akraba olmayacak," diyorum ve telefonu yüzüne kapatıyorum.

Bir konuşmada ancak bu kadar aptallığı kaldırabilirim.

İş yerindeki yeraltı otoparkına girdiğimde, öldürücü bir ruh hali içindeyim. Kendimi ofisime kilitleyip iki saat boyunca işime odaklanmaya zorluyorum, ta ki Scotty elinde ofisler arası bir notla kapımı çalana kadar.

Kağıdı çıkarıp orada ne yazdığını okuyorum. Sonra siyah bir keçeli kalem alıp Shay'in el yazısının üzerine dev blok harflerle tek bir kelime yazıyorum.

HAYIR.

İki telefon görüşmesinin yarattığı hayal kırıklığı ve Shay ile yürütülebilir bir ilişkiye sahip olma konusunda giderek daha umutsuz bir fantezi gibi görünen şeyle kaynayan zarfı Scotty'ye geri itiyorum ve günün geri kalanında kendimi ofisime kilitliyorum.

Shay

Scotty'nin ofisimin kapısında belirdiğini görmek **beni**

heyecanlandırıyor.

elinde kahverengi kraft zarfla. O heyecan

Ta ki kâğıdı çekip Cole'un cevabını görene kadar.

Büyük siyah bir HAYIR, notumun üzerine orta parmak gibi çizilmiş.

"Geri vermemi istediğin bir şey var mı?" diye soruyor Scotty, kapı aralığında oyalanarak.

Gülümsemeye zorlayıp ona bakıyorum. "Hayır, ama teşekkürler. İyi günler dilerim."

"Sana da."

Kendime olan saygımı da yanına alarak gidiyor.

Notumda, bu hafta için bir buluşma ayarlayabilir miyiz diye sordum. "Buluşma" merdiven boşluğunda şipşak sevişmenin şifresiydi. Notu gönderdiğimde flörtöz ve neşeli hissediyordum, bu sabahtan sonra aramızdaki bu şeyin dün gece düşündüğüm gibi çoktan bitmediğine dair umut doluydum, ama Cole iki harfle tüm bu umut ve mutluluğa kibosh koydu.

İmza atma zahmetine bile girmedi. Muhtemelen "Kaybol" anlamına gelen iyi bir zihin sikişı kapanışına sahip olmadığı için. İhtiyacı olduğundan değil. Ne demek istediğini anladım.

Yine fikrini değiştirdi. Birlikte olmayacağız.

Ya da kesin olarak karar verdi, hangisi olduğunu bilmiyorum çünkü adam beni bir restorana kadar nasıl takip ettiğini ve arkadaşına güvenlik kameralarından beni gözetlemesini emrettiğini anlattığı zamanlar dışında nasıl iletişim kuracağını bilmiyor. Geri kalan zamanlarda, uğursuz sonuçlara belirsiz atıflar ve her anlama gelebilecek ya da hiçbir şey ifade etmeyen şifreli ifadeler.

Seks yapmadığımız sürece. O zaman mucizevi bir şekilde profesyonel bir hatip olur.

Notu parçalıyorum, sonra bir şeyleri parçalama isteğim geçene kadar masamda oturuyorum. Bunun yerini ağlama dürtüsü alıyor ve ben de buna boyun eğmeyi reddederek kendimi işe gömüyorum.

Saat beşe doğru, Cole McCord'u yakmak için duyduğum incinme, öfke ve mantıksız arzunun, her an gelebilecek olan regl dönemimin yakınlığından kaynaklanan duygular olduğuna neredeyse kendimi ikna etmişim.

İnkâr konusunda her zaman iyi olmuşumdur.

O haftanın geri kalanı Cole'dan hiçbir haber almadan geçti.

Ofis içi notlar yok, rapordaki bir hatadan şikayet eden e-postalar yok, hiçbir şey yok. Chelsea'nin tavsiyesi onu rahat bırakıp kendime odaklanmam. Bunu konuşmak için bir araya gelemeyiz çünkü hastanesinde personel eksikliği vardır. O çalışmaktadır.

Arka arkaya vardiyaları var ve çalışmadığı zamanlarda çok yorgun oluyor.

Dylan hakkındaki ofis konuşmaları kesilir. Kayıp bir muhasebeci hakkında hiçbir haber ya da gazete makalesi yoktur. Simone bir daha ondan bahsetmedi. Hayat eskisi gibi devam ediyor, ancak şimdi Cole'u, onun beni takıntı haline getirdiğini söylediği şekilde takıntı haline getiriyorum.

Cuma günü Jen ve Angel ile akşam yemeği yiyorum ama ikisi de Cole'un durumu hakkında bir şey bilmediği için sessizce acı çekiyorum.

Hafta sonu boyunca televizyon izleyerek, daireyi baştan aşağı temizleyerek, spor salonunda dört CrossFit dersi alarak ve kendime sıfırdan makarna yapmayı öğreterek dikkatimi dağıtıyorum. Ortaya çıkan linguini eriştelерinin tadı tutkal gibi, bu yüzden onları atıyorum ve bir Tayland yemek yerinden paket sipariş ediyorum.

Pazar gecesi annem aradı.

"Selam, tatlım. Benim. Anne."

Bu son kısmı eklemek zorunda çünkü telefonu açıp sesini duyduğumda o kadar şaşırdım ki nutkum tutuldu.

Beni hiç aramaz. Asla. Onu arayıp kontrol eden hep ben oluyorum, o da çok nadiren, çünkü bu çok can sıkıcı bir durum.

"Merhaba anne. Her şey yolunda mı?"

Gülüştü küçük ve gergin. "Evet, sanırım öyle."

Hemen gardımı aldım. "Öyle mi düşünüyorsun? Bu ne anlama geliyor? Bob bir şey mi yaptı? Yaralandın mı?"

"Hayır, hayır tatlım, ben iyiyim."

"Emin misin? Sesin garip geliyor."

Yine gülüyor. Onu Vegas'taki apartmanının küçük mutfağında, ince beyaz-sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, parmaklarının arasında izmaritine kadar yanmış bir sigara ile hayal ediyorum.

Biri söner sönmez diğerini yakar. Babamla evliliği sona erene kadar sigara içmeye hiç başlamamış, ama ondan sonra bacaya dönüşmüş.

"Muhtemelen birkaç gündür içki içmediğim içindir."

Cevap verdiğimde oturma odasında dikiliyordum, sehpanın tozunu almak üzereydim ama bu haber o kadar beklenmedikti ki kanepeye oturdum. "Gerçekten mi? Bu harika."

"Evet, ben sadece... Bilmiyorum, Bob'un gidişinden sonra yeni bir başlangıç yapmak için iyi bir zaman gibi geldi."

Kalbim yerinden fırladı. "Bob

seni terk mi etti?" "Evet."

"Ne oldu? Yine kavga mı ettiniz?"

"Hayır, sadece kalktı ve gitti. Bir gece kumarhaneden eve hiç gelmedi. Sanırım kendine yeni bir kadın buldu. O adamın beni bırakıp gitmesinin tek nedeni başka bir kadın. Muhtemelen benden daha fazla sosyal güvencesi vardır."

Cılız kahkahası bir öksürükle kesildi.

Bob'un gittiği haberi beni çok sevindiriyor ama fazla umutlanmamaya çalışıyorum. Daha önce de ayrılmışlar ama kısa süre sonra tekrar bir araya gelmişlerdi.

Ama içki içmeme olayı yeni. En son gittiğinde, kız kendini içkiye vermişti. Komşusu onu verandasında baygın bulmuş, elinde sigara yanıyormuş ve ambulans çağırmış.

"Bir Şeye ihtiyaçın var mı? Para? Yiyecek? İhtiyaçın olursa sana Venmo ile para gönderebilirim."

"Ben iyiyim tatlım, ama sen teklif için bir bebedsin. Sigaralarım ve Bay Bones yanımda olduğu sürece ben hazırım."

"Bay Bones nedir? Yeni bir dizi falan mı?" "Hayır, o bir dizi değıl. Bir kedi. Sokakta bulduğum bir kedi. çöp konteynırında buldum. Onu bulduğumda bir deri bir kemikti, bu yüzden adını Bay Kemik koydum. Şu anda kuçağımda oturuyor. Al, ona merhaba de."

Bazı beceriksiz sesler duyuyorum, sonra bir kedinin mırıltısının alçak, belirgin vızıltısını. Annem tekrar hatta, sesi gururlu geliyor.

"Çok tatlı değıl mi? Merhaba dedin mi? Bence onu seversin. Kedileri hep sevmiştir. Sen küçükken sahip olduğumuz o uyuz turuncu Şeyi hatırlıyor musun?"

"Scooby Doo," diyorum Şaşkınlıkla.

Kedisi mi var? Ayık mı? Kim bu kadın?

Gülüyor. "Babana alerjim olduğunu söyledim ama aslında o kediyi sevmiyordum. Her zaman çok yargılayıcı görünüyordu. Bay Bones hiç de yargılayıcı değıl. O tatlı bir pasta. Sen benim en iyi arkadaşımın, değıl mi dostum?"

Ben beynimi toparlamaya çalışırken o öpücük sesleri çıkarıyor.

"Anne, senin adına çok mutluyum. Bir arkadaşının olması gerçekten çok güzel."

"O ezik Bob dışında demek istiyorsun," diyor sertçe. Ben bir Şey söylemeyince iç geçiriyor. "Ondan hiç hoşlanmadığını biliyorum tatlım. Önemli değıl. Ben de ondan hiç hoşlanmadım." Sesi melankoliye dönüşüyor. "Bazen yapmamamız gereken Şeylere tutunuruz çünkü yalnızızdır."

Tabii herkesi kendinden uzak tutmak için yalnızlığı bir kalkan gibi kullanan Cole değilseniz.

"Sadece güvende olmanı istiyorum anne. Güvende ve mutlu."

"Sana söylemeliyim tatlım, son birkaç gündür burada Bay Bones'la yalnız kaldığım için yıllardır olmadığım kadar mutluyum. Sanırım sitenin etrafında yürüyüşe çıkmaya başlayacağım. Belki biraz sebze de yerim. Kendim için iyi bir şey yaparım."

Tıkanıyorum. Yutkunuyorum, gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve sesimi dengede tutmaya çalışıyorum. "Bunu duymak harika."

"Sen nasılsın? İşler nasıl?" "Son konuştuğumuzdan beri yeni bir iş buldum." "Oh, ne mutlu sana! Seviyor musun?" "Zorlayıcı."

Tekrar gülüyor. "Bu da iyi bir şey, yoksa sıkılırdın. O koca beyninin bir meydan okumaya ihtiyacı var. Hâlâ adı her neyse onunla mısın? Chad'le mi?"

"Chet. Ve hayır, ayrıldık."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, tatlım."

"En iyisi bu. Aldatan bir pislik olduğu ortaya çıktı."

Dilini şaklatıyor. "Baban gibi çok erkek yok, orası kesin." Ağır ağır iç geçiriyor. "Hayatımın en büyük hatası onu terk etmek oldu. Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Evet. Doğum gününde. Sesi iyi geliyordu."

"İyiymi." Duraksıyor, sonra da umursamaz bir tavırla, "Hâlâ o Zoe'yle evli mi?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Adı Chloe. Ama sen bunu biliyordun. Ve evet, hâlâ evliler. Ona söyleyeceğim sen merhaba dedin bir dahaki sefer biz

konuş."

"Lafı ağzıma tıkma tatlım. Adama selam söyle demedim."

Kızgın görünmeye çalışıyor ama onu çok iyi tanıyorum. Benden sadece adama merhaba dememi değil, hemen ardından onu aramamı ve verdiği cevabı, ses tonunu ve hatırlayabildiğim diğer tüm ayrıntıları gözden geçirmemi istiyor.

Anne gibi, kız gibi. "Tamam anne. Yapmayacağım."

"Yani..." Boğazını temizliyor. "Ona benimle konuştuğunu söyleyebilirsin. Bu iyi olur."

"Tamam."

Bir süre garip bir sessizlik içinde oturduk, ta ki o "Şükran Günü için bir planın var mı?" diyene kadar.

Şükran Günü'nü hep babamla ve Chloe'yle geçirirdim, çünkü o her zaman Bob'la Vegas'taydı ve ben o içki düşkününün yanına gitmeyi hiç istemezdim, ama belki bu yıl farklı olur. Bob uzak durursa, belki o ve ben bir araya gelebiliriz.

"Henüz değil. Sen mi?"

"Hayır. Ben ve Bay Bones muhtemelen sadece Macy's geçit törenini izleyeceğiz."

"Ya da istersen Los Angeles'a gelebilirsin. Ya da ben oraya gidebilirim. Seni görmek harika olurdu. Seni özledim."

Yumuşak nefes alış veriş i istediğinden daha yüksekti çünkü Bay Bones'un kolunu kaşmasıyla ilgili aceleyle bir bahane uydurdu.

"Peki, bunu bir düşün. Şimdi karar vermek zorunda değilsin."

"Düşüneceğim. Belki... belki gelecek hafta tekrar konuşabiliriz? Eğer istersen yani."

Sesinde yakalayamadan dışarı sızan umut kalbimi acıtıyor.

Lanet olsun. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Ağlama!

Yumuşak bir sesle, "Çok isterim anne. Aynı anda seni aramama ne dersin?"

"İyi olur. Sonra konuşuruz. Güle güle, tatlım."

"Güle güle anne."

Bağlantıyı kesiyorum, sonra kanepeye uzanıyorum ve gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülürken tavana bakıyorum.

Umut çok korkunç bir şey. Tehlikeli, korkunç bir şey. İnsanları delirtiyor.

Yıllar önce onun değişeceğini, her zaman ihtiyacım olan anne olacağını ummaktan vazgeçtim, çünkü tutunmaya devam etmek çok acı vericiydi. Ama bir telefon görüşmesiyle, öldürdüğümü sandığım o eski umut, yeşil bir otun ayaklar altında ezildikten sonra yeniden yeşermesi gibi yeniden canlandı.

Bunu söylemek için henüz çok erken ama Bob temelli gittiyse ve ayıklık kalıcı olursa, yirmi yıldan uzun süredir kayıp olan kadınla tanışabilirim.

Son arama kayıtlarımda geziniyorum ve Cole'un geçen Pazartesi beni aradığı numaraya yüzüncü kez bakıyorum. Sonra kendimle yüzüncü kez rehberime kaydedeyim mi, sileyim mi yoksa engelleyeyim mi diye tartışıyorum.

Sonunda hiçbir şey yapmadım. Telefonu kapatıp kendime biraz şarap koyuyorum.

Pazartesi günü işte hiçbir şey olmadı. Salı ve Çarşamba da olaysız geçiyor. Perşembe günü, beni on kat aşağıdaki kafeteryaya götürecek asansörü beklerken kapılar açılıyor ve kış üstü yere çakılıyorum.

Diğer iki kişinin arasında Cole içeride duruyor.

İnanılmaz görünüyor.

Güvercin grisi bir takım elbise giyiyor. Beyaz gömleğinin boğaz kısmı açık. Yeni tıraş olmuş, cildi sağlıklı parlıyor. Biraz güneş yanığı yanaklarını yakıyor. Koyu renk saçları ışıkların altında parlıyor, ama sanki ellerini üzerinde gezdirmiş gibi hafif dağınık.

Onu gördüğümde vücudumun verdiği tepkiye bakınca, bir sığır çomağı sokulmuş gibi hissediyorum.

Enerji içimde dolaşüyor, sinirlerimi ateşliyor ve nabzımı aşırı hızlandırıyor. İçime çektiğim nefesin duyulabildiğinden eminim. Donup kalıyorum, dönüp kaçsam mı yoksa asansöre binip kalp krizinden ölsem mi bilemiyorum.

Bakışlarını benimkilere
doğru kaldırıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor.

Kat açılıyor ve beni yutuyor.

Hayır, sadece böyle hissettiriyor. Ama düşme hissi o kadar şiddetli ki başım dönüyor. O kadar şaşkınlığım ki, ona bakakalmaktan başka bir şey yapmayı unutuyorum.

Kapılar kayarak kapandı.

Son anda Cole uzanıp onları durduruyor.

Tekrar yavaşça birbirlerinden ayrılıyorlar ve o geri adım atıyor.

Sertçe yutkunuyorum, nabzım gümbür gümbür atıyor, asansöre basıyorum, diğer yolculara kibarca başımı sallıyorum, sonra dönüp kapanan kapılara bakıyorum.

Vücudumdaki bakışları binlerce sıcak iğne gibi, beni arkamdan delip geçiyor.

Bir kişi yirmi beşinci katta iniyor. Diğer kişi yirminci katta iniyor. Sonra Cole ve ben asansörde yalnız kalıyoruz ve ben sinirden bayılmamak için dikkatlice derin nefes alma alıştırmaları yapıyorum.

Bana tek kelime etmeden kendi katımda inmeme izin vereceğini sanıyorum ama kapılar son kişinin arkasından kapanıp asansör hareket etmeye başladığı anda parmağını Durdur düğmesine sokuyor.

Asansör biraz sallanıyor, sonra sakinleşiyor. Cole arkamdayken gözlerim kapalı kapılara dikilmiş, kalbim deli gibi çarparken o hoyratça "Bu hafta mükemmel iş çıkardınız Bayan Sanders" diyene kadar öylece duruyorum.

Sesi meme uçlarımdan karıncalanmasına neden oluyor. Sesinin tınısı, o kadar derin ve boğuk, o kadar güzel erkeksi ki... bana hatırlamamam gereken şeyleri hatırlatıyor.

Neden bu adam için bu kadar aptalım?

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes daha alıyorum. "Teşekkür ederim, Bay McCord."

"401(k) denetimi nasıl gidiyor?"

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum, nefes alıyorum, nefes alıyorum. "Yarına kadar tamamlamış olurum."

"Bitirmeli mi? Yoksa bitirecek misin?"

Vücut ısını hissedinceye kadar bana yaklaşıyor. Saçlarımdan bir tutamı burnuna götürüyor ve içine çekiyor. Sonra göğsünden alçak bir ses çıkarıyor, yüzü bacaklarımdan arasındayken çıkardığını duyduğum zevk sesinin aynısı.

Sakin ol, kızım. Sakin ol.

"Ben... Ben yapacağım."

"Güzel. Bu çok iyi Bayan Sanders. Memnun oldum." Başını eğiyor ve boynuma doğru derin derin nefes alıyor.

Meme uçlarım anında sertleşti. Boğazımın arkasında oluşan ihtiyaç iniltisini yutuyorum.

Sıcak nefesi tenimi yıkarken fısıldıyor: "Seni özledim bebeğim. Seni o kadar çok özledim ki."

"Gerçekten mi? Hmm. Tüm telefon görüşmelerini kaçırmış olmalıyım. Ve e-postalarını. Ve ofis içi notlarını. Hayır, bekle, onlardan birini aldım. Tam olarak özlem dolu değildi."

Bir süre sonra, "Kızgınsın." dedi.

"Haklısın. Kızgınım. Sadece kızgın değil, aynı zamanda sinirli ve şaşkınım." Arkamı dönüp ona bakıyorum ve onu nazikçe bir iki adım geriye itiyorum. "Neden beni görmezden geliyorsun?"

"Seni asla görmezden gelemem." "Yine de görmezden geliyorsun."

"Hayır. Sana kafayı takmış durumdayım. Seni düşünmeden duramıyorum. Tek yaptığım bu. İşe yaramazın tekiyim."

Nabzım pürüzlü. Beni kollarının arasına alıp sarılmasını istiyorum ama bu da kendimi zavallı hissetmeme neden oluyor, bu yüzden ondan bunu istemiyorum. "Güvenlik kameralarından beni gözetledin mi?"

"Hayır, ama sadece sana artık tam bir hayvan gibi davranmayacağımı söylediğim için. İstedim. Senin katından birine para verip tüm hareketlerini bana rapor etmesini de istedim ama bunu da yapmadım."

Gözlerinin içine bakarak, "Kendine iyi davranıyorsun." diyorum.

"Hâlâ enkaz halindeyim." "Bebek adımları."

Birbirimize gülümsüyoruz.

"Sana bir şey söylemem gerek." diyor.

"Ne?"

"Senden hoşlanıyorum."

"Bu senin iltifat anlayışın mı?"

"Evet. Çünkü ben kimseden hoşlanmam. Ama senden çok hoşlanıyorum. Seni aptalca becermek istemem dışında yani. Zeki, esprili ve işinde inanılmaz derecede iyi olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Yakın zamanda düştün mü?"

Kafanı sertçe yere çarptın mı?" "Hayır.

Neden?"

"Sadece neden birdenbire bu kadar iyi anlamaya başladığınızı merak ediyorum."

"Her zaman iyi anlarız."

"Evet, ama genellikle işin içinde bir yatak vardır."

"Bu konuda..." Bir an ağzımı inceliyor, sonra bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Başka bir yatıya kalmak istiyorum."

Cole

Bir süre sessizlik içinde bana baktı, sonra elini katladı. kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve sert bir şekilde, "Hayır.

Bu kelimeye aşinasınız, çünkü çok sık söylüyorsunuz." Neden bunun kolay olmasını bekliyordum bilmiyorum. "Nottan bahsediyorsun."

"Evet, nottan bahsediyorum. Seni görmek için yaptığım nazik ricanın üzerine kocaman siyah harflerle yazılmış olanı hatırlıyor musun?"

"Kötü bir gün geçiriyordum."

"O zamandan beri dokuz tane yaşadım."

"Ben de öyle... Bekle, sen de mi mutsuzdun?"

Bunu itiraf ettiği için kendine kızdığını söyleyebilirim çünkü saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve sıkılmış bir tavır takınıyor. "Ben harikaydım."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, dudaklarını dudaklarımın altında hissetmek için can atıyorum. "Harika, ha?"

"İnanılmaz, aslında."

"Hmm."

"Şaka yapmıyorum."

"Şaka yaptığını söylemedim."

"Yüzün bunu senin için
söylüyor." "Shay?"

"Evet, Bay McCord?"

Sesimi yumuşak tutuyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Notta çok ani davrandığım için özür dilerim. Sizinle irtibata geçmediğim için özür dilerim. Seni aklımdan çıkaramadım ve bu konuda ne yapacağımı da bilmiyorum. Tek bildiğim, asansör kapıları açıldığında seni orada dikilirken gördüğüm ve sana dokunmayı o kadar çok istediğim ki salyalarım akmaya başladı."

Bir an beni inceliyor, sonra gülmeye başlıyor.

"Neden gülüyorsun?"

"Çünkü gözümü kamaştırmanın senin için bu kadar kolay olması çok gülünç."

"Gözlerini mi kamaştırıyorum?"

Gülmeyi kesiyor ve hışımla, "Kendinden bu kadar memnun görünme. Sen de biliyorsun. Ve hayır, yatıya kalmayacağız. "Sana söyledim, ben yatıya kalmak istemiyorum."

Birinin bana hayır demesinin bu kadar sevimli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Tamam. Sanırım öngörülebilir gelecekte bunu yapmaya devam etmek zorunda kalacağım." Külotunu takım elbise ceketimin cebinde düzgünce katlanmış olarak durduğu yerden çıkarıyorum. Burnuma doğru tutarak derin derin içime çekiyor, amının nefis kokusunun tadını çıkarıyorum.

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Onları *işe* mi getirdin?"

"Benimle her yere geleceklerini söylemiştim."

"Abarttığını düşünmüştüm." "Seni yanımda tutmam gerekiyordu."

"İhtiyacın olan şey terapi."

"İhtiyacım olan şey sensin."

Bir alarm sesi duyulana kadar birbirimize bakıyoruz.

Asansör, katlar arasında sıkışıp kaldığından şikayet ediyor.

"Zaman doldu, Bay McCord."

"Bu gece gelmeme izin verin."

"Olmaz."

"Bir şey yapmak zorunda değiliz. Sadece konuşabiliriz." "Hayır."

Bana istediğimi vermeyi inatla reddetmesine sinirlenerek ona kaşlarımı çatıyorum.

Bu da doğal olarak onu güldürüyor.

Dönüp Durdur düğmesine basıyor ve asansörü yeniden harekete geçiriyor. Bana dönerek, "Unutmayın Bay McCord, çalışanlar arasında arkadaşlık kurulmasına karşı bir şirket politikası var. Biliyorum, çünkü işe başladığım ilk gün bana özellikle söylemiştiniz."

Asansör kapıları açılır. Dönüyor ve sahanlığa çıkıyor. Tek kelime daha etmeden yanımdan uzaklaşmak üzereydi, ben de onu tekrar düşünmeye sevk etmek için aklıma gelen tek şeyi yaptım.

"Annen nasıl?"

Olduğu yerde donup kaldı. Sonra arkasını dönüp kocaman gözleri ve ayrılmış dudaklarıyla bana bakıyor, yüzünün rengi soluyor.

Kapılar kapanırken hâlâ birbirimize bakıyoruz.

Shay

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

kapalı asansör kapılarında nabzım orman yangını gibi yanarken derimin altında.

Akşam yemeğinde buluştuğumuz gece Cole'a annemin erkek arkadaşının onu dövdüğünü söylediğimde takındığı ölümcül ifadeyi hatırlıyorum. Bana Dylan'dan bahsettiği sabah evimde hiçbir şey hatırlamadan uyandığımda kazınmış eklemlerini ve kan lekeli gömleğini hatırlıyorum. Ve beni "çalışmam" için yalnız bıraktıktan sonra mutfağına girdiği geceki ürkütücü sakinliğini ve etrafa saçılmış evrak çantasını hatırlıyorum.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. Bu *oydu*. Bob'un gitmesinin sebebi o.

Kayboldu, daha doğrusu, muhtemelen derin bir çukura girdi. Çöl kumunda kazılmış.

Vay anasını. Tony Soprano'ya aşık oldum.

"Merhaba, Shay."

Boğuk bir çılgılla sıçrayıp sese doğru dönüyorum. Simone orada durmuş, bana gülümsüyordu.

"Öğle yemeği için mola mı verdin? Öğleden sonra biraz geç oldu. Umarım seni çok fazla çalıştırmamışsındır.

Zor. 401(k) denetimi nasıl gidiyor?"

Nefesim kesilmiş bir halde, krem rengi takım elbisesi ve üç kollu incileriyle ona bakıyorum ve gözyaşlarına mı yoksa histerik bir kahkahaya mı boğulacağımı bilemiyorum. "Güzel. İyi gidiyor. Yarına kadar tamamlamış olurum."

"Güzel." Gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşür. "Sen iyi misin?"

Biraz solgun görünüyorsun."

Yutkunup başımı sallıyorum, umutsuzca kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Evet. Sadece açım. Kan şekeri düşük, neydi o?"

"Hipoglisemi."

"Evet, işte bu."

Yüzündeki şüphe ifadesinden bana inanmadığını anlayabiliyorum ama umurumda değil. Başka bir şey söylemeden yanından geçip kafeteryaya doğru ilerliyorum. Yemek yemeye çalışmıyorum, sadece boş bir masaya yöneliyorum, bir sandalyeye çöküyorum ve masanın üzerine koyduğum ellerime bakıyorum.

Sertçe titriyorlardı.

Titremem durana ve nabzım sakinleşene kadar kafeteryada kalıyorum. İşe konsantre olamayacağımı biliyorum ama asansöre binip üst kata çıkıyorum ve ofisimin cam duvarlarından görünen odacık alanının yararı için meşgul görünerek masama oturuyorum.

Evrakları karıştırıyorum, bilgisayarda amaçsızca tıklıyorum ve sanki varoluşsal bir kriz yaşamıyormuşum ve patronum/seks partnerim diğer erkekleri ortadan kaldıran bir adam değilmiş gibi gülümsüyorum.

Her şey çok normal, burada görülecek bir şey yok.

Saat tam beşte ofisten çıktım ve beklemek için eve gittim.
Cole'un gelip gelmeyeceğinin bir soru olmadığını biliyorum.
Sadece ne zaman geleceği önemli.

Bir kurt adam gibi, dolunayla birlikte gece yarısı geliyor.

Saatlerdir volta atıyorum. Üç kadeh şarap içtim. Chelsea'yi arayıp sinir krizim konusunda yardım isteme isteğime direndim ama bunun tek başıma halletmem gereken bir şey olduğunu biliyorum.

Ayrıca, muhtemelen bana en kısa zamanda yeni bir iş bulmamı tavsiye edecek ve ben bunu duymak istemiyorum.

Şu anda mantıkla uğraşamam. Beynimin o kısmı bu öğleden sonra basit bir soruyla sona erdi.

"Annen nasıl?" Çok
masum ama değil.

Akıl karıştırma ustası yine iş başında.

Tam kendime bir kadeh şarap daha dolduruyordum ki bir döşeme gıcirtısı duydum. Baktım ve işte orada, mutfağımın kapısında, sanki yoktan var olmuş muhteşem, canı bir hayalet gibi dikiliyordu.

Kalbim güm güm atmaya başladı. Ağzım kurudu. Bardağı yavaşça tezgâha geri koyuyorum ve titreyerek ona dönüyorum.

"Saat gece yarısını geçti."

"Evet. Saat için özür dilerim. İş yüzünden geciktim."

Parmak eklemlerine bakıyorum ama kanla kaplı değil. Dudaklarımı yalayarak tekrar gözlerinin içine bakıyorum.

"İçeri nasıl girdiniz? Ön kapı kilitliydi."

"Kilitliydi. Ve bir sürgü takacağım. O kilit güvenli değil."

Gülüşüm küçük ve sadece biraz histerik. "Sen açtın. Sen de profesyonel bir hırsız mısın?"

"Amatörüm." Arka cebinden bir kredi kartı çıkarıp iki parmağının arasında tutuyor. "Çok sofistike değil ama işimi görüyor."

"Belli ki."

Yaklaşmıyor, sadece kredi kartını cebine geri koyarken içten içe yanan bir yoğunlukla beni izliyor ve ben nefes alarak sakinleşmeye çalışıyorum.

"Aşırı nefes alıyorsun."

"Bu şartlar altında makul görünüyor, sence de öyle değil mi? Gözlerimden kan gelmemesine şaşırdım."

"Ne kadar şarap içtin?"

"Bob'un ortadan kaybolmasına neden olduğun gerçeğiyle başa çıkmama yardımcı olacak kadar değil. Sanırım bununla başa çıkabilmem için birkaç kasa şaraba ihtiyacım olacak."

"Sen iyisin. Sadece taze."

"Şimdi mutfak masasına oturacağım. Hızlı hareket etme, yoksa sinirden bayılabilirim."

"Hayır, olduğun yerde kal. Ben sana geleceğim."

Isırabilecek vahşi bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça ve dikkatle bana doğru ilerliyor.

Bu gece onu ilk kez takım elbise dışında bir şey giyerken görüyorum. Kot pantolon, bot ve tişört giymiş, hepsi siyah. Gölünç derecede yakışıklı görünüyor. Ve normal, sanki sıradan bir adammış gibi, ahlaki açıdan gri bir kanunsuz milyarder ve kötü adamların kurtarıcısı değilmiş gibi.

Tanıştığımız ilk gece Chelsea'nin masum göründüğünü söylediğinde ona nasıl "En tehlikeli yaratıkların hepsi öyle" dediğimi hatırlıyorum ve evrenin bana küçük şakalar yapmaktan ne kadar hoşlandığına hayret ediyorum.

"Sorun yok," diye mırıldanıyor, uzanıp yüzümü okşuyor. "İyisin bebeğim. Sadece nefes al."

Beni kollarına aldığı anda gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes alıyorum. Beni kucağına alma zamanının geldiğine karar verene kadar bir süre sessizce birlikte duruyoruz, vücutlarımız birbirine bastırılmış halde.

Beni mutfaktan çıkarıp koridordan geçirerek yatak odama götürüyor, sonra botlarını çıkarıp yatağa yanıma uzanıyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

"Merhaba,
güzelim."

"Merhaba."

"Konuş benimle."

"Ben de senin başlamamı
umuyordum." "Ne bilmek
istiyorsun?"

Bir an yüz hatlarını inceliyorum, ne kadar ince ve simetrik olduklarına hayranlıkla bakıyorum ve GQ modellerine benzeyen zengin bir adamın yaptığı şeyi nasıl yaptığını merak ediyorum.

"Ne kadar hareket alanım var? Çünkü Bay Gizlilikçi olduğunuzu ve normalde sorulara cevap vermediğinizi biliyorum."

Düşünceli bir ifadeyle başparmağını yanağımda yavaşça ileri geri gezdiriyor. "Önce sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Sen benim misin?"

Boğazım düğümleniyor. Göğsüm sıkışıyor. Eğer ağlarsam, kendimi döveceğim. "Bunun cevabını biliyorsun."

"Söylediğini duymak istiyorum."

"İlişki yaşamadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum. Ama tanıştığımız ilk gece kalbimi çaldın ve sonunda sana karşı koymaya çalışmanın umutsuz olduğunu anladım. Seni her gördüğümde, güneşi ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum. Ben tekrar konuşabilecek kadar sakinleşene kadar saçlarımı okşuyor.

"Senden başka birini istediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ya da başka bir şey düşünebilirim. Beynimi rehin aldın."

"Rehin almak iyidir."

"Hayır, değildir. Rehine kötüdür. Rehine, bir şeyin kendi iradesi dışında tutulmasıdır."

"Gözlerini aç."

Açtığımda bana öyle bir hayranlıkla bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Gözleri parlıyor ve sessizce şöyle diyor: "İyi demek istedim çünkü beynimi de rehin aldın. Ve kalbimi. Ve ruhumu. Geriye ne kaldıysa artık. Hepsi senin, eğer sahip olacaksan."

Gözlerimi tekrar sıkıp kapatıyorum. Konuştuğumda sesim boğuk çıkıyor. "Lanet olsun."

"Ne?"

"Tony Soprano'ya aşığım ve herkes sonunda ona ne olduğunu biliyor."

Beni vücuduna doğru çekiyor ve sıkıca sarılıyor, bir kolunu altıma kaydırarak beşik gibi sarılmamı sağlıyor. Sonra bir bacağını iki bacağımın üzerine atıyor, böylece tamamen onun sıcaklığı ve gücüyle çevreleniyorum.

Boynuma doğru nefes alarak iç geçiriyor.

"Kokunu hayal ediyorum," diye fısıldıyor. "Keşke o salak Florentino'nun yaptığı gibi kolonya ve çiçek yiyerek kokunu taklit edebilseydim."

Başımı kaldırıyorum ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Gözlerini deviriyor.

"Evet, *Kolera Günlerinde Aşk*'ı okudum. Emery en sevdiğin kitap olduğunu söyledi. Ama sana söylemeliyim bebeğim, hayatım boyunca hiç bu kadar iç karartıcı saçmalıklar okumamıştım. Bitirdiğimde Xanax için reçeteye ihtiyacım vardı."

"Emery ile benim hakkımda mı konuştun?" Cevap vermek yerine yüzünü buruşturdu. "Ne zaman?"

İsteksizce itiraf ediyor: "Asistanım olarak işe başladığın gün."

"Beni bu iş için onun önerdiğini söyledikten sonra mı?"

"Evet. Ama ona kızma, en sevdiğin kitap dışında seninle ilgili on bin sorunun hiçbirine cevap vermedi. Onun yerine seninle sohbet etmem gerektiğini söyledi."

"Konuşmanın en sevmediğin şey olduğunu düşünürsek, bu şaşırtıcı bir öneri."

"*En sevmediğim* şey değil."

"Hayır mı? Neymiş o?"

O cevaplar ile toplam umursamazlık.

"Almak kan lekelerini beyaz halıdan çıkarır."

Dehşet dolu bir sessizlikle ona baktığımda kıkırdıyor.

"Şaka yapıyorum."

"Şu anda darağacı mizahıyla uğraşamam Cole. Merhamet et."

Başımı omzuna yaslıyor ve saçlarımı öpüyor. "Merhamet o zaman."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, elimi göğsünün ortasına koyuyorum ve altmışa ulaşana kadar kalbinin atışlarını sayıyorum. Sonra iç çekip ona daha da sokuluyorum ve bu kadar aşık olduğum adamın bir gün gerçek bir suç belgeseline konu olmamasını umuyorum.

Sırtımı ve saçlarımı okşuyor, sık sık durup yanağımı ya da alnımı öpüyor. O kadar nazik ve tatlı ki, onun bu yanını var olduğunu bildiğim diğer yanıyla bağdaştırmak neredeyse imkansız.

Tüm canavarlarının yaşadığı tarafıyla.

Uzun bir süre sonra, "İyi misin?" diye mırıldandı.

"Evet. Bu da demek oluyor ki muhtemelen hapse girmeliyim."

Ne demek istediğimi anladı. "Toplum için bir tehlike değilsin çünkü karanlığı diğer insanlardan daha kolay kabul edebiliyorsun."

"Kabul etmek doğru kelime mi bilmiyorum. Daha çok onu kollarımı açarak karşılamak gibi."

"Diğerleri için vicdan azabı çekmediniz." "Hayır, ama Bob eve yakın. Ve ben de vicdan azabı çekiyorum. Gittiğine sevindim." Bir süre sonra, "Teşekkür ederim." diye ekledim.

"Rica ederim. İlgilenilmesi gereken başkaları varsa, bana bir liste yap."

"Aman Tanrım! Yoksa bekle, bu daha çok darağacı mizahı mıydı?" "Hayır. Bana gerçekten bir liste yapabilirsin."

İnledim. "Bunu duymamış gibi yapacağım."

"Asla bilemezsin. Etrafında benim gibi bir adam olması son derece kullanışlı olabilir."

"Lütfen artık konuşmayı kes."

"Tamam." Kısa bir duraklama oldu, sonra "Konuşamazsam sorulara nasıl cevap vereceğim?" dedi.

"Ne var biliyor musun? Benden daha büyük ve güçlü olman ve beyaz halıdan nasıl kan çıkarılacağını bilmen umurumda değil. Eğer bir dakika çeneni kapatmazsan, kışını tekmelerim."

Üstüme yuvarlandı ve boynuma doğru güldü. Hava almak için ayağa kalktığında beni derinden öpüyor, yatağa bastırıyor ve boğazından yumuşak bir zevk sesi çıkarıyor.

"Shay?"

"Ne?"

"Bana benim olduğunu söyle."

Güzel mavi gözlerinin derinliklerine bakarken, bizi bir araya getiren garip güçlerin, direnmeyi faydasız kılan güçlerle aynı olduğunu biliyorum. O ilk gece paylaştığımız bağ zamanla azalmadı, sadece daha da güçlendi.

Bu yüzden kalan tüm tereddütlerimden vazgeçiyorum ve tamamen teslim oluyorum.

"Ben seninim. Sana aitim Cole McCord, ne olursa olsun."

Gözlerini kapatır. Onları tekrar açtığında, yeni ve daha karanlık bir ateşle yanıyorlar.

"Güzel, bebeğim. Çünkü bu canavara bir yuva teklif ettiniz ve o da bu daveti kabul ediyor."

Shay

H e Öpücükler Ben Tekrar, sonra rulolar

üzerine onun geri ve

Beni vücudunun üstüne sevdiği şekilde yerleştiriyor, avuçluyor
Başımı omzuna yasladığımda başımı büyük elinin içine alıyor.

Derin bir nefes alıyor, bir anda nefesini veriyor ve sonra
alçak, duygusuz bir sesle konuşmaya başlıyor.

"Japonya'da kaybolan insanlara *jouhatsu* denir. Kelime
anlamı buharlaşmış demektir. Dünyanın her yerindeki insanlar
gibi, farklı nedenlerle ortadan kaybolurlar, ancak Japonya'daki
jouhatsuların çoğu bunu *yonige-ya* adı verilen
şirketlerin yardımıyla kasıtlı olarak yapar."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Gece nakliyecileri. İnsanların ortadan kaybolmasına
yardımcı olma konusunda uzmanlar."

Çoktan büyülenmiş bir halde, dalgınca saçlarımı
okşarken sessizce devam etmesini bekliyorum.

"Bu fikirle ilk kez onlu yaşlarımda Londra'da yatılı
okuldayken tanıştım. Orada ailesi benimki gibi varlıklı olan
Kiyoko adında bir arkadaşım vardı. Ancak amcalarından
birinin kumar sorunu vardı ve çok borçlanmıştı. Denemek
için yakuzadan borç para aldı

ama borcunu ödeyemedi. Yakuza'ya olan borcunuzu ödemezseniz, nefes almaya devam edemezsiniz."

"Sanırım onlar mafya gibi organize suçlar?"

"Evet. Kiyoko'nun amcası ortadan kaybolması için bir gece taşıyıcısı tutmuş. Ondandır bir daha haber alınamadı. Ailenin ona ne olduğunu bilmesinin tek nedeni annesine bir not bırakmış olması. Ama ondan sonra ondan hiç bahsetmemişler. İntihar gibi, *jouhatsu* olmak da kültürlerinde tabu bir konu. Böyle bir şey olduğunda, herkes olmamış gibi davranıyor. Ortadan kayboluyorsunuz ve bir daha kimse sizden bahsetmiyor."

Kollarına uzandım ve bunu düşündüm. İz bırakmadan kalıcı olarak ortadan kaybolmak. Kimsenin sizi tanımadığı ve geçmişinizin sizi takip edemediği yeni bir yerde yeniden başlamak.

Bunun harika mı yoksa iç karartıcı mı olduğuna karar veremiyorum.

"Yatılı okuldayken, Kiyoko ve ben yakın arkadaş olduk. Mezun olduktan sonra birlikte Oxford'a gittik."

"Oxford'a mı gittiniz?"

"Evet. O kadar etkilenmiş görünme." "Neden olmasın? Çok etkileyici."

"Üniversite size nasıl düşüneceğinizi öğretmiyor. Sadece nasıl uyum sağlayacağınızı ve sınavlara nasıl gireceğinizi öğretiyor. Keşke hiç okumasaydım ama babamın yüksek eğitimle ilgili bir sorunu var. Kendisi üniversiteye gitmedi, bu yüzden üç oğlunun gitmesini sağladı. Oxford, Axel ile tanıştığım yer bu arada. İlk başta ondan nefret ettim. Züppe bir sporcu olduğunu düşündüm. Okçuluk, boks, kriket, eskrim, hepsini yaptı. Meğer atletizmde bu kadar zorlanmasının tek nedeni, İngiliz asilzadelerinden olan babasını kızdırmakmış.

onun gibi avukatlık yapıyordu. Bunu öğrendikten sonra çok iyi arkadaş olduk."

Kıkırdıyor. "İnsanları yakınlaştırmak için paylaşılan berbat aile dinamikleri gibisi yoktur. Her neyse, Oxford'dan sonra Kiyoko Vancouver'a taşındı, ben de Los Angeles'a döndüm. Axel İngiltere'den bıktığına karar verdi, ABD vatandaşlığına başvurdu ve FBI Akademisi'ne katılmak için Virginia'ya taşındı."

Cole duraksıyor. Tekrar nefes veriyor. Sonra, "Kiyoko ve ben bir süre görüşmedik. Ta ki kızı öldürülene kadar."

Kalp atışlarım hızlandı. "Olamaz" diye fısıldadım.

"Evet. Bu yeterince kötü. Daha da kötüsü, katilin öz babası olması."

"Aman Tanrım. Ne kadar korkunç. Ne oldu?"

Sesi alçalıyor, ama nefret dolu bir ton kazanıyor. "Kiyoko tecavüze uğradı. Hamile kaldı. Ama anne olmak istiyordu ve koşulların çocuğun suçu olmadığını biliyordu. Bu yüzden bebeği doğurmaya ve ona nasıl hamile kaldığını asla söylememeye karar verdi. İki yıl sonra Kiyoko'nun tecavüzcüsü hapisten çıktı."

Dehşete düştüm. "İki yıl mı? Hepsi bu kadar mı?"

"Çoğu tecavüzcünün aldığından daha fazla. Kanada'da cinsel saldırı suçları için asgari bir ceza yok. Yani bu sapık bir şekilde Kiyoko'nun bebeği olduğunu keşfediyor. Ve o bebeğin kendisine ait olduğuna karar verdi. Kiyoko'nun ev adresini bulmuş."

Cole uzun bir süre sessiz kaldı. Konuşmaya cesaret edemiyorum. Ne kadar zorlandığını hissedebiliyorum.

Sonunda sert bir sesle, "Ona tekrar saldırdı. Tecavüz etti ve neredeyse ölene kadar dövdü. Sonra da bebeği aldı." Nefes nefese kalmış. "Ona ne yaptığını söylemeyeceğim ama küçük bedeni plastik torbalara sarılmış ve Stanley Park'taki bir erkekler tuvaletindeki çöp kutusuna atılmış halde bulundu."

O kadar dehşete düştüm ki nefes alamıyorum. Kalbim küt küt atarken, ağzım açık, gözlerimden yaşlar süzülürken kaskatı yattıyorum.

Avucumun altında Cole'un kalbi benimki kadar sert atıyor.

"Olanları duyduğumda onu görmek için uçtum. İçinde bulunduğu durum... Hiç kimse Kiyoko'nun yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamalı. Neredeyse iyileşemiyordu. Fiziksel olarak iyileşti ama zihinsel olarak daha zordu. Çok yakınlaştık. Oraya taşındım ve tekrar çalışabilir hale gelene kadar onunla kaldım. Ve bu süre içinde ona aşık oldum. Ve onu inciten ve bebeğini elinden alan adamın bir daha asla başkasını incitemeyeceğine karar verdim."

Şimdi düpedüz ağlıyorum. Durduramıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Onları silmeye çalışmıyorum çünkü daha fazlasının geleceğini biliyorum.

"Onu buldum. Onu öldürdüm. Uzun sürdüğünden emin oldum. Her şey bittiğinde ve Kiyoko'ya söylediğimde tek kelime etmedi. Sadece morarmış ellerimi öptü ve bana sarıldı. Bu konuyu bir daha hiç konuşmadık. Ama o gece, onun yaşadıklarını başka bir kadının yaşamaması için elimden geleni yapacağıma yemin ettim. Paramı ve gücümü kendi bencilliğimden daha büyük bir şeyin hizmetinde kullanacağıma yemin ettim.

ihtiyacı var. Çaresizlere yardım etmek için kullanırdım. Kiyoko ve kızı gibi sistemin yüzüstü bıraktığı kadınlara."

Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum ve yeni gözyaşlarına boğuluyorum.

Cole bana sıkıca sarılıyor ve ben omzunda ağlarken sessizce bana sarılıyor.

Bir süre sonra, daha sakın olduğumda, gözyaşlarımı parmak uçlarıyla siliyor ve beni nazikçe öpüyor. "Özür dilerim."

"Üzülme! Ben *senin* için üzgünüm! Cole, sen ve o birlikte neler yaşadınız... Hayal bile edemiyorum."

Tekrar konuştuğunda sesi bitkin geliyor. "Başlama şeklimiz, yaptığım şey... iyi bir ilişkinin temeli değildi. Ben onun parlak zırlı şövalyesi değildim. Kaybettiklerini sürekli hatırlatan biriydim. Şirkette çalışmak için Los Angeles'a döndüm ama birbirimizi olabildiğince sık görüyorduk. Hafta sonları, tatiller, her neyse. Ama arada bir, sanki beni görmekten nefret ediyormuş gibi bana bakarken yakalıyordum onu. Sanki onu hasta ediyormuşum gibi. İnkâr ediyordu ama yüzüme baktığında ne gördüğünü biliyordum. Ben onun geçmişindeki çirkinliklerin bir bağıydım. Onun için iyi değildim. Sadece ona daha fazla zarar veriyordum. Bu yüzden ilişkimizi bitirdim."

Beverly Hills'teki otelin barında tanıştığımız gece o kabinde tek başına otururken onu düşünüyorum. Yüzündeki acımasız ifadeyi, mutsuz havasını düşünüyorum ve oturduğumda bu kadar kibirli olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Pek çok kadının en büyük pişmanlığı gibi görünüyorsun," dedim ona.

Beni nasıl affedebilirdi ki?

Özür dilemeye başladım ama beni nazikçe susturdu.

"Hiçbir şey için üzgün olduğunu söylemek zorunda değilsin Shay. Kalbinin nerede olduğunu biliyorum. Her şeyin yolunda olduğunu biliyorum. Sen

Dünyada bu hikâyeyi anlatabileceğim ve yaptığım şeyden dolayı beni kınamayacak tek kişi sensin. Bu yüzden güvenli alanım olduğun için teşekkür ederim. Tanıştığımız günden beri bana hak ettiğimden daha fazla lütufta bulundun."

Kalbim ağrıyor. O kadar çok acıyor ki, sanki patlayıp beni öldürecekmiş gibi geliyor.

"Kiyoko şimdi nerede?"

"Hâlâ Vancouver'da." "Ve Axel burada."

"Akademiden mezun oldu ve bir süre FBI için çalıştı ama başkalarından emir almaktan hoşlanan biri değil. Bu yüzden beni aradı ve birlikte çalışmaya karar verdik. Kendi gece hareketleri ekibimizi kurduk. Benim param, onun eğitimi ve bağlantılarıyla çok şey y a p a b i l i r i z ."

"Kişisel alışverişçiniz olduğunu söylemişsiniz."

Kıkırdıyor. "Ve eğer bunu bilseydi, beni öldürürdü."

Kafamda her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum ama ayrıntıları kaçırıyorum. "Peki yaptığınız bu gece hareketleri. Ortadan kaybolması gereken insanları nasıl buluyorsun?"

"Çoğunlukla kadın sığınma evlerinden. Bana rapor veren bağlantılarım var. İstismara uğrayan herkese yardım edemem ama çocuklu kadınlar öncelikli. Yeni bir kimlik ve yaşayacak yeni bir yer ediniyorlar."

"Yani onların istismarcılarıyla ilgileniyorsun. Dylan'a yaptığın gibi."

"Çoğuyla. Bazen kadınlar tacizcilerinin ölmesini istemezler. Eğer kadın isterse, onu eşek sudan gelinceye kadar d ö v m e m i izlemesine izin veriyorum, sonra da tüm parasını ve mal varlığını ona transfer ettiriyorum.

mal varlığını onun adına açtığımız hesaplara aktarıyor. Genellikle bu sadece adam zenginse olur."

"Ama ya misilleme yaparsa? Ya gitmesine izin vermemeye karar verir ve onu bulursa?"

Sesi karardı. "Bunun bir seçenek olmadığını anlamasını sağlarım."

Bana anlattığı her şeyi düşünüyorum, neler yaşadığını ve hayatının nasıl olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

Ama hayal bile edemiyorum.

Yalnızlığı. Kalp acısını. Tehlikeyi... Özellikle de tehlikeyi.

Telaşla doğrulup ona baktım. "Yakalanacaksın." "Hayır, yakalanmayacağım."

"Evet, yakalanacaksın," diye ısrar ediyorum, paniklemeye başlıyorum. "Eğer bu yaptığın düzenli bir şeyse, yapmamanın imkanı yok!"

"Polis şefi yakın bir aile dostumuz."

Ne dediğini anlayana kadar ona boş boş bakıyorum. "Yani *biliyor* mu?"

Başını sallıyor. "On beş yaşındaki kız, kız arkadaşı tarafından öldürüldü.

Erkek arkadaş. Eskiden ona sert davranmayı severdi. Onu tokatlardı. Bir gece çok ileri gitmiş ve boynunu kırmış. Ama reşit olmadığı, sabıkası olmadığı ve çok iyi bir avukatı olduğu için hapis yatmamış. Şartlı tahliye ve kamu hizmeti almış. Babasının kim olduğu önemli değildi, çocuk yine de yürüdü."

Ona bakakaldım, yeniden dehşete düştüm.

Gözlerimin içine bakarak mırıldandı: "Bu dünyada iyi insanlar için adalet yok. Sadece kötülük istediğini alır."

"Bu inanılmaz derecede iç karartıcı."

"Din bu yüzden yaratıldı. Umut edebileceğimiz bir öbür dünya olmasaydı, çoğumuz pes eder ve bileklerimizi keserdik."

İçimi çektim. "Bir kadeh şaraba daha ihtiyacım var."

Beni inceliyor, yüzü kasvetli. "Şimdi neden ilişkilerim olmadığını söylediğimi anlıyor musun? Neden insanların yakınlaşmasına izin vermediğimi?"

Başımı salladığımda, "Eğer bunu yaparsak, Shay, eğer birbirimize bağlanırsak, bana bir söz vermelisin" diyor.

"Neymiş o?"

"Eğer benden nefret etmeye başlarsan, çekip gideceksin. Çünkü senden uzaklaşamayacağımı zaten biliyorum. Yeterince güçlü olmadığımı zaten biliyorum. Aramızdaki bu şey, bu bağ... istediğim ve hak etmediğimi bildiğim her şey. Bu yüzden hayatım buna bağılıymış gibi tutunacağım. Bırakmam gerekse bile tutunacağım. İş o noktaya gelirse, bunu bitiren sen olacaksın. Bana söz ver."

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Hiç kalmadığına şaşıyorum. "Söz veriyorum."

Doğruyu söylediğimden emin olmak istercesine dikkatle bana bakıyor. Gördüğü her neyse onu tatmin ediyor, çünkü başını sallıyor ve kollarını uzatıyor.

Göğsüne uzanıyorum ve ona sokulabildiğim kadar sokuluyorum. "Peki şirketteki ilişkiye kapalı politika konusunda ne yapacağız?"

"Etrafindan

dolaşıyoruz." "Yani?"

"Yani ihtiyatlı davranıyoruz. Çok ihtiyatlı. Eskiden olduğu gibi devam edeceğiz ama merdiven boşluğunda daha fazla ilişkiye girmek yok."

Birbirimizi sadece ofis dışında ve tercihen toplum içinde görmüyoruz."

"Yani sadece benim dairemde ya da senin evinde."

"Rahatsız edici olduğunu biliyorum ama babam birlikte olduğumuzu öğrenirse çılgına döner. Kardeşlerimin umurunda olmaz, sadece bu hepimizi kötü gösterir, sanki kuralların bizim için geçerli olmadığını düşünüyormuşuz gibi. Ama en kötüsü, diğer çalışanların sana nasıl davranacağı olurdu. Herkes işi sadece yattığımız için aldığını düşünecek. Bu senin için hiç hoş olmazdı."

Duraklamasından, tüm bunları hayal etmemi istediğini anlayabiliyorum. Alay edilmek, dışlanmak, babası tarafından nefret edilmek. Hatta belki de babası tarafından kovulmak.

Ailesi üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için çok fazla.

"Haklısın. Bu hiç hoş olmazdı. Bundan kaçınalım."

Tereddüt ediyor. "Ancak benim için çalışmıyorsan, bunların hiçbiri geçerli değil."

"İstifa etmemi istiyorsan, cevabım hayır. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş. Ve en iyi maaşı veriyor."

"İçimde bunu söyleyeceğine dair bir his vardı." Düşünürken saçlarımla oynuyor. "Ya sana bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacağın kadar para verseydim?"

"Peki ya bir daha böyle aptalca bir şey söylememen için uyurken dudaklarını diksem?"

Ben sakinleşene kadar sinirlenmeme izin veriyor, sonra iç çekiyorum. "Bir yıl içinde tekrar düşünürüm."

"Parayı almak konusunda mı?"

"Hayır, yeni bir iş bulma konusunda."

"Oh." Bir an sessiz kaldı. "Ama benim bir milyarder olduğumu biliyorsun-"

"Konuşmayı kes. Sadece sus. Paranla ilgilenmiyorum."

Sessiz kahkahası göğsünü sarsıyor. "Tamam, tatlım.

Artık konuşmak yok. Onun yerine burada uzanacağız."

Saçlarımı ve sırtımı okşuyor. Beni kırılgan biriymişim ve kırılabileceğimden endişeleniyormuş gibi tutuyor, arada bir beni sıkıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş durumdayım, bana söylediği her şeyi ve geleceğin neler getireceğini düşünürken bir esnemeyi bastırıyorum.

Ve kendime ne olursa olsun bu işin üstesinden geleceğimize dair söz veriyorum. Her türlü engel olsa da başarabiliriz. Başaracağız çünkü ikimiz de bu işin yürümesini istiyoruz.

Sanki hayatın beni nasıl sikip attığını tamamen unutmuşum gibi.

Shay

Ertesi gün isteyken, uçuyordum.

Sanki tüm bulutlar gökyüzünden süpürülmüş gibi hissediyorum.

ve bundan sonra her şey güneş ışığı ve gökkuşağı gibi olacak. Cole'un sırları ortaya çıktı, nasıl ilerleyeceğimiz konusunda anlaştık ve eğer bu işin ters gidebileceği konusunda endişeleniyorsam, kendime endişelenmediğimi söylüyorum.

Scotty saat 10'da bana ofisler arası bir not getirdi.

Bayan Sanders,

Lütfen denetim raporunu tamamladığınızda bana getirin. Sizinle birlikte üzerinden geçmek isterim.

Seninkiler,

Bay McCord.

O lanet raporu öyle hızlı yazıyorum ki klavyemin tuşları eriyor. Sonra elimde rapor, deli gibi sırtarak üst kata çıkıyorum.

Marion'u masasında gördüğümde ise sakın davranmaya çalışıyorum. "Günaydın, Marion."

Gülümsüyor ve el sallıyor. "Günaydın!"

Bu kadar neşeli olmasına şaşırıp masasının önünde duruyorum. "Nasılsınız?"

"Çok iyiyim, teşekkürler!" Cole'un ofisine doğru bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Şanslısın. Bugün keyfi yerinde. Neredeyse insan gibi davrandığını söyleyebilir miyim?"

Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini belli etmemeye çalışıyorum ama yeterince yakından bakarsa kalbimin bluzumun içinden attığını görecektir. "Gerçekten mi? Bu çok ilginç."

"Bana gerçekten gülümsedi. Buna inanabiliyor musun? Her neyse, devam et." Ofisine doğru işaret ediyor.

"Beni anons etmene gerek yok mu?"

"Gelir gelmez seni içeri göndermemi söyledi." "Tamam, teşekkürler."

Dudaklarımdaki gülümsemeyi bastırarak kapısına yöneliyorum.

Kapıyı çaldığımda içeriden anında bir "Girin" sesi duyuyorum.

Kapıyı açtığımda çoktan ayağa kalkmış, bana doğru geliyor. Beni kollarına alıp sertçe öpmeden önce kapıyı arkamdan zar zor kapatıyorum.

"Bay McCord," diyorum nefes nefese. "Bu sabah çok heveslisiniz."

"Evinden çıkmadan önce seni becermeliydim" diye homurdanıyor.

Kapının yanında durduğumuz ve Marion'un beni duymasını istemediğim için bir kahkahayı bastırarak ona sırtıtıyorum. "Ama o zaman yine geç kalırdım."

"Ben de sana bir not daha yazardım. Seni son gördüğümünden beri nasıl daha da güzelleştin?"

Çeneme ve boynuma öpücükler kondurarak beni ürpertiyor. "Güzelleşmedim. Sadece önyargılısın. Raporu getirdim."

Elimdeki dosyayı alıp yere fırlattı. Kâğıtlar uçuşuyor, halının üzerine saçılıyor. Etrafımdan dolanıp kapıyı kilitliyor, sonra beni kucağına alıp pencerelerin yanındaki deri kanepeye taşıyor.

Beni üzerine yatırıyor ve eteğimi kalçalarım kadar itiyor.

Endişeyle kapıya bakıyorum. "Ne yapıyorsun sen? Tedbirli olmamız gerektiğini sanıyordum!"

"Aletimi gizlice mükemmel amcığınıza gömmem gerekiyor Bayan Sanders."

Kanepenin yanında diz çöküyor, külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor ve çıkarıyor, avucunun içine alıyor, burnuna götürüyor ve derin derin içine çekiyor, sonra cebine sokuyor. Sonra yüzünü bacaklarımdan arasına koyuyor ve ben orgazm olmak için çaresizce kalçalarımı yüzüne doğru sallayana kadar beni yiyor.

Ben orgazm olamadan ayağa kalkıyor, kemerini çözüyor ve pantolonunun fermuarını açıyor, sertleşmiş sikini eline alıyor ve içime sokuyor.

"Bay McCord," diye fısıldıyorum, nabzım hızla atarken ona bakıyorum. "Bu son derece düzensiz. Sizi insan kaynaklarına şikayet etmek zorunda kalabilirim."

Ağzımı alıyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, güçlü itişlerle içime giriyor. Kesik kesik nefes alışverişlerimizin sesi dışında ikimiz de sessiziz. Boşaldığımda gözlerinin içine bakıyorum. Adını kırık bir fısıltıyla söylüyorum ve bu onu uçurumun kenarına gönderiyor.

Sarsarak, yüzünü boynuma bastırarak ve iki elini kışımın altına sokarak sessizce içime boşalıyor. Parmaklarını etime geçiriyor ve titriyor, sonra en hafif, en erotik iniltiyi çıkarıyor.

Marion'un sesi masa telefonunun interkomundan gelene kadar birbirimize sarılarak ve nefes nefese yatıyoruz.

"Bay McCord, babanız sizi görmeye geliyor." Başını kaldırdı ve bana baktı. "Lanet olsun."

Ayağa fırladık ve kıyafetlerimizi düzelttik. Cole yere saçılmış kâğıtları toplamak için ofiste ilerlerken ellerimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. Hepsini bir araya getirdiğinde, dosyayı bana doğru itiyor ve tam babası parmaklarını sertçe kapıya vururken masasının arkasındaki sandalyesine oturuyor.

Panikle kendimi Cole'un masasının karşısındaki sandalyeye atıyorum ve titreyen ellerimle dosyayı kavırıyorum.

Cole bana baktı. "Hazır mısın?"

"Aman Tanrım."

"İyi olacaksın. Sadece gülümse." "İçeri gel." diye seslendi. Yaşlı McCord kapıdan içeri girdi.

Kruvaze ince çizgili bir takım elbise ve kalın altın bir saat giyen, heybetli duruşu ve şakaklarında ağaran siyah saçlarıyla Cole'un babası tam da olduğu gibi görünüyor: zengin ve güçlü.

"Merhaba oğlum."

"Baba. Bu beklenmedik bir şey."

"Kardeşin hakkında konuşmamız gerek."

Bana baktığında, oğlunun menisi içimden akarken burada oturmuyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum.

"Günaydın."

Ayağa kalktım, gergin bir şekilde gülümsedim. "Günaydın Bay McCord.

Ben Shay Sanders, Cole'un asistanıyım."

O yaklaşımlar ile onun el Dışarı,
Gülümseyerek. "Ara Ben Konrad. Şirkete hoş geldin."

El sıkışıyoruz, sonra ağzıma bakıp kaşlarını çattığında kalbim neredeyse duracak.

"Rujun bulaşmış canım."

Öldür beni. Öldür beni hemen şimdi.

Ağzımı silerek, "Tanrım, gerçekten mi? Ne kadar utanç verici. Bu sabah masamda kruvasan yedim. O şeyler çok dağınık."

Konrad, "İşte bu yüzden onları asla yemem. Kırıntılar takım elbisemin önünü kaplıyor. Beni terk edilmiş gibi gösteriyor. Onun yerine bir simit deneyin. Kafeteryadakiler şaşırtıcı derecede iyi."

"Oh, uh... Yapacağım. Bu harika bir fikir. İyi bir simide bayılırım!"

Cole masasında oturmuş sırtırken Konrad bana bakıyor.

"Peki, bunu daha sonra incelemeniz için buraya bırakıyorum Bay McCord." Dosyayı Cole'un masasının kenarına koydum, sonra ellerimi sıkarak ve bir yarışma programındaki yarışmacı gibi gülümseyerek kapıya doğru geri çekildim. Konrad'a "Sizinle tanışmak çok güzeldi Bay McCord," diyorum. "İyi günler dilerim."

Eteğimin arkasında ıslak bir leke olmamasını umarak dönüp sert adımlarla kapıya doğru yürüyorum.

Yarım saat sonra telefonum çaldığında masamdaydım. "Shay Sanders konuşuyor."

Hattan Cole'un sıcak sesi geliyor. "Günaydın, Bayan Sanders."

Boğazımı temizleyip profesyonel bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum ama daha ilk hecede kalbim çarpmaya başlıyor. "Merhaba, Bay McCord."

"Sadece denetimde ne kadar iyi bir iş çıkardığınızı bildirmek için aramıştım. Bu sabah bana verdiğin rapor olağanüstüydü."

Sesi sıcak, seksi bir tonda ve mizah yüklü. Rapordan bahsetmediğini biliyorum.

"Teşekkür ederim. Sanırım babanla görüşmen iyi geçti?"

Kıkırdıyor. "Evet. Sen gittikten sonra ne kadar güzel bir kız olduğunu söyledi. Ona şu ana kadarki performansından tam olarak memnun olmadığımı ama gelişeceğine dair umutlarım olduğunu söyledim."

"Tanrım, ne kadar cömertsin."

"Eğer ona senin hakkında gerçekten ne hissettiğimi söyleseydim, binadan sedyeyle çıkarılırdı."

Vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Bilgisayar ekranıma gülümsüyorum. "Yani hiçbir şey fark etmedi."

"Boşaldıktan sonra ne kadar inanılmaz görüldüğünden mi bahsediyorsun? Kızarmış ve parlıyor musun? Hayır, fark etmedi. Bu arada rujunu iyi saklamışsın."

İnliyorum ve elimle yüzümü kapatıyorum. "Öleceğimi sandım."

Sesi düşüyor. "Benim için geldiğinde öleceğimi sandım. Kukun çok ıslaktı bebeğim. Doyamıyorum. *Sana* doyamıyorum."

Öfkeyle kızarak ofisimin penceresinden dışarı baktım. kübik alan. Kimse bana bakmıyor, ama ben öyle hissediyorum ki

dikkat çekici, I olabilir olarak iyi var a
Scarlet mektup Göğsümde bir nakış.

"Ben de," diye fısıldıyorum. "Bu sağduyulu olma işi tahmin ettiğimizden daha zor olabilir."

"Bir yolunu bul. Bu gece seni kaçta alayım?"

"Beni almak mı?"

"Hafta sonunu benim evimde geçireceksin."

"Davet edildiğimi hatırlamıyorum."

"Bana naz yapma. Benim senin yanında uyanmak istediğim kadar sen de benim yanımda uyanmak istiyorsun."

Kulağımdan kulağıma gülümseyerek başımı sallıyorum. "Ele avuca sığmıyorsunuz, Bay McCord."

"Yedide görüşürüz, Bayan Sanders."

O Bağlantı kesildi, ayrılmak Ben
akkor mutlulukla.

Yine erkenciydi, tam ben toparlanmaya çalışırken zili çaldı. Kapıyı açtığımda bana yukarıdan aşağıya bakıyor, sonra içeri girip bana sarılıyor ve beni yerden kaldırıyor.

Ben de ona sarılıyorum ve
gülüyorum. "Merhaba." "Sana da
merhaba."

"Çok uzunsun. Ayaklarım sallanıyor."

"Belki de sadece kısasın."

"Kısa değilim. İnanılmaz kokuyorsun. Bu giydiğin yeni bir şey mi?"

Beni yere bırakıyor, usulca öpüyor ve gülümsüyor. "Hayır. Sadece aşk feromonları. Gitmeye hazır mısın?"

"Aşk" kelimesini kullandığında içimi bir heyecan kaplıyor ama bunu çok da büyütmiyorum. "Neredeyse. Toparlanmam lazım."

"Sanki Avrupa'ya iki haftalık bir tatile gidiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Doğru ya. Benim aşırı bavulcu olduğumu bilmiyorsun. Neyle karşılaşacağını şimdi öğrensen iyi olur."

Onu yatak odama götürüyorum. Yatağın üzerinde çoktan hazırladığım iki bavul ve şifonyerin yanında yerde duran ve hâlâ doldurmaya çalıştığım açık hafta sonu çantası duruyor.

Onlara bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Biliyorum. Bu bir sorun. Evde beş gün üst üste aynı yoga pantolonunu giyerim, ama önüme bir bavul koy ve sahip olduğum her resmi kıyafeti, ayrıca bir düzine çift ayakkabıyı ve yirmi el çantasını paketleyeyim."

"Balo elbisesinin gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?" "O bir balo elbisesi değil. Bu bir bornoz."

Bavullardan birinden dökülen kabarık pembe ipek bornoza bakıyor. "Çok hacimli."

"Çok güzel!"

"Buna ihtiyacın olmayacak. Yanında külot, sütyen ya da gecelik varsa onları da çıkarabilirsin."

"Peki."

Bornozu çantadan çıkarırken, altıma şakacı bir tokat atıyor. Sonra birbirimize sırtıtıyoruz.

"Neden yap I hissetmek gibi Ben dokuz yıllar Eski, başlı Disneyland'e ilk kez mi gidiyorsun?"

"Çünkü çok tatlısın. Ama dikkat et. Benim Disneyland'imde Mickey Mouse orman gezisinde Minnie'yi beceriyor."

Beni tekrar öpüyor, bavulumu toplamayı bitiriyorum ve sonra yola çıkıyoruz, tepelerdeki malikanesine doğru gidiyoruz, radyo bangır bangır çalıyor, el ele tutuşup en sevdiğimiz şarkılara eşlik ediyoruz.

Şoför tarafındaki camdan dışarı bakıp kırmızı ışıktaki kavşaktan hızla geçen bir kargo kamyonu gördüğümde hâlâ el ele tutuşuyorduk.

Tüm hızıyla bize çarpmadan önce Cole'un adını haykıracak zamanım bile olmuyor.

Cole

Tuhaf bir şeydir, karma.

Tam hayatın yolunda gittiğini düşündüğünüzde, karma size
yukarı için hatırlatmak sen o var.a
fiyat için olmak ödenmiş her şey için.

Günahlarınız ne kadar büyükse, bedeli de o
kadar büyük olur. Ve onlar için daha uzun
süre ödeme yapacaksınız.

Shay

Beni etkileyen bip sesi. Sürekli bip sesi, sanki bir şu sinir bozucu yedek sensör alarmlar üzerinde bir araba.

Ama hiç durmuyor, bir saniye bile.

Gürültüden rahatsız olup gözlerimi açıyorum. Göz kapaklarım binlerce kilo ağırlığında, bu yüzden neredeyse anında kapanıyorlar. Ama floresan ışığıyla aydınlanmış, tanımadığım bir odayı bir anlığına görebilmem için yeterli oluyor.

"Uyandı! Gözlerini açtı! Doktoru çağırın. Onu hemen buraya getirin."

Bu sesi tanıyorum. Annemin sesi. Annem neden burada?

Neredeyim ben?

Rahatsız edici bip sesi devam ediyor.

Havada bir koku karmaşası var. Çiçekler ve parfüm, saç spreyi ve gargara, vücut kokusu ve çamaşır suyu. Hepsinin altında başka bir şey var, daha önce hiç karşılaşmadığım bir koku. Çürüyen bir şeyin kokusu gibi, son derece rahatsız edici.

Gözlerimi tekrar açıyorum, bu sefer üzerimde beliren, yatağın üzerinde eğilen kişiye odaklanıyorum. Bu Chelsea.

Gözleri kızarmış ve şişmiş. Yüzü lekeli ve sarı saçları dağınık. Onu hiç böyle görmemiştim. Ve neden iş önlüğü giyiyor?

Konuştuğumda, sesimin ne kadar zayıf ve cızırtılı çıktığına ve boğazımın ne kadar acıdığına şaşırıyorum. "Selam, kız arkadaşım. Bok gibi görünüyorsun."

Elimi tuttu ve gözyaşlarına boğuldu. "Shay. Oh Tanrım. Tanrı'ya şükür."

Odaya baktım. Annem ve babam yatağımın ucunda birlikte duruyorlar. Babam yatağı çevreleyen metal korkulukları iki eliyle tutuyor, sanki yaşamı boyunca ona tutunacakmış gibi.

"Merhaba tatlım," diyor, sesi boğuk. Kıyafetleri buruşmuş, gözleri kızarmış ve Chelsea gibi onun da ağladığını fark ediyorum.

Soğuk korku beni ele geçirirken bip sesi daha yüksek ve daha hızlı büyüyor.

Hastanedeyim.

Burası bir hastane odası ve annemle babam ve Chelsea yaralandığım için buradalar.

Birden nefesimi tutamıyorum. Sanki binlerce kiloluk bir ağırlık göğsümü eziyor. Yutkunuyorum, odanın sert ışığına karşı gözlerimi kırıştırıyorum ve d o ğ r u l m a y a çalışıyorum.

Hareket edemiyorum.

Şimdi panikleyerek kendime bakıyorum.

Üzerimde ince mavi bir battaniye var ama kollarım ve bacaklarım olması gereken yerde. İnce plastik tüpler her iki koluma ve sağ elimin arkasına sıkışmış durumda. Tüpler, yan taraftaki gümüş bir direktan sarkan berrak sıvı torbalarına çıkıyor.

Yatağa. Direğin yanında bip sesine neden olan kalp atış hızı monitörü var.

Beyaz ceketli genç bir doktor odaya giriyor, onu mavi önlüklü iri yarı bir erkek hemşire takip ediyor. Annemin doktoru çağırmasını emrettiği kişi o olmalı. Chelsea yatağın kenarında doktora yer açmak için kenara çekiliyor ama elimi bırakmıyor.

"Merhaba, Shay. Ben Dr. Dayan. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Nazik bir sesi ve nazik bir gülümsemesi var ve şimdi daha önce olduğumdan daha da korkuyorum. Dilim çalışmak istemiyor, bu yüzden dehşete düşmüş bir sessizlik içinde ona bakıyorum ve tekrar konuşmasını bekliyorum.

İfadem oldukça vahim olmalı, çünkü sanki sözlerini anlamayabilirmişim gibi bana yavaşça bir şeyler anlatmaya başlıyor.

"Bir araba kazası geçirdin. Yoğun bakım ünitesindesin. Beynindeki şişliği azaltmak için sana ilaç verdik, bu yüzden bir süre kafan karışık olabilir. Bu normal."

Yoğun bakımda mıyım?

Sanki bu düşünce tarafından çağrılmış gibi, vücudumdaki acı kendini belli ediyor.

Her yerde var ama bazı yerlerde daha kötü. Başım ağrıyor ve sağ kalçam zonkluyor. Omurgam doğru hissetmiyor, sanki hizalanmamış ve diskler arasındaki tüm sinirler sıkışmış gibi. Boğazım çok çiğ ve hassas. Ses tellerim bile ağrıyor.

Odadaki herkes nefesini tutuyor. Onlara bakmadan bile bunu hissedebiliyorum. Kolektif korku hissi havada şeytani bir sis gibi asılı duruyor.

Ve çok kötü incindiğimi anlıyorum. Sevdiğim bu insanlar yaşayıp yaşamayacağımdan emin değillerdi.

Cole.

Kalp atışlarım altüst oluyor. Zaten kuru olan ağzım toza ve küle dönüşüyor. Soğuk tüm vücudumu kaplıyor ve sanki buz tabakalarına sarılmışım gibi hissettiriyor.

"Cole iyi mi?" diye fısıldıyorum.

Her iki gözüme de kalem ışığı tutmak için eğilen Dr. Dayan, "Bir süre halsiz olacaksın. Bu da normal. Kullanılmadıklarında kaslar çabuk körelir. Boğazınız da ağrıyacak. Solunum tüpünü bu sabah paralitikleri kestiğimizde çıkardık."

Şu anda aptal bir solunum tüpü umurumda değil. Umurumda olan şey arabada benimle birlikte olan adam.

"Cole nerede? Chelsea nerede? O iyi mi?"

Chelsea ve doktor bakıştılar. Sonra elimi sıktı.

"Seni muayene etmesine izin ver, tamam mı? Sonra konuşuruz."

Sesi yumuşaktı. Çok yumuşak ve kederli. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Cole iyi değil.

Bende ne sorun varsa, onda daha da kötü.

Gıcırdayan lastiklerin ve kırılan camların sesi kulaklarımı dolduruyor. Boşlukta yuvarlanma hissi beni sarıyor. Ateş gibi hissettiren, duman ve yanan yakıt gibi kokan bir nefes çekiyorum içime.

Doktor hissedip hissetmediğimi anlamak için bacağıma dokunurken gözlerimi kapatıyorum ve ağlamaya başlıyorum.

Karanlığa uyanıyorum.

Tamamen değil. Koridordan gelen ışık odanın açık kapısından içeri sızıyor. Yatağı çevreleyen perde bir tarafa çekilmiş, böylece koridorun ötesindeki hemşire istasyonunu görebiliyorum. Masada üç kişi oturuyor; pembe önlüklü yaşlı bir kadın bilgisayar klavyesinde bir şeyler yazıyor, iki genç kadın da evrak işleriyle uğraşıyor.

Odamın içindeki tek ışık koridordan ve pencereden sızan ay ışığından geliyor.

Çok geç olmalı ama saati bilmiyorum. Eğer bu odada bir saat varsa bile, görüş alanımda değil.

Başımı yastığa koyuyorum ve annemin pencerenin altındaki küçük kanepede uyuduğunu görüyorum, bacaklarını yukarı çekmiş ve kollarını kendine sarmış. Solgun ve çok zayıf. Gözlerinin altındaki koyu lekeler yorgunluğunu gizliyor.

Ay ışığında uyuyor gibi görünmüyor. Ölü gibi görünüyor.

Ama sonra nefes alıyor ve tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve göğsümün etrafındaki acı bandı hafifliyor.

Cole'u düşündüğümde tekrar geriliyor.

Nasıl olduğunu bilmek zorundayım. Ona ne olduğunu bilmeliyim. Beni buraya getiren kazayla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum, sadece karşıdan gelen kamyonun kısa bir anlık görüntüsü ve çarpışmadan birkaç kesit, ama yıkıcı olduğunu biliyorum.

Başımı kaldırdığımda balyozla vurulmuş gibi hissediyorum.

Dik oturmak beni acı içinde bırakıyor.

Başım dönüyor ve midem bulanıyor, gözlerimi sıkıca kapatıp bir süre hareketsiz kalıyorum, bacaklarımı sallamak için güç topluyorum

yatağın kenarından. Bir noktada, birisi korkulukları indirdi, böylece artık kapana kısılmadım.

Kendimi daha dengeli hissettiğimde, her seferinde bir bacağımı kaydırıyorum, sonra ayaklarımı yere koyana kadar yatağın kenarına doğru yavaşça kayıyorum. Giydiğim çirkin mavi hastane çorapları bile buz gibi soğuk.

O çoraplara ya da bu soluk mavi önlüğe nasıl girdiğimi düşünmemeye çalışıyorum. Beni diğer kıyafetlerimden kimin çıkarmak zorunda kaldığını ya da onların vücudumdan nasıl kesilip çıkarıldığını merak etmiyorum. Tüm düşünceleri kafamdan atıyorum ve ayağa kalkmaya konsantre oluyorum.

Bu çaba beni nefes nefese ve ter içinde bırakıyor.

Bağlı olduğum sıvı torbasını tutan metal direğe tutunuyorum. Tanrı'ya şükür tekerlekleri var. Elimden geldiğince dikkatli ve sessiz bir şekilde yatağın ucundan açık kapıya doğru sürünerek ilerliyorum, annemin uyanıp beni durdurmaması için dua ediyorum.

Durdurmadı da.

Kapıya ulaştığımda hemşireler hâlâ işleriyle meşguldü.

Zayıf, titreyen ve acı içinde, hemşirelerin yanından geçip yavaşça koridorda ilerliyorum. Hasta odalarının kapılarında pencere olmadığı için içeriyi göremiyorum ama kapısı parlak sarıya boyanmış ve dokuz numarayla numaralandırılmış bir odanın önünden geçerken kapı aniden açılıyor ve bir doktor orada duruyor.

Beni görünce irkiliyor ama ben ona aldırmıyorum.

Öbür odadaki yatakta yatan kişiye bakıyorum.

Bu Cole.

Onu sadece yatağın üzerinde hareketsiz duran ellerinden ve yanındaki sandalyede oturan babasından tanıyorum.

Cole'un kafası tıraş edilmiş. Yüzünün sol tarafında şakaktan çeneye kadar uzanan siyah bir dikiş çizgisi var. Boğazına bir tüp takılmış ve derisindeki benekli mor ve mavi morluklara karşı canlı bir şekilde göze çarpan geniş beyaz bant şeritleriyle yerinde tutuluyor.

Bir makine onun yerine nefes alıyor.

Acı dolu bir çığlık atmış olmalıyım, çünkü Konrad başını kaldırıp koridorda dikilip içeri baktığımı görüyor.

Gözlerimiz buluştu.

Onunkiler umutsuz ve gözyaşlarıyla parlıyor.

Bacaklarım tutmuyor ama doktor düşmeden önce beni yakalıyor. Kapı arkasından kapanırken gördüğüm son şey Cole'un babasının başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başlaması oluyor.

Shay

T o sonraki Sabah, sonra benim doktor

var a sessiz

koridorda ailemle sohbet ederken

Yoğun bakımdan başka bir kattaki normal bir odaya. Bir hemşire yatağımı koridordan geçirip asansöre bindirirken annemin elini tutuyorum.

Kimse bana Cole hakkında bir şey söylemiyor.

Ne dün gece odasından çıkan doktor, ne Dr. Dayan, ne hemşireler, ne de biri mola verdiğiğinde diğeri sırayla yanımda oturan annem ve babam.

Babamın eşi Chloe, iki köpeklerine bakmak için Oregon'da kaldı. Onsuz kaybolmuş gibi görünüyor. Öte yandan annemin durumu oldukça iyi.

Yeni odama yerleştikten ve söz konusu hemşire gittikten sonra bana "Sence de hemşire çok tatlı değil mi?" diyor. "Bir erkekte hiç bu kadar büyük kaslar görmemiştim. Sanırım yaptığı iş baygın insanları kaldırmak gibi çok fazla güç gerektiriyor."

Komodinin yanındaki çirkin plastik sandalyeye oturur, büyük, topaklı çantasından örgü şişlerini ve ipliği çıkarır ve örmeye başlar, çalışırken neşeli bir şekilde sohbet eder

Büyüdüğünde saksı tutacağı olabilecek bir şey. Şu anda bardak altlığı büyüklüğünde.

"Yoğun bakım doktoru da çok tatlıydı. Dayan. Çok yakışıklı. Sence Ermeni mi? Bir zamanlar Ermeni bir erkek arkadaşım vardı ama bunun kadar yakışıklı değildi. Saçları güzeldi ama."

"Anne."

"Baban iyi görünüyor, değil mi? Saçını kestirmesi gerek. Sanırım Zoe uzun seviyor, hippie falan olduğu için. Bir komünde büyüdüğünü hayal edebiliyor musun? Çok garip. Onda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de kahvaltılık gevreğinin içine gizlice esrar sakızları atıyordur."

"Anne."

"Hâlâ içmediğimi duyunca mutlu olacaksın, tatlım. Bob'dan da çıt yok. O huysuz piçten kurtulduk, değil mi? Onunla bu kadar uzun süre kaldığıma inanamıyorum."

"Anne!"

Sesimin yüksekliğinden irkilerek sonunda bana baktı. "Evet, tatlım?"

"Bu sabah Dr. Dayan'la benim hakkımda konuştun, değil mi? Beni taşımadan önce?"

"Evet."

"Ne dedi?"

Elindeki örgüyü kucağına bıraktı ve bana baktı. "Daha güçlü olana kadar sana çok fazla şey söylemem gerektiğini çünkü seni üzmem istemediğimizi."

Gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum ve çığlık atma isteğime direniyorum. "Bu çok aptalca."

"Ben de ona öyle söyledim. Baban da doktorla aynı fikirde ama o da esrarlı sakız kullanıyor, bu yüzden onu da dinlemiyoruz. Ne bilmek istiyorsun?"

"Beyin taramasının sonuçları ne oldu?"

"Şişlik inmiş. Kanama yok. Sana verdikleri ilaçlar yüzünden kısa süreli hafıza problemlerin olabilir ama o da düzelecektir."

Düzelmemeli. Bunu sonra düşüneceğim.

"Başka ne var?"

"Morlukların büyük olasılıkla birkaç hafta sürecek. Ondan daha uzun bir süre de ağrın olabilir. Ama genel olarak çok şanslısın." Sesi düşüyor. "O kaza seni kolayca öldürebilirdi."

"Eve ne zaman gidebilirim?"

"Yarın ya da ertesi gün."

"Güzel. Cole'a ne oldu?"

Ellerine bakıyor. Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. Sonra tekrar bana bakıyor ve derin bir nefes veriyor.

"Başaracak. Ama tekrar yürüyebileceğini düşünmüyorlar." Başımı çevirip tavana bakıyorum.

Annem sandalyesinden fırlayıp bana sıkıca sarılana kadar hıçkırı hıçkırı ağladığımı fark etmiyorum.

"Sorun yok, tatlım. Tatlım, çok üzgünüm."

Ama o yanlış anladı. Patronum bir daha yürüyemeyeceği için ağladığımı sanıyor.

Ağlamıyorum.

Aşık olduğum adam yaşayacağı için ağlıyorum.

O günün ilerleyen saatlerinde Cole'un babası beni ziyaret etti.

Kendisini gazete okumakta olan babama tanıttı. Babam ayağa kalkıyor ve el sıkışıyorlar, sonra Konrad benimle yalnız konuşmasının bir sakıncası olup olmadığını soruyor.

Babam bana baktığında başımı sallıyorum.

"Tamam. Birazdan dönerim." Kapıyı arkasından sessizce kapatarak gidiyor ve Konrad yatağımın kenarında durup bana bakıyor.

Berbat görüldüğümü biliyorum. Saçlarım yağlı, yüzüm morarmış, ter ve dezenfektan kokuyorum. Ancak bunların hiçbirisi önemli değil. Tüm dişlerim dökülmüş olsa bile onunla konuşmak için yanıp tutuşuyor olurdum.

"Bay McCord. Nasılsınız?"

Elini saçında gezdiriyor, bana Cole'u hatırlatan bir hareket. Onu dün gördüğüm takım elbisenin içinde, yıpranmışlıktan daha kötü görünüyor. Tıraş olması gerekiyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve Cole'un ofisinde tanıştığımız günden bu yana yüzündeki çizgiler daha da derinleşmiş gibi görünüyor.

"Berbat durumdayım. Sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın canım?" "Aynı. Cole nasıl?"

Bir süre sessizce bana bakıyor, sonra dudakları nemleniyor ve başını sallıyor. "Daha önce tahmin etmeliydim. Her zamankinden çok daha iyi bir ruh halindeydi. Ama ikinizi ofisinde görene kadar anlamamıştım."

Oh Tanrım. O biliyor.

Kalbim çarparak, "Bu benim hatam. Cole bana sürekli bir ilişkimiz olamayacağını söylüyordu, ama ben devam ettim.

Biri için bastırıyor. Lütfen ona kızmayın. O l s a olsa bana kızmalısın."

Kaşlarını çattı. "İkinize de kızgın değilim."

"Ama... şirket politikası... bilirsiniz işte."

"Oğlumu mutlu ettiniz. Ve o çocuğu hiçbir şey mutlu edemez. Hiçbir politika umurumda değil, kusura bakmayın."

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum ama yine de titriyor. Gözlerim yaşlarla doluyor.

Konrad tekrar derin bir nefes veriyor, sonra boynunu uzatıyor ve gözlerini kapatıyor. "O çocuklarla o kadar çok hata yaptım ki. Özellikle de Cole'la. Babası gibi dik kafalı olan o."

Bir an düşüncelere dalıyor, sonra silkinip kendine geliyor ve gözlerini açarak yeni bir enerjiyle bana bakıyor.

"Onu önemsiyor musun?"

Sesim odanın sessizliğinde çok küçük çıkıyor.

Küçük ama inanç dolu. "Onu seviyorum."

"Sevmesi kolay bir adam değil."

"Biliyorum."

"Sabırsız ve talepkâr."

"Biliyorum."

"O da ketum."

"Biliyorum."

"Ve inanılmaz derecede inatçıdır. Onun kadar inatçı başka birini tanımadım."

Gözyaşlarımdan arasından gülümseyerek, "Artık tanıyorsun," diyorum.

Bir an sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. Çabucak kayboluyor, ve tavrı sertleşiyor. "Güzel.

olman gerekiyor. Çünkü eğer onun hakkında ciddiyseniz, çok zor zamanlar geçireceksiniz."

"Doktorların bir daha yürüyemeyeceğini düşündüklerini duydum. Bu doğru mu?"

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Doktorlar her şeyi bildiklerini sanıyorlar. Ama bilmiyorlar. Cole'u da tanımıyorlar. O çocuğa bir şeyin yapamayacağını söylersen, mutlaka yapar. Demek istediğim, sana çok zor anlar *yaşatacaktır*. Ama cesaretini kırmasına izin verme, Shay. Dayan. Eğer ona gerçekten değer veriyorsan, seni ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın dayan."

Duygusallaşıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Yüzüm allak bullak oldu ve sesim boğuk çıkıyor. "Beni neden uzaklaştırsın ki?"

"Çünkü sevgiyi hak etmediğini düşünüyor. Nedenini bilmiyorum ama hayatı boyunca iyi şeylere layık olmadığına dair kanıt aradı."

Bir an durup ayaklarına bakıyor. Sesini alçaltarak, "Belki de ona çok sert davrandım" diyor.

Uzanıp elini tutuyorum. Temas edince irkiliyor ama parmaklarımı onunkilerin etrafında sıkıldığında geri çekiliyor.

"Senden çok övgüyle bahsediyor. Karınızdan da. İkinizi de çok seviyor."

Bu sözleri duyunca yüzünün aldığı şekli görmek için onu kalbinden vurmuş bile olabilirim. Sertçe yutkunarak arkasını döndü ve boğazını temizledi.

Kendini toparladığında hoyratça, "Teşekkür ederim. Şimdi dinlenmene izin vereceğim. Geçmiş olsun, genç bayan."

Elimi okşadı, sonra da sert adımlarla odadan çıktı.

Köşeyi dönene kadar kendini toparlayabildiğinden şüpheleniyorum.

Ertesi sabah taburcu edildim. Beni ağrı kesici ilaçlarla ve ani baş ağrısı ya da denge sorunları yaşarsam hemen acile gitmemi söyleyerek eve gönderdiler. Herkes bana böylesine feci bir kazayı sadece birkaç gün komada kalarak ve bazı kötü morluklarla atlatmamın ne kadar büyük bir mucize olduğunu söyleyip duruyor.

Diğer arabanın sürücüsünün durumu o kadar iyi değildi. Her iki köprücük kemiği ve altı kaburgası kırıldı, akciğeri delindi ve dalağı yırtıldı ve vücudunun her yerinde kesikler var. Hemşire bir süre orada kalacağını söyledi.

Cole'un orada ne kadar kalacağını sorduğumda, tek cevabı başını sallamak oldu.

Annem bir hafta boyunca benimle evimde kalacak. Babam birkaç gece otelde kaldıktan sonra Oregon'a ve Chloe'ye dönüyor. Chelsea mümkün olduğunca sık ziyaret ediyor, bana yiyecek ve yıllar önce ehliyetini kaybettiği için araba kullanamayan anneme sigara getiriyor. Jen ve Angel da ziyarete geliyorlar ama başkalarıyla birlikte olduğum her an Cole'u düşünüyorum.

Hastaneyi arayıp onun odasına transfer edilmek istediğimi söylediğimde, operatör bana bu isimle yatan kimseyi göstermediğini söylüyor.

Haberlerde kazayla ilgili hiçbir şey yok. Gazetelerde hiçbir şey yok. İnternette de bir şey yok.

Olaydan bahsedildiğini gördüğüm tek yer LAPD'nin çevrimiçi trafik çarpışma raporu, ancak bir gün sonra bakmak için geri döndüğümde gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş.

Medyaya sahip olmanın ve polis şefiyle kanka olmanın gücü işte böyle bir şey.

Annemi havaalanına götüren taksi evimin önündeki kaldırıma yanaşır yanaşmaz hastaneye doğru yola çıkıyorum ve Cole'la birlikte kaldığım yoğun bakım katına çıkmak için asansöre biniyorum. Hangi isimle kayıt yaptırdığını bilmediğim için görevli hemşireye dokuz numaralı odadaki hastayı görmeye geldiğimi söylüyorum.

"Koridorun sonundaki odada bekleyebilirsiniz," diyor işaret ederek. "Bir seferde sadece iki ziyaretçiye izin veriliyor."

Ona teşekkür ediyorum ve titreyerek ve midem bulanarak koridorda yürüyorum. Bekleme odasına girdiğimde Axel orada, köşede bir otomatın yanında duruyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadınla konuşuyordu.

Asyalı. Onunla ilgili her şey mükemmel. Yüzü, saçları, Şekil. Sade siyah bir kılıf giymiş, kollarını bir şeyden korunmak istercesine vücuduna sarmış.

Bir bakış atıyor ve beni ona bakarken yakalıyor ve anlıyorum. Onun kim olduğunu biliyorum.

Kiyoko.

Cole'un

eski

sevgilisi.

Axel takip eder onu bakışlar ve görür

Ben. O. ona bir şeyler mırıldandı, kolunu sıktı, sonra bana doğru yürüdü.

"Merhaba, aşkım."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Hanımefendiye ne oldu?"

Gülümsemesi zayıf. "Cole senin için aklını kaçırmaya karar verdiğinde bayan pencereden dışarı çıktı. Sen nasılsın?"

Alt dudağım titriyor. Yutkunuyorum, gözyaşlarımı bastırıyorum. "İyi değilim. O nasıl?"

Derin bir nefes veriyor, ellerini ceplerine sokuyor ve başını sallıyor. "Uyanık ama konuşamıyor."

Tüm vücudum buz kesiyor. Kalbim acıyla çarpmaya başlıyor. "Aman Tanrım. Bu hiç iyi değil."

"Hayır, değil. Ama o güçlü. Ve ona çok iyi bakılıyor."

Kiyoko'ya bakıyorum. Beni en yakın pencereden aşağı itmek ister gibi bakıyor.

Axel mırıldanıyor: "Bu Cole'la benim eski bir arkadaşımız. Hep birlikte üniversiteye gitmiştik."

"Kiyoko."

Bildiğime şaşırmış görünüyor, omzunun üzerinden ona, sonra tekrar bana bakıyor. "Evet. Birkaç gün önce geldi. Sizi tanıştırayım."

Dirseğimi tutuyor ve beni nazikçe Kiyoko'nun beni yutmak için İncil'den çekirge sürüleri çağırdığı yere götürüyor. Eğer gözler kılıç olabilseydi, çoktan kafamı kaybetmiş olurum.

"Kiyoko, bu Shay. Cole'un kızı."

Sanırım Axel bu girişle hayatını kendi ellerine aldı. Kiyoko ona küçümseyerek baktı.

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum." diyorum.

Kiyoko dikkatini bana verdi. Uzun, korkunç bir sessizlik anı yaşıyor, sonra elleriyle yüzünü kapatıp iç çekiyor. "Özür dilerim. Bana aldırmayın, sadece yorgunum."

Ellerini indiriyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Merhaba, Shay. Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum. Bu şartlar altında olduğu için üzgünüm."

Tanrı'ya şükür. Benden nefret etmeye karar verseydi muhtemelen ağlamaya başlar ve bir daha duramazdım.

"Ben de. Axel konuşamadığını söylüyor."

"Solunum tüpleri zarar vermiş olabilir. Ama ben öyle düşünmüyorum. Bence sadece konuşmak istemiyor. Ve omurilik hasarının ne kadar kötü olduğuna bağlı olarak, bir daha asla konuşmak istemeyebilir."

Üçümüz birbirimize bakarken ben göğsümde biriken hıçkırıkların arasında nefes alıyorum. "Onu görebilir miyim?"

Axel, "Kardeşleri şu anda onunla birlikte, ama dışarı çıktıklarında eminim sizi görmek isteyecektir. Neden oturmuyorsunuz, ben de onlara burada olduğunuzu haber vereyim."

Axel odadan çıkarken Kiyoko ve ben rahatsız sandalyelere oturup birbirimizden başka her şeye bakıyoruz. Yaklaşık beş dakikalığına gitti. Döndüğünde yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Kalbim çarparak ayağa fırlıyorum. "Ne oldu? Neyin var?"

Önce Kiyoko'ya, sonra bana bakıyor, sonra da rahatsız bir ifadeyle öylece duruyor.

"Şey, konuşuyor."

"Tanrı'ya şükür!"

Kiyoko ayağa kalktı. Hiç düşünmeden ikimiz el ele tutuşuyoruz. "Acı çekiyor mu? Bir şeye ihtiyacı var mı? Ne dedi?"

Axel bana baktığında, bana ne söylemek üzere olduğunu zaten biliyorum. Biliyorum ama yine de bıçak saplamış gibi acıyor.

tam kalbimin içine.

"Shay'e gitmesini ve bir daha gelmemesini söylememi istedi. Sadece Kiyoko'yla konuşmak istediğini söyledi. Ve dedi ki..."

Başını sallamak ve iç çekmek için duraklıyor. "Üzgünüm hayatım, ama sana bittiğini söylememi istedi."

Cole

Axel on dakika sonra döndüğünde sırtıyordu.

Yatağımın yanındaki sandalyede oturan Callum ona baktı.
"Nasıl karşıladı?" diye soruyor.

"Oh, oldukça iyi karşıladı diyebilirim. Aslında bir şampiyon gibi karşıladı. Gözünden bir damla yaş gelmedi. Yine de güzel bir konuşma yaptı. Oldukça coşkuluydu."

Carter ilgilenmiş görünüyor. "Gerçekten mi? Ne söyledi?" Axel bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'O inatçı herife hiçbir yere gitmeyeceğimi ve benden ayrılamayacağını söyle. Bu şekilde olmaz. Gitmemi istiyorsa, bunu yüzüme söylemek zorunda. Ve ikna edici olmalı. Ki bunu yapamayacak, o yüzden söyle ona denemeyi bile unutsun. Sonra oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve otomata ters ters baktı."

Kardeşlerim bana baktı, sonra Callum gülmeye başladı.

"Vay vay vay. Görünüşe göre Grinch dengiyle karşılaştı."

Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum ama enerjim yok.

Bu yüzden yatağıma uzandım ve gözyaşlarımın gözlerimin kenarlarından süzülmesine izin verdim.

Shay

H e's içinde ve Hastane için başka biriki

Haftalarca. O

omurgasından ameliyat oldu ve sayısız geçirdi Teşhis testleri ve görüntüleme. Ve hala beni görmeyi reddediyor.

Her gün işten doğruca geliyorum ve bekleme alanında oturuyorum. Babası bana sandviç getiriyor ve kağıt bardaklardan içtiğimiz şarabı gizlice sokuyor. Catherine adında ince kıvıl saçlı bir kadın olan annesi bana briç oynamayı öğretiyor. Erkek kardeşleri gelip gidiyor, Kiyoko ve Axel de öyle, ama beni asla odasına almıyor.

İçeri dalabilirim ama her geçen gün ona daha da kızıyorum.

Beni dondurmaya çalışıyor ama tek yaptığı beni kızdırmak.

Salı günü, ağabeyi Callum iş yerindeki ofisime gelerek Cole'un fizik tedavi ve sürekli bakım göreceği özel bir rehabilitasyon merkezine nakledildiğini söyledi.

Sonra da bana bir bomba patlattı.

"Kiyoko onun evine taşındı. Süresiz olarak orada kalacak."

Bu haber karşısında şok olmuş bir halde, konuşma gücünü kendimde bulana kadar ona bakıyorum. "Bana tekrar birlikte olduklarını mı söylüyorsun?"

Uzun bir süre sessizce bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm. Ve şu anda nerede olduğunu sana söylemememizi istedi, bu yüzden üzgünüm ama... söylemeyeceğim."

O gidince çöp tenekesine kustum.

Bir ay geçti. Sonra bir ay daha. Ondan ayrı kaldığım her an, adımın hiç anılmadığı ve hiçbir çıkışın olmadığı bir doktor bekleme odası cehennemine dönüşüyor.

Bir Cuma gecesi, bir şişe şarabın üçte ikisini içtikten ve kendimi acı ve öfkeyle köpürttükten sonra, cep telefonumu çıkardım, yıllar önce beni aradığı numarayı buldum ve ona bir mesaj gönderdim.

Tanıştığımız gece, beni bırakacak her erkeğin kişilik bozukluğu olduğunu söylemiştin.

Altı ünlem işaretiyle devam ediyorum, çünkü ben dramatik hissediyorum. Hiçbir şey beklemeden telefonu kapattım ve yattım.

Sabah açtığında Cole'dan bir mesaj vardı.

Ve ben haklıydım. Ama bende birden fazla var.

Cevap verdiği için o kadar heyecanlıyım ki neredeyse telefonu düşürüyordum. Nabzım atıyor ve ellerim titriyor, ekrana bakıyorum ve ne göndereceğime karar vermeye çalışıyorum. Açık sözlü olmadığım için doğrudan şahdamarıma saldırıyorum.

Seni özlüyorum. Seni seviyorum. Beni görmezden geliyorsun diye durmayacağım.

Cevabı anlık.

Unut beni. Her şey bitti.

Bu beni çok kızdırdı, çılgılık attım. Yatak odamın ortasında durup tavana bakıyorum ve kendimi daha iyi hissedene kadar bağırıyorum. Sonra parmaklarımı serbest bırakıyorum.

Bitmedi. Bu kadar korkak olma. Gelip seni görmeme izin ver.

BİTTİ. ARTIK KIYOKO'YLA BİRLİKTEYİM.

Ekrana bakıyorum, kıskançlıktan ve kalp acısından midem bulanıyor ama yine de kararlıyım.

Saçmalık. Seni tanıyorum. Bunun ne olduğunu biliyorum. Beni bu kadar kolay korkutamazsın.

Endişeyle titreyerek cevap bekliyorum. Cevap geldiğinde gelmeyince numarasını çevirdim. Telefonu açtığında, neredeyse rahatlammaktan bayılacaktım.

"Alo? Cole?"

Cevap yok ama nefes alışını duyuyorum.

"Tamam, ben konuşacağım, sen dinle. Lütfen kapatma. Tanrım, nereden başlasam? Kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum."

Yerde volta atarken, kendimi toparlayana tutarlı bir cümle kurana kadar tırnağımı çiğniyorum. "Ben

Yaralı olduğunu biliyorum. Kimse bana ne kadar kötü olduğunu söylemeyecek, ama tek umursadığım hayatta olman. Engelli olman benim için önemli değil. Yürüyemiyor olman benim için önemli değil. Tek istediğim sensin. Lütfen gelip seni görmeme izin ver. Lütfen." Binlerce kez öldüğüm bir dakikalık sessizlikten sonra, Sonunda konuşuyor.

"Ben artık bir erkek değilim."

Sesi çığ, öfke ve acıyla dolu. Bunu duymak kalbimin sıkışmasına ve gözlerimin yaşarmasına neden oluyor.

Fısıldıyorum, "Öyle söyleme. Sen hala bir erkeksin. Erkekliğin buna bağlı değil-"

"*Ben erkek değilim!*" diye kükrer. "Ne dediğimi anlıyor musun? Artık seninle olamam, Shay! Kimseyle olamam! Ben işlevsel değilim!"

Ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Tüm vücudum kontrol edilemeyen hıçkırıklarla sarsılıyor. Halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküp o kadar çok ağlıyorum ki yanlarım acıyor.

"Umurumda değil."

"Umurunda olmalı!"

"Umurumda değil. Seni görmeme izin ver. Lütfen."

"Lanet olsun. *Allah kahretsin*. Neden beni hiç dinlemiyorsun? Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın? Neden peşini bırakmıyorsun?"

Kızgın ve sinirli, zor nefes alıyor. Ve ben onu konuşturmak için çaresizim. Sanki her şey bu konuşmaya bağlıymış gibi tehlikeli ve kontrolden çıkmış hissediyorum. Geçmişimiz, geleceğimiz, tüm hayatımız.

Sanki yüksek, rüzgârlı bir uçurumun kenarında el ele tutuşmuş, geri adım mı atsak yoksa atlasak mı diye karar veriyormuşuz gibi geliyor.

"Gitmesine izin veremem çünkü seni seviyorum."

Sesi acıya dönüşür. "Sen de Chet'i seviyordun. Bak bu sana ne getirdi."

Kalbim kırılıyor. İkiye bölünüyor. Kendini parçalara ayırıyor.

"Bir daha ararsan cevap vermeyeceğim, Shay. Seni görmeyeceğim. Beni unut. Git hayatını yaşa. Her şey bitti. Artık benim için bir hiçsin."

İçimde beyaz, sıcak bir öfke topu patlıyor. Hâlâ ağlıyorum ama artık ben de öfkeliyim. Bu kadar mantıksız olduğu için ona ve kalbimle bu kadar umursamaz olduğum için kendime.

Avazım çıktığı kadar telefona bağıyorum, "Siktir git Cole McCord! Bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleyemezsin! Kimi seveceğimi söyleyemezsin! Artık beni istememen umurumda değil, ben seni hâlâ istiyorum ve hep isteyeceğim! Hayatımın geri kalanında her gece sen izlerken yanına uzanıp vibratörle seks yapmak zorunda kalsam bile seni istiyorum, tamam mı? Seni aptal, inatçı adam, senin değerini bacaklarına, sikine ya da herhangi bir uzvuna bağlı değil. Ve bu olduğu için üzgünüm, Tanrı biliyor ki üzgünüm, ama bazen hayat boktandır ve tek seçeneğimiz elimizden gelenin en iyisini yapmaktır! *Vazgeçmeyiz*. Ne hayattan, ne de birbirimizden. Ve yemin ederim, eğer bizden vazgeçersen, seni asla affetmem. O yüzden kendini topla ve aklını başına al. Sana ait olduğumu söylediğimde, bu sonsuza kadar anlamına geliyordu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben seninim!"

Bağlantıyı kesiyorum ve telefonu duvara fırlatıyorum, orada paramparça oluyor.

Sonra yüzüstü halının üzerine düşüyorum, top gibi kıvrılıyorum ve uyuyana kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Cole

Bunu benim için kolaylaştırmayacağını bilmeliydim. Bu Kadın tanıştığımız günden beri her fırsatta bana meydan okudu.

Telefonu ona uzattığımda Kiyoko alıyor. Bir süre sessizce oturduk, sonra "O kıزدan gerçekten hoşlanıyorum" dedi.

Gözlerimi kapatıyorum, boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı kaymasına izin veriyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de."

Shay

Hafta sonunu k 1 l payı atlattım. On

Pazartesi günü işteydim, aklım başımda değildi. Etrafta deli gibi dolaşıyorum.

zombi, hareketleri yapmak ve herkesin gözünden kaçmak.

Her şeyin gerçekten bittiğini anlamaya başladım. Cole beni istemiyor. Ve ben onu ne kadar istesem de, ilişkiler iki kişi ister.

İşi bırakıp yeni bir iş bulmam gerektiği birden fazla kez aklıma geliyor ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Burası onu bana hatırlatan tek somut yer. Buradan ayrılmak bana ihanet gibi geliyor. Ona benim için ne ifade ettiğini söylediğim şeyin gerçek olduğunu inkâr etmek gibi.

Kimi kandırıyorum ki? Sadece işe geri dönmesini ve onu asansörde görebilmeyi umuyorum. Zavallı olduğumu biliyorum ama bu kadarı bile yeterli olurdu.

Muhtemelen hiç okumayacağını bildiğim için ona ofis içi bir not yazıyorum ve masasına bırakması için Scotty'ye veriyorum.

Sevgili Bay McCord,

Son görüşmemiz iki gün önceydi. Kırk sekiz saat içinde bu kadar çok gözyaşı dökmem inanılmaz. Gerçi sanırım buna şaşırmamalıyım. Kendinizden bu kadar büyük bir parçayı kaybettiğinizde, asla iyileşemeyecekmişsiniz gibi hissediyorsunuz.

Eğer sana karşı çok sert davrandıysam, özür dilerim. Seni incittiğim için özür dilerim, ama bundan da öte, tüm bu olanlarda benim payım olduğu için özür dilerim. O ilk gece bana çekip gitmemi söylediğinde dinlemeliydim. Daha sorumlu davranmalıyıldım. Daha dikkatli. İkimizin de kalbini daha az umursamalıyıldım.

Seni çok özlüyorum.

Bunu katlanılabılır kılan tek şey, senin hala dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmek. En azından daha katlanılabılır. Şu anda sanki karanlıkta tek başıma yürüyormuşum gibi hissediyorum, tünelin sonunda bırışik arama zahmetine bile girmiyorum çünkü olmadığını biliyorum.

Umarım beni unutmazsın. Çünkü adını kalbime kazıdın ve sonsuza dek orada kalacak.

*Sonsuza dek sizin
olsun, Bayan
Sanders.*

Scotty gittikten sonra Chelsea'nin telefonunu aradım. İlk çalışta açtı.

"Selam. Son zamanlarda senden haber alamadım. İyi misin?" "Yaşıyorum. Ya sen?"

"Ondan biraz daha iyiyim."

Bir süre sessiz kaldık, sonra "Bir şeyler içmek için buluşmak ister misin?" dedi.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

"Harika, yarın izinliyim. Saat altı nasıl?"

"Mükemmel."

"Nereye?"

"Nereye gitmek istediğimi biliyorum ama hayır demenden korkuyorum." Gülüyor. "Sana ne zaman hayır dedim ki?"

Bu beni gülümsetti, uzun zamandır ilk kez böyle bir şey yapıyorum. Ona nerede buluşmak istediğimi söylediğimde, hiç tereddüt etmedi.

"Tamam. Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz o zaman. Seni seviyorum, Chelsea."

Duraklıyor. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve hafif bir yalpalama var. "Ben de seni seviyorum, seni saçma sapan dangalak."

Telefonu kapattık ve ben ağlamamaya çalışıyordum.

Ertesi gece, Cole'la ilk tanıştığım Beverly Hills'teki otel barının ortasındaki bir masada oturuyoruz.

Çünkü görünüşe göre "ceza oburu" terimi benim için icat edilmiş.

Garsonun bize içkilerimizi getirmesi yerine doğrudan bardan sipariş verdik, ikimizin de kurtulacağından şüphelendiğim yeni bir paranoya. Ben viski aldım, o da ince bir margarita ve eski günlerdeki gibi hissediyorum.

Ya da en azından çoğunlukla öyle. Göğsümde eskiden kalbimin olduğu yerdeki delik hariç.

"Anlat bakalım," diyor içkisini yudumlarken. "Son durum nedir?"

Ona Cole ile yaptığım telefon görüşmesinin kısaltılmış bir versiyonunu anlatıyorum. Bu onun gözlerini kamaştırıyor. Kadın kaşlarını çatar. "Duydum ki

Omurilik yaralanması sakraldı."

"Acil servis hemşiresi olsaydım, ne demek istediğinizi anlardım."

"O böyle biri olduğu için hastanede her şey çok gizliydi ama yoğun bakım ünitesinden bir hemşire tanıdığım pediatri hemşirelerinden birine Bay Büyük kod adını verdikleri hastanın sakral yaralanması olduğunu söyledi. Her omurga yaralanması farklı derecelerde ciddidir, ancak farklı türler arasında bu en az ciddi olanı olarak kabul edilir. Birçok hasta yürüyebiliyor."

Neredeyse viskim boğazıma kaçacaktı. "*Yürümek mi?*"

"Her şey kişiye ve sinirlerdeki hasarın seviyesine bağlı, ama... evet."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, yavaşlatmak için elimi göğsüme bastırmak zorunda kalıyorum. "O zaman öyle olduğunu sanmıyorum. Belden aşağısı çalışmıyormuş gibi konuştu."

"Sizin için gidip dosyasına bakardım ama sistemde her şey takip ediliyor. Yakalanırsam kovulurum. Doğrudan ilgilenmediğimiz hastalarla ilgili bilgilere erişmemize izin verilmiyor."

"Senden bunu yapmanı asla istemezdim."

Gülümsüyor. "Kesinlikle yaparsın ve bunu biliyorsun."

"Evet. İsterdim. Ama yapma. Eğer kovulursan, bu sadece benim boktan dondurmamın üstündeki kiraz olur." İçimi çektim ve viskimden bir yudum daha aldım. "Madem orada olması bu kadar gizliydi, ona Bay Büyük diyeceklerini nereden biliyorlardı?"

"McCord olduğu için bu lakabı almadı. Çok şişman olduğu için aldı. Yatağını değiştiren hemşire yardımcısı, hastaneye yattığı ilk gece ona Bay Büyük demeye başladı."

Dehşet içinde ona baktım.

Bir süre sonra, "En azından ona Bay Bücür dememişler. Ya da kavisli olsaydı Boomawang. Onları da duymuştum."

"Yüce Tanrım. Hatırlat da bir daha hastaneye adımımı atmayayım."

Parmak eklemlerini masaya vuruyor. "Tahtaya vur."

Bir süre sessizce oturup içkilerimizi yudumladık. Sonra dedi ki, "Peki annen. Nasıl gidiyor?"

"Artık her pazar konuşuyoruz. Hâlâ içmiyor. Sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum ama şu ana kadar çok iyi. Şükran Günü'nde onu görmeye gideceğim."

Chelsea uzanıp ve elimi sıkıyor. "Tamam. Umut ışığı, değil mi? Onları alabildiğimiz yere alıyoruz."

Nefes veriyorum ve omuz silkiyorum. "Evet. Son zamanlarda Jen ya da Angel'la konuştun mu? Kendi küçük baloncuğuma o kadar dalmışım ki hiç ulaşamadım."

Chelsea cevap vermiyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kocaman, kırpışmayan gözlerle omzumun üzerinden bana bakıyor.

"Sorun nedir?"

Belli belirsiz "Arkanı dönmek isteyebilirsin." diyor.

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden bakıyorum. Sonra neye baktığını görüyorum ve midem bulanıyor, ciğerlerim sıkışıyor ve nabzım fırlıyor.

Kabindeki siyah saçlı adam muhteşem ama bir bakışta onun da bir bela olduğunu anlayabiliyorum. Koyun postuna bürünmüş bir kurt. Muhafazakâr siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle, iş çıkışı arkadaşlarıyla bir şeyler içen herhangi bir iş adamı olabilirdi.

Yalnız olması dışında.

Ve eğlenmiyor. Kendimi nasıl hissediyorsam öyle görünüyor: sefil.

Gözlerim doluyor. Göğsüm daralıyor. Yüzündeki yara izi ve Axel'inki gibi kısacık kestirdiği saçlarıyla onu son gördüğümdeki haline çok benziyor ama aynı zamanda çok da farklı.

Daha zayıf. Daha solgun. Ama Tanrım, o mavi gözler hâlâ nasıl da yanıyor.

Standının sağında boş bir tekerlekli sandalye var.

Bilinçli bir karar vermeden ayağa kalktım. Barda koşuyorum, masalardan kaçıyorum ve neredeyse bir garsonu ayağından düşürüyorum, sonra kendimi Cole'un uzanmış kollarına atıyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum.

Beni sıkıca tutarken, sallarken ve adımı bir dua gibi tekrar tekrar mırıldanırken ağlıyorum ve ağlıyorum.

Hala hıçkırarak, "Sensin. Buradasın. Nasıl geldin?"

İnanılmaz derecede sıcak ve yumuşak bir sesle cevap veriyor. "Sonunda senden asla kurtulamayacağımı anladım. Küf gibi geri gelmeye devam edeceğini biliyordum. Scotty bana notunu bir kuryeyle gönderdi. Kalbinin üzerine adımı kazıdığımı göre, onu sahiplenmem gerektiğini düşündüm."

Omzuna bir yumruk indirmek istiyorum ama onun yerine sadece ona sarılıyorum, rahatlama ve coşku içimi yakıp kavuruyor. "Ama sen nasıl *buradasın*?"

"Sadece şanslı bir zamanlama sanırım."

Islak yüzüm ve hıçkırıklarımla geri çekilip ona bakıyorum. Gülümsemesi küçük ve nefes kesici güzellikte. "Tamam, Tamam, şefi aradım ve adamlarından birini peşine takmasını söyledim."

"Onun adamları mı? Bir *polis memurunu* mu kastediyorsunuz?" "Evet."

"Beni polise mi takip ettirdin?" "Sen söyleyince kulağa kötü geliyor."

"Çünkü kötü!"

"Sadece bir kez oldu. Sadece bugün nerede olduğunu görmek istedim, böylece sana sürpriz yapabilirdim."

"Saçmalık!"

İç çekiyor. "Daha iki dakika bile olmadı ve şimdiden bana bağırmaya başladın."

Daha sonra kızmaya karar veriyorum. Şu anda, yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmekten başka bir şey yapamayacak kadar bunalmış durumdayım.

Ağızma karşı mırıldanıyor, "Berbat durumdayım bebeğim. Gerçekten berbat durumdayım."

"Umurumda değil. Konuşmayı kes ve öp beni."

"Kolay olmayacak. Önümde uzun bir yol var. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım."

"Sen hayattasın, Cole. sen hayattasın, ve ben seni seviyorum."

Geri kalan her şey detaydır."

İnsanların muhtemelen bana bakıyor olmasını, hayatlarımızın karmaşıklaşacak olmasını ya da onu bir daha asla içimde hissedemeyecek olmamı umursamadan yüzünün her yerini öpüyorum.

Umursadığım tek şey o.

Bir süre sonra onu öpmeyi bırakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Cole?" "Evet, bebeğim?"

"Ceplerinden bir şey çıkarmayı unutmuş olabilir misin?"

"Hayır. Neden?"

"Sadece bir şey kışımı dürtüyor."

Bilmiş bir şekilde gülümsediğinde nefesim kesiliyor.

"Ama ben... sen dedin ki..."

"Bunun dışında bir tek hastanede bir hemşire bana sünger banyosu yaptırırken oldu. Oldukça utanç vericiydi ama bana endişelenmememi söyledi." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Yani, yine de oldukça sevimliydi. Tüysüz bir Chihuahua'dan çok daha sevimliydi."

Yine ağlıyorum. Aynı anda hem ağlıyor hem gülüyorum. Sonra o da ağlıyor, beni öpüyor ve tekrar tekrar beni sevdiğini söylüyor.

Ve tüysüz bir Chihuahua'ya benzemediğimi, birazcık bile benzemediğimi.

Sonsöz

Cole
İki ay sonra

Beni etkileyen küçük şeyler. Samimi küçük şeyler
Benden başka kimse görmüyor.

Sabah ilk uyandığında nasıl görüldüğü. Saçlarını tarayışını, makyajını yapışını, gece geç saatlerde uykusu geldiğinde esnemesini, sabah kahvesinden ilk yudumu aldığında gözlerini kapatışını.

Ona dokunduğumda nasıl gülümsediğini. Onu öptüğümde nasıl iç çektiğini.

Boşaldıktan sonra nasıl ağladığını.

Çoğu zaman parmaklarımla ya da dilimle, ama o küçük mavi haplar kesinlikle işe yarıyor. Tanrı büyük ilaç firmasını korusun.

Keşke eskisi gibi yürümemi sağlayacak bir ilaç üretebilselerdi, her şey hazır olurdu.

"Tatlım, dikkatli ol."

"Ben iyiyim."

"İyi olduğunu biliyorum ama doktor ağırdan almamı söyledi."

"Kaplumbağalar benden daha hızlı hareket ediyor."

"Ama yürüteç kullanmıyorsun!"

Bastonuma ağır bir şekilde yaslanarak ona bakıyorum.

"Aşkım." "Evet?"

"Lütfen sessiz ol ve bunu yapmama izin ver."

Derin bir nefes alıyor, sonra başını sallıyor. Sonra neredeyse endişeden titreyerek alt dudağını ısırıyor ve oturma odasındaki halının üzerinden tekerlekli sandalyeme doğru yavaşça ilerleyişimi izliyor.

Bacaklarım kurşun gibi.

Sandalyeye ulaştığımda nefes nefeseyim ve domuz gibi terliyorum. Bastonu bırakıyorum, iki kolumu kavriyorum ve nefesimi tutuyorum.

"Tamam, bir şey demiyorum ama oturmak için yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Bir şey söylemediğini bilmek güzel." Sadece birkaç homurtu ve küfürle kendimi tekerlekli sandalyeye oturtmayı başarıyorum, sonra Shay'e bakıyorum ve ışınlanıyorum.

"Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok. Şimdi gel kucağıma otur." Bu onun her zaman karşı koymadan itaat ettiği bir emirdir. Gülümseyerek ve altı metrelik yürüyüşümde bir şey kırmadığım için rahatlamış bir şekilde yanıma geldi ve dikkatlice kucağıma oturdu. Sonra kollarını omuzlarıma doladı ve

Beni öpüyor.

"Merhaba."

"Sana da merhaba."

"Su ister misin?"

"Bana bunun ne kadar harika olduğunu söylemeyecek misin?" "Oh evet. Affedersiniz. Bu çok şaşırtıcıydı. Şimdi Biraz su ister misin?"

"Hayır, bebeğim. Hidrasyon seviyem yeterli."

Kaşlarını çattı. "Sadece yeterli mi?" "Benim için endişelenmeyi bırak."

Homurdanıyor. "Elbette. Bana da yemeyi bırakmamı söyle, bu da en az o kadar olası."

"Yemekten bahsetmişken, bu bana şunu hatırlattı. Annemler Şükran Günü için bize gelmek istiyorlar."

"Anneme Şükran Günü'nü onunla geçireceğime söz verdim." "Öyleyse onu davet et."

"Gerçekten mi? Sence sorun etmezler mi?"

"Hayır, aldırmazlar. Seni seviyorlar. Babanı ve karısını da davet et. Ben Axel ve Kiyoko'yu davet edeceğim. Herkesi bir araya getirelim."

Bundan memnun olduğunu söyleyebilirim. Memnun ve şaşkın, çünkü etrafımda insanların olmasını istemem ikimiz için de hâlâ yeni bir şey.

"Son zamanlarda Kiyoko'yla konuştun mu?" "Geçen hafta."

"O nasıl?"

"Sesi iyi geliyordu. Vancouver'da yeni bir yere taşınmış, su manzaralı yüksek bir apartman. Axel'le birlikte benim yerime geçecek birini bulmaya çalışıyorlar. Bu arada, bana göz kulak olacağın için çok mutlu."

"Ben ve tüm sağlık personeliniz. Biliyor musun, sanırım Perşembe günleri gelen ve kolunda çapa dövmesi olan o iri adam sana karşı bir şeyler hissediyor."

"Sana hastanedeki o erkek hemşireden hiç bahsetmemeliydim. Ayrıca, çapa dövmeleeri bana göre değil. İlgimi çekmesi için ejderha ya da onun gibi havalı bir şey olması gerekir."

Birbirimize gülümsüyoruz. Milyonuncu kez, ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

Hâlâ onu hak ettiğimi düşünmüyorum ama artık bunun yoluma çıkmasına izin vermeyecek kadar bencilim.

Gömleğimin yakasına bakıyor ve onunla oynamaya başlıyor. "Peki... benim sürekli burada olmam garip mi?"

Bir parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve gözlerinin içine bakabilmek için başını yukarı kaldırıyorum. "Hayır. Benimle yaşamayı seviyorum."

"Beni evden atmak istersin diye dairemi sakladığımı biliyorsun."

"Bir daha böyle bir şey söylersen bu sandalyeyle ayağın ezerim."

Başı hâlâ eğik, bana bakıyor. "Bana söyleyebilirsin, biliyorsun. Söz veriyorum sadece bir dakika ağlayacağım."

"Seni tokatlamam mı gerekecek?"

"Ben ciddiğim, Cole. Seninle birlikte olmayı seviyorum ama mahremiyetinden ne kadar hoşlandığını da biliyorum-"

"Bir fikrim var," diye yüksek sesle araya giriyorum. "Neden elini cebime sokmuyorsun?"

Burnunu kırıştırıyor ve ben de iç çekiyorum.

"Bunun için değil. Tanrım, senin aklın benimkinden daha kirli." "Yoksa neden elimi cebine sokmak isteyeyim?"

"Bana bir iyilik yapıp senden istediğim şeyi bir kez olsun sorgulamadan yapar mısın?"

Gülümsemesi ışı ışı ışı. "Bu ne kadar eğlenceli olurdu?" Ona ters ters bakınca yumuşuyor.

"Peki. Elimi cebine sokuyorum." "O değil. Diğer."

Bana ekşi bir bakış atıyor, sonra diğer tarafıma eğiliyor ve pantolonumun cebini bulana kadar kalçamı yokluyor. Sonra elini içeri sokuyor.

Kutuyu bulduğunu gözlerinin büyümesinden anlıyorum.

"Yüzüklerin altı numara olduğunu söylemiştin. Unutmadım."

Elleri titreyerek küçük siyah kutuyu çıkarıyor ve ona bakıyor. Gözleri yaşlarla dolar.

"Seni seviyorum, Shay. Tanıştığımız ilk gün masama oturup bana gülümsediğinde sana aşık oldum. Ve son nefesimi verene kadar da seni seveceğim. Başka hiç kimse bana ve benim için senin kadar iyi olmadı ve hayatımın geri kalanını senin için o kadar iyi olmaya çalışarak geçirmek istiyorum. Bu yüzden lütfen benimle evlenme onurunu bahşet, çünkü sensiz ben bir hiçim."

Yüzü buruşuyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Kollarını omuzlarıma atıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor.

Ona sarıldığımda gülmeye başlıyorum. "Sanırım bu bir evet?" "Bu bir evet, seni imkansız adam! Bu bir evet!"

"Daha yüzüğü bile görmedin."

"Yüzük umurumda değil!" diye feryat ediyor.

"Yine de ona bakmalısın. Baykuşların mücevher zevki pek iyi değildir."

Yüzünü göğsüme gömüyor ve hıçkırıyor. "Ağlamayı bıraktığımda seni öldüreceğim."

Onu başının üstünden öpüyorum ve gözlerimden akan suyu kırıştırıyorum. Sırılarak fısıldıyorum, "Biliyorum bebeğim. Biliyorum."

Teşekkür

2017'de TIME dergisinde okuduğum bir makale aklımdan çıkmadı. Japonya'da insanların ortadan kaybolmasına yardımcı olan şirketler ve iz bırakmadan ortadan kaybolan *jouhatsu* adı verilen insanlar hakkındaydı ve tüm önermeyi büyüleyici buldum. Bu ilham için teşekkürler TIME.

Editörüm Linda Ingmanson'a paha biçilmez uzmanlığı için her zamanki gibi teşekkür ederim.

Menajerim Jenny Bent'e harika olduğu için teşekkür ederim.

Okur grubum Geissinger's Gang'e her zaman yanımda oldukları ve beni destekledikleri için çok teşekkür ederim.

Mitchell Wick, yaptığın iş için teşekkürler ve Michelle Lancaster, onu fotoğrafladığın için teşekkürler.

Nina, Kim, Sarah ve Valentine PR'daki tüm ekibe, tüm desteğiniz için çok teşekkür ederim!

Son olarak, bunca yıllık kahkahalar için teşekkürler Jay.

Yazar Hakkında

J.T. Geissinger otuz iki romanıyla uluslararası ve Amazon listelerinde bir numaraya yerleşmiş bir yazardır. Komik, alıngan romantik komedilerden yoğun erotik gerilimlere kadar uzanan kitapları dünya çapında on beş milyondan fazla satmış ve yirmiden fazla dile çevrilmiştir.

Romance Writers of America®'nın romantik kurgu alanında verilen en yüksek ödül olan RITA® Ödülü için hem çağdaş hem de paranormal romantizm alanında üç kez finalist olmuştur. Ayrıca En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü, En İyi Paranormal/Kentsel Fantezi dalında Golden Quill Ödülü ve En İyi Erotik Romans dalında HOLT Madalyonu sahibidir.

Onunla Facebook okuyucu grubu [Geissinger's Gang'de](#) çevrimiçi olarak bağlantı kurun

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

